Europeiska gemenskapernas

officiella tidning

ISSN 1024-3054

L 203

fyrtiofemte årgången

1 augusti 2002

Svensk utgåva

Lagstiftning

Innehållsförteckning

Rättsakter som antagits med tillämpning av avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen

2002/629/RIF:

* **Rådets rambeslut av den 19 juli 2002 om bekämpande av människohandel** 1

2002/630/RIF:

* **Rådets beslut av den 22 juli 2002 om inrättande av ett ramprogram om polissamarbete och straffrättsligt samarbete (Agis)** 5

I *Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk*

Kommissionens förordning (EG) nr 1392/2002 av den 31 juli 2002 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker 9

Kommissionens förordning (EG) nr 1393/2002 av den 31 juli 2002 om fastställande av importtullar inom spannmålssektorn 11

Kommissionens förordning (EG) nr 1394/2002 av den 31 juli 2002 om ändring av det korrektionsbelopp som tillämpas på exportbidraget för spannmål 14

* **Kommissionens förordning (EG) nr 1395/2002 av den 30 juli 2002 om fastställande av enhetsvärdena för tullvärdesbestämmelse när det gäller vissa lättfördärvliga varor** 16

Kommissionens förordning (EG) nr 1396/2002 av den 31 juli 2002 om fastställande av bidragssatserna för vissa mjölkprodukter som exporteras i form av varor som inte omfattas av bilaga I till fördraget 20

Kommissionens förordning (EG) nr 1397/2002 av den 31 juli 2002 om fastställande av bidragssatserna för vissa sockerprodukter som exporteras i form av varor som inte omfattas av bilaga I till fördraget 22

* **Kommissionens förordning (EG) nr 1398/2002 av den 31 juli 2002 om fastställande för regleringsåret 2001/2002 av den faktiska produktionen av orensad bomull i Grekland och den nedsättning av riktpriset som följer av detta samt om undantag för regleringsåret 2001/2002 från vissa förvaltningsbestämmelser och villkor för beviljande av stöd i Grekland** 24

(Fortsättning på nästa sida)

SV

De rättsakter vilkas titlar är tryckta med fin stil är sådana rättsakter som har avseende på den löpande handläggningen av jordbrukspolitiska frågor. De har normalt begränsad giltighetstid.

Beträffande alla övriga rättsakter gäller att titlarna är tryckta med fet stil och föregås av en asterisk.

Innehåll (Fortsättning)

⋆ **Kommissionens förordning (EG) nr 1399/2002 av den 31 juli 2002 om slutgiltigt fastställande av stödet för orensad bomull i Grekland från och med den 1 september 2001 till och med den 31 mars 2002 för regleringsåret 2001/2002** 27

⋆ **Kommissionens förordning (EG) nr 1400/2002 av den 31 juli 2002 om tillämpningen av artikel 81.3 i fördraget på grupper av vertikala avtal och samordnade förfaranden inom motorfordonssektorn** 30

⋆ **Kommissionens förordning (EG) nr 1401/2002 av den 31 juli 2002 om närmare bestämmelser för öppnande och förvaltning av tullkvoter för ris med ursprung i de minst utvecklade länderna för regleringsåren 2002/2003–2008/2009** 42

Kommissionens förordning (EG) nr 1402/2002 av den 31 juli 2002 om utfärdande av importlicenser för frysta mellangärden av nötkreatur 46

Kommissionens förordning (EG) nr 1403/2002 av den 31 juli 2002 om i vilken utsträckning de ansökningar om importlicens kan beviljas som lämnats in för den delkvot II för fryst nötkött som fastställs i förordning (EG) nr 954/2002 47

Kommissionens förordning (EG) nr 1404/2002 av den 31 juli 2002 om fastställande av importtullar inom rissektorn 48

Kommissionens förordning (EG) nr 1405/2002 av den 31 juli 2002 om fastställande av världsmarknadspriset på orensad bomull 51

II *Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk*

Kommissionen

2002/631/EKSG:

⋆ **Kommissionens beslut av den 7 maj 2002 om stöd som Tyskland enligt uppgift beviljat RAG AG inom ramen för privatiseringsförfarandet av Saarbergwerke AG** [1] *[delgivet med nr K(2002) 1810]* 52

2002/632/EG:

⋆ **Kommissionens beslut av den 12 mars 2002 om den stödordning som Tyskland har genomfört till förmån för Flender Werft, AG, Lübeck** [1] *[delgivet med nr K(2002) 913]* 60

[1] Text av betydelse för EES

(Rättsakter som antagits med tillämpning av avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen)

RÅDETS RAMBESLUT
av den 19 juli 2002
om bekämpande av människohandel

(2002/629/RIF)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA RAMBESLUT

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 29, artikel 31 e och artikel 34.2 b i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ([1]),

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ([2]), och

av följande skäl:

(1) I rådets och kommissionens handlingsplan för att på bästa sätt genomföra bestämmelserna i Amsterdamfördraget om upprättande av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa ([3]), i slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 och från Europeiska rådet i Santa Maria da Feira den 19 och 20 juni 2000, enligt förteckningen på resultattavlan, samt i Europaparlamentets resolution av den 19 maj 2000 om kommissionens meddelande om vidare åtgärder i kampen mot kvinnohandel nämns eller efterlyses lagstiftningsåtgärder mot människohandel, inklusive gemensamma definitioner, grunder för åtal och påföljder.

(2) Rådets gemensamma åtgärd 97/154/RIF av den 24 februari 1997 om åtgärder mot människohandel och sexuellt utnyttjande av barn ([4]) bör följas upp med ytterligare lagstiftningsåtgärder som syftar till att komma till rätta med skillnaderna i rättsliga betraktelsesätt i medlemsstaterna och som bidrar till utveckling av ett effektivt samarbete mellan rättsvårdande myndigheter och organ för att bekämpa människohandel.

(3) Människohandel innebär en allvarlig kränkning av de grundläggande mänskliga rättigheterna och den mänskliga värdigheten och bedrivs med hänsynslösa metoder såsom övergrepp på och vilseledande av utsatta personer, liksom våld, hot, skuldslaveri och tvång.

(4) FN:s tilläggsprotokoll till konventionen om gränsöverskridande organiserad brottslighet om förebyggande, bekämpande och bestraffande av handel med människor, särskilt kvinnor och barn, är ett viktigt steg mot internationellt samarbete på detta område.

(5) Barn är mer sårbara och löper därför större risk att bli offer för människohandel.

(6) Det viktiga arbete som utförs av internationella organisationer, särskilt FN, måste kompletteras med insatser av Europeiska unionen.

(7) För att komma tillrätta med det allvarliga brottet människohandel är det nödvändigt med både enskilda åtgärder i varje medlemsstat och en övergripande strategi, där definitionen av gemensamma brottsrekvisit i samtliga medlemsstaters straffrätt och effektiva, proportionerliga och avskräckande påföljder, ingår som en integrerad del. I enlighet med subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna inskränker sig detta rambeslut till det minimum som krävs för att målen skall uppnås och går inte utöver vad som är nödvändigt för det syftet.

(8) Det är nödvändigt att införa påföljder för gärningsmännen som är tillräckligt stränga för att människohandel skall omfattas av de instrument som redan har antagits i syfte att bekämpa organiserad brottslighet, såsom rådets gemensamma åtgärd 98/699/RIF av den 3 december 1998 om penningtvätt, identifiering, spårande, spärrande, beslag och förverkande av hjälpmedel och vinning av brott ([5]) och rådets gemensamma åtgärd 98/733/RIF av den 21 december 1998 om att göra deltagande i en kriminell organisation i Europeiska unionens medlemsstater till ett brott ([6]).

([1]) EGT C 62 E, 27.2.2001, s. 324.
([2]) EGT C 35 E, 28.2.2002, s. 114.
([3]) EGT C 19, 23.1.1999, s. 1.
([4]) EGT L 63, 4.3.1997, s. 2.
([5]) EGT L 333, 9.12.1998, s. 1. Gemensamma åtgärden senast ändrad genom beslut 2001/500/RIF (EGT L 182, 5.7.2001, s. 1).
([6]) EGT L 351, 29.12.1998, s. 1.

(9) Detta rambeslut bör bidra till att bekämpa och förhindra människohandel genom att komplettera de instrument som antagits av rådet på detta område, såsom rådets gemensamma åtgärd 96/700/RIF av den 29 november 1996 om upprättande av ett program för stöd och utbyte för personer ansvariga för att bekämpa människohandel och sexuellt utnyttjande av barn (STOP) ([1]), rådets gemensamma åtgärd 96/748/RIF av den 16 december 1996 om utvidgning av det uppdrag Europols narkotikaenhet erhöll ([2]), Europaparlamentets och rådets beslut nr 293/2000/EG av den 24 januari 2000 om att anta ett program för gemenskapens insatser (Daphne-programmet) (2000–2003) för förebyggande åtgärder i kampen mot våld mot barn, ungdomar och kvinnor ([3]), rådets gemensamma åtgärd 98/428/RIF av den 29 juni 1998 om inrättande av ett europeiskt rättsligt nätverk ([4]), rådets gemensamma åtgärd 96/277/RIF av den 22 april 1996 om en ordning för utbyte av sambandspersoner för att förbättra det rättsliga samarbetet mellan Europeiska unionens medlemsstater ([5]) och rådets gemensamma åtgärd 98/427/RIF av den 29 juni 1998 om goda rutiner vid inbördes rättshjälp i brottmål ([6]).

(10) Rådets gemensamma åtgärd 97/154/RIF bör därför upphöra att gälla såvitt avser människohandel.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Brott som avser människohandel för arbetskraftsexploatering eller sexuell exploatering

1. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att straffbelägga följande handlingar:

Rekrytering, transport, överföring, hysande, senare mottagande av en person, inbegripet utbyte eller överföring av kontroll över denna person, om

a) tvång, våld eller hot, inklusive bortförande, brukas, eller

b) svikligt förfarande eller bedrägeri brukas, eller

c) maktmissbruk eller utnyttjande av en utsatt belägenhet förekommer, som är av sådan art att personen inte har något annat verkligt eller godtagbart val än att ge efter för det missbruk eller utnyttjande som utövas, eller

d) betalning eller förmåner ges eller tas emot för att erhålla medgivande från en person som har kontroll över en annan person

i syfte att exploatera den personens arbetskraft eller tjänster, inbegripet åtminstone tvångsarbete eller obligatoriska tjänster, slaveri eller sådana förhållanden som kan liknas vid slaveri eller träldom, eller

i syfte att exploatera honom eller henne i prostitution eller andra former av sexuell exploatering, inbegripet i pornografi.

2. Samtycke av den som är offer för människohandel till den avsedda eller faktiska exploateringen skall sakna betydelse, om något av de medel som anges i punkt 1 har använts.

3. När en handling som anges i punkt 1 rör ett barn skall det vara ett straffbart människohandelsbrott, även om inte några av de medel som anges i punkt 1 har använts.

4. I detta rambeslut avses med barn en person som är yngre än 18 år.

Artikel 2

Anstiftan, medhjälp, främjande och försök

Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att straffbelägga anstiftan, medhjälp, främjande och försök att begå de brott som anges i artikel 1.

Artikel 3

Påföljder

1. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att de brott som anges i artiklarna 1 och 2 skall beläggas med effektiva, proportionerliga och avskräckande straffrättsliga påföljder som kan medföra utlämning.

2. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att de brott som anges i artikel 1 skall beläggas med maximistraff på minst åtta års fängelse, om brotten har begåtts under någon av följande omständigheter:

a) Brottet har inneburit att brottsoffrets liv har satts på spel genom uppsåt eller grov oaktsamhet.

b) Brottet har begåtts mot ett offer som var särskilt utsatt. Ett brottsoffer skall anses ha varit särskilt utsatt åtminstone i fall då offret var under den sexuella självbestämmandeåldern enligt den nationella lagstiftningen och om brottet har begåtts i syfte att exploatera honom eller henne i prostitution eller andra former av sexuell exploatering, inbegripet pornografi.

([1]) EGT L 322, 12.12.1996, s. 7.
([2]) EGT L 342, 31.12.1996, s. 4.
([3]) EGT L 34, 9.2.2000, s. 1.
([4]) EGT L 191, 7.7.1998, s. 4.
([5]) EGT L 105, 27.4.1996, s. 1.
([6]) EGT L 191, 7.7.1998, s. 1.

c) Brottet har begåtts med användande av grovt våld eller orsakat brottsoffret särskilt allvarlig skada.

d) Brottet har begåtts inom ramen för en kriminell organisation enligt gemensam åtgärd 98/733/RIF, bortsett från den påföljdsnivå som däri anges.

Artikel 4

Juridiska personers ansvar

1. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att juridiska personer skall kunna hållas ansvariga för brott som avses i artiklarna 1 och 2 och som begås till förmån för dessa juridiska personer av någon person som agerar antingen enskilt eller som en del av den juridiska personens organisation och har en ledande ställning inom den juridiska personens organisation, grundad på

a) befogenhet att företräda den juridiska personen, eller

b) befogenhet att fatta beslut på den juridiska personens vägnar, eller

c) befogenhet att utöva kontroll inom den juridiska personen.

2. Utöver vad som redan angivits i punkt 1 skall varje medlemsstat vidta de åtgärder som är nödvändiga för att juridiska personer skall kunna hållas ansvariga när brister i övervakning eller kontroll som skall utföras av en sådan person som avses i punkt 1 har gjort det möjligt för en person som är underställd den juridiska personen att till förmån för denna juridiska person begå ett brott som anges i artiklarna 1 och 2.

3. Den juridiska personens ansvar enligt punkterna 1 och 2 skall inte utesluta lagföring av fysiska personer som är gärningsmän, anstiftare eller medhjälpare till de brott som avses i artiklarna 1 och 2.

4. I detta rambeslut avses med *juridisk person* varje enhet som har denna ställning enligt tillämplig lagstiftning, med undantag av stater eller andra offentliga organ vid utövandet av de befogenheter som de har i egenskap av statsmakter samt internationella offentliga organisationer.

Artikel 5

Påföljder för juridiska personer

Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att en juridisk person som är ansvarig i enlighet med artikel 4 skall kunna bli föremål för effektiva, proportionerliga och avskräckande påföljder, som innefattar bötesstraff eller administrativa avgifter och som får innefatta andra påföljder, såsom

a) fråntagande av rätt till offentliga förmåner eller stöd,

b) tillfälligt eller permanent näringsförbud,

c) rättslig övervakning,

d) rättsligt beslut om upplösning av verksamheten,

e) tillfällig eller permanent stängning av inrättningar som har använts för att begå brottet.

Artikel 6

Behörighet och lagföring

1. Varje medlemsstat skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att fastställa sin behörighet beträffande ett brott som avses i artiklarna 1 och 2 när

a) brottet har begåtts helt eller delvis inom medlemsstatens territorium, eller

b) gärningsmannen är medborgare i medlemsstaten, eller

c) brotten har begåtts till förmån för en juridisk person som är etablerad inom medlemsstatens territorium.

2. En medlemsstat får besluta att den inte kommer att tillämpa eller endast i särskilda fall eller under särskilda omständigheter kommer att tillämpa bestämmelserna om behörighet i punkt 1 b och c när brottet har begåtts utanför dess territorium.

3. En medlemsstat som enligt sin lagstiftning inte utlämnar sina egna medborgare skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att fastställa sin behörighet över och i lämpliga fall lagföra de brott som anges i artiklarna 1 och 2 som har begåtts av dess egna medborgare utanför dess territorium.

4. Medlemsstater som beslutar att tillämpa bestämmelserna i punkt 2 skall underrätta rådets generalsekretariat och kommissionen om detta, i lämpliga fall med uppgift om i vilka särskilda fall eller under vilka särskilda omständigheter som beslutet gäller.

Artikel 7

Skydd av och stöd till brottsoffer

1. Medlemsstaterna skall fastställa att utredning eller lagföring av brott som omfattas av detta rambeslut inte skall vara beroende av ett brottsoffers anmälan eller anklagelse, åtminstone i fall där artikel 6.1 a är tillämplig.

2. Barn som blir offer för ett brott som anges i artikel 1 bör anses som särskilt utsatta brottsoffer enligt artiklarna 2.2, 8.4 och 14.1 i rådets rambeslut 2001/220/RIF av den 15 mars 2001 om brottsoffrets ställning i straffrättsliga förfaranden [1].

3. Om offret är ett barn skall varje medlemsstat vidta möjliga åtgärder för att garantera barnets familj lämpligt stöd. Särskilt skall varje medlemsstat, där det är lämpligt och möjligt, tillämpa artikel 4 i rambeslut 2001/220/RIF på den familj som det hänvisas till.

Artikel 8

Territoriell räckvidd

Detta rambeslut skall tillämpas på Gibraltar.

[1] EGT L 82, 22.3.2001, s. 1.

Artikel 9

Tillämpning av gemensam åtgärd 97/154/RIF

Gemensam åtgärd 97/154/RIF skall upphöra att gälla såvitt avser människohandel.

Artikel 10

Genomförande

1. Medlemsstaterna skall vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta rambeslut före den 1 augusti 2004.

2. Medlemsstaterna skall senast den dag som anges i punkt 1 till rådets generalsekretariat och till kommissionen överlämna texten till de bestämmelser genom vilka skyldigheterna enligt detta rambeslut införlivas med deras nationella lagstiftning. På grundval av en rapport upprättad med hjälp av denna information och en skriftlig rapport från kommissionen, skall rådet före den 1 augusti 2005 bedöma i vilken utsträckning medlemsstaterna har vidtagit de åtgärder som är nödvändiga för att följa detta rambeslut.

Artikel 11

Ikraftträdande

Detta rambeslut träder i kraft samma dag som det offentliggörs i Officiella tidningen.

Utfärdat i Bryssel den 19 juli 2002.

På rådets vägnar

T. PEDERSEN

Ordförande

RÅDETS BESLUT
av den 22 juli 2002
om inrättande av ett ramprogram om polissamarbete och straffrättsligt samarbete (Agis)

(2002/630/RIF)

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om Europeiska unionen, särskilt artikel 30.1, artikel 31 och artikel 34.2 c i detta,

med beaktande av kommissionens initiativ ([1]),

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ([2]), och

av följande skäl:

(1) Enligt artikel 29 i Fördraget om Europeiska unionen skall unionens mål vara att ge medborgarna en hög säkerhetsnivå inom ett område med frihet, säkerhet och rättvisa genom att bland medlemsstaterna utforma gemensamma insatser på områdena polissamarbete och straffrättsligt samarbete samt genom att förebygga och bekämpa rasism och främlingsfientlighet.

(2) I slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors i oktober 1999 uppmanas till utökat samarbete för att förebygga och bekämpa brottslighet, även sådan brottslighet som utnyttjar ny informations- och kommunikationsteknik, för att skapa ett europeiskt område med verklig rättvisa. Betydelsen av samarbete på detta område har återigen betonats i handlingsplanen "Förebyggande och bekämpning av den organiserade brottsligheten: Europeiska unionens strategi inför det nya årtusendet" ([3]).

(3) I artikel 12 i rådets rambeslut 2001/220/RIF av den 15 mars 2001 om brottsoffrets ställning i straffrättsliga förfaranden ([4]), uppmanas till samarbete mellan medlemsstaterna för att underlätta ett effektivare tillvaratagande av brottsoffrens intressen under straffrättsliga förfaranden.

(4) Det är lämpligt att utvidga projektens europeiska dimension så att de omfattar tre medlemsstater eller två medlemsstater och ett ansökarland så att upprättandet av partnerskap kan främjas, liksom utbyte av information och bästa nationella praxis.

(5) Programmen Grotius – straffrätt II ([5]), Stop II ([6]), Oisin II ([7]), Hippokrates ([8]) och Falcone ([9]), inrättade av rådet, har bidragit till att stärka samarbete mellan polismyndigheterna och de rättsvårdande myndigheterna i medlemsstaterna och till ökad kunskap om varandras polis- och rättsväsenden samt administrativa system.

(6) Efter det att Europeiska rådet i Feira godkände Europeiska unionens handlingsplan för narkotikabekämpning (2000–2004) i juni 2000 omfattar detta ramprogram också åtgärder för att bekämpa olaglig narkotikahandel.

(7) Inrättandet av ett samlat ramprogram, vilket har varit Europaparlamentets och rådets uttryckliga önskemål när de tidigare programmen antogs, kommer att göra det möjligt att ytterligare förbättra detta samarbete genom ett samordnat, områdesövergripande tillvägagångssätt där alla som har ansvaret för att förebygga och bekämpa brottslighet inom Europeiska unionen deltar. Det är därför nödvändigt att upprätthålla balansen mellan de olika åtgärder som syftar till att skapa området med frihet, säkerhet och rättvisa.

(8) Det är önskvärt att kontinuiteten i de åtgärder som genomförs med stöd från ramprogrammet säkerställs genom att det föreskrivs att de skall samordnas inom en och samma referensram som gör det möjligt att rationalisera förfarandena, förbättra förvaltningen och uppnå skalfördelar. Det är dessutom nödvändigt att fullt ut utnyttja programmets operativa fördelar, särskilt för de brottsbekämpande myndigheterna, och främja samarbete mellan medlemsstaternas brottsbekämpande myndigheter samt ge dessa myndigheter bättre inblick i de arbetsmetoder som deras motparter i övriga medlemsstater använder samt de eventuella begränsningar som måste respekteras.

(9) Utgifterna för ramprogrammet bör rymmas inom det nuvarande taket för rubrik 3 i budgetplanen.

(10) Budgetmyndigheten skall besluta om de årliga anslagen till ramprogrammet under budgetförfarandet.

([1]) EGT C 51 E, 26.2.2002, s. 345.
([2]) Yttrande avgett den 9 april 2002 (ännu ej offentliggjort i EGT).
([3]) EGT C 124, 3.5.2000, s. 1.
([4]) EGT L 82, 22.3.2001, s. 1.
([5]) EGT L 186, 7.7.2001, s. 1 (Grotius – straffrätt II).
([6]) EGT L 186, 7.7.2001, s. 7 (Stop II).
([7]) EGT L 186, 7.7.2001, s. 4 (Oisin II).
([8]) EGT L 186, 7.7.2001, s. 11.
([9]) EGT L 99, 31.3.1998, s. 8.

(11) Det är nödvändigt att göra ramprogrammet tillgängligt för kandidatländerna, både som partner och som deltagare i de projekt som stöds genom programmet. I förekommande fall kan även andra stater få möjlighet att delta i programmet.

(12) De åtgärder som är nödvändiga för att genomföra detta beslut bör antas enligt de förfaranden som anges i beslutet, med hjälp av en kommitté.

(13) För att öka mervärdet av de projekt som genomförs med stöd av detta beslut, är det nödvändigt att säkerställa att dessa projekt och övriga gemenskapsåtgärder stämmer överens med och kompletterar varandra.

(14) Regelbundna uppföljningar och utvärderingar av ramprogrammet är nödvändiga om det skall vara möjligt att bedöma hur effektiva de genomförda projekten är i förhållande till målsättningarna samt för att kunna göra eventuella omprioriteringar.

(15) Ett finansiellt referensbelopp enligt punkt 34 i det interinstitutionella avtalet av den 6 maj 1999 mellan Europaparlamentet, rådet och kommissionen om budgetdisciplin och förbättring av budgetförfarandet ([1]) har införts i detta beslut för hela den tid programmet pågår utan att detta påverkar budgetmyndighetens befogenheter enligt Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Inrättande av ramprogrammet

1. Genom detta beslut inrättas ett ramprogram för polissamarbete och straffrättsligt samarbete inom ramen för området med frihet, säkerhet och rättvisa, nedan kallat programmet.

2. Programmet inrättas härmed för perioden 1 januari 2003–31 december 2007 och får förlängas efter utgången av denna period.

Artikel 2

Målsättningar med programmet

1. Programmet skall bidra till det allmänna målet att ge unionsmedborgarna en hög säkerhetsnivå inom ett område med frihet, säkerhet och rättvisa. Inom ramen för detta syftar det särskilt till att

a) utveckla, genomföra och utvärdera europeisk politik på detta område,

b) främja och stärka upprättandet av nätverk, ömsesidigt samarbete om allmänna frågor som är av gemensamt intresse för medlemsstaterna, utbyte och spridning av information, erfarenheter och god praxis, lokalt och regionalt samarbete samt förbättring och anpassning av utbildningar samt vetenskaplig och teknisk forskning,

c) främja stärkandet av medlemsstaternas samarbete med ansökarländerna, andra tredje länder samt lämpliga regionala och internationella organisationer.

2. Programmet skall stödja projekt på följande områden som hör samman med avdelning VI i Fördraget om Europeiska unionen:

a) Rättsligt samarbete i allmänna och straffrättsliga frågor, inklusive utbildning.

b) Samarbete mellan brottsbekämpande myndigheter.

c) Samarbete mellan brottsbekämpande myndigheter eller andra offentliga eller enskilda organisationer i medlemsstaterna som är engagerade i förebyggande och bekämpande av brottslighet, däribland organiserad brottslighet.

d) Samarbete mellan medlemsstater för att nå ett effektivt skydd för brottsoffrens intressen vid straffrättsliga förfaranden.

Artikel 3

Tillgång till programmet

1. Programmet skall medfinansiera projekt med en löptid på högst två år som läggs fram av offentliga eller privata institutioner och organ, däribland branschorganisationer, icke-statliga organisationer, föreningar, näringslivsorganisationer, forskningsinstitut och institut som tillhandahåller grund- och vidareutbildning, och riktar sig till de målgrupper som anges i punkt 3.

2. För att vara berättigade till medfinansiering, måste projekten involvera partner i åtminstone tre medlemsstater, eller två medlemsstater och ett ansökarland, och ha de målsättningar som anges i artikel 2. Ansökarländerna får delta i projekten för att bekanta sig med regelverket på detta område och för att få hjälp med förberedelserna inför anslutningen. Andra tredje länder får också delta om detta tjänar projektets syfte.

3. Programmet skall rikta sig till följande målgrupper:

a) Rättstillämpare: domare, åklagare, advokater, tjänstemän inom polisväsendet, stämningsmän, sakkunniga, rättstolkar samt andra yrkesutövare med anknytning till rättsväsendet.

b) Tjänstemän och andra anställda vid myndigheter med ansvar för brottsbekämpning: de myndigheter i medlemsstaterna som enligt nationell lagstiftning är ansvariga för att förebygga, avslöja och bekämpa brottslighet.

c) Tjänstemän vid andra myndigheter samt företrädare för föreningar, branschorganisationer, forskning och näringsliv, vilka är engagerade i att förebygga och bekämpa brottslighet, även organiserad brottslighet.

([1]) EGT C 172, 18.6.1999, s. 1.

d) Företrädare för myndigheter med ansvar för stöd till brottsoffer, däribland myndigheter med ansvar för invandringsfrågor samt sociala myndigheter.

4. Inom ramen för målsättningarna i artikel 2, får programmet även medfinansiera:

a) Särskilda projekt som läggs fram i enlighet med punkt 1 och som är av särskilt intresse vad gäller prioriteringarna i programmet eller samarbetet med ansökarländerna.

b) Kompletterande åtgärder som seminarier, expertmöten eller andra åtgärder för att sprida de resultat som uppnåtts inom ramen för programmet.

5. Inom ramen för målsättningarna i artikel 2 får programmet även ge direkt ekonomiskt stöd till åtgärder som ingår i de årliga åtgärdsprogrammen för icke-statliga organisationer som uppfyller följande kriterier:

a) De skall vara ideella.

b) De skall ha inrättats i enlighet med någon av medlemsstaternas lagstiftning.

c) De skall bedriva verksamhet med en europeisk dimension och i allmänhet involvera minst hälften av medlemsstaterna.

d) Syftet med deras verksamhet skall inkludera en eller flera av målsättningarna i artikel 2.

Artikel 4

Åtgärder inom ramen för programmet

Programmet skall omfatta följande former av projekt:

a) Fortbildning.

b) Inrättande och inledande av program för utbyte och praktiktjänstgöring.

c) Studier och forskning.

d) Spridning av de resultat som erhållits genom programmet.

e) Främjande av samarbete mellan medlemsstaternas rättsliga och brottsbekämpande myndigheter eller andra offentliga eller enskilda organ i medlemsstaterna som är engagerade i förebyggande och bekämpande av brottslighet, till exempel genom bistånd till upprättande av nätverk.

f) Konferenser och seminarier.

Artikel 5

Finansiering av programmet

1. Det finansiella referensbeloppet för genomförandet av detta program under perioden 2003–2007 skall vara 65 miljoner euro.

De årliga anslagen skall godkännas av budgetmyndigheten inom ramen för budgetplanen.

2. Medfinansiering av ett projekt genom programmet förutsätter att det inte förekommer finansiering ur något annat program som finansieras genom Europeiska unionens allmänna budget.

3. Finansieringsbesluten skall åtföljas av finansieringsavtal mellan kommissionen och organisatörerna. Beslut och avtal om finansiering skall underkastas finansiell kontroll från kommissionens sida och revision från revisionsrättens sida.

4. Det ekonomiska bidraget från unionens allmänna budget får inte överstiga 70 % av den totala projektkostnaden.

5. De särskilda projekt och kompletterande åtgärder som avses i artikel 3.4 och de åtgärder som avses i artikel 3.5 får helfinansieras, upp till ett tak på 10 % av det sammanlagda belopp som årligen anslås till programmet för särskilda projekt enligt artikel 3.4 a och 5 % för kompletterande åtgärder enligt artikel 3.4 b.

Artikel 6

Genomförande av programmet

1. Kommissionen skall ansvara för programmets förvaltning och genomförande i samarbete med medlemsstaterna.

2. Programmet skall förvaltas av kommissionen i enlighet med budgetförordningen för Europeiska gemenskapernas allmänna budget.

3. För att genomföra programmet skall kommissionen

a) utarbeta ett årligt arbetsprogram med specifika målsättningar, prioriterade frågor och eventuellt en förteckning över särskilda projekt och kompletterande åtgärder; programmet skall vara balanserat med avseende på de områden som anges i artikel 2.2 och minst 15 % av den årliga finansieringen skall gå till vart och ett av de områden som anges i a, b och c i den punkten,

b) utvärdera och välja ut de framlagda projekten och säkerställa deras förvaltning.

4. De framlagda projekten skall granskas enligt det rådgivande förfarandet i artikel 8. Granskningen av det årliga arbetsprogrammet samt av de särskilda projekt och kompletterande åtgärder som avses i artikel 3.4 och de åtgärder som avses i artikel 3.5 skall göras enligt förvaltningsförfarandet i artikel 9.

5. Kommissionen skall använda sig av följande kriterier vid utvärderingen och urvalet av de projekt som organisatörerna lägger fram, under förutsättning att projekten överensstämmer med relevant politik:

a) Överensstämmelsen med programmets målsättningar.

b) Projektets europeiska dimension och möjligheten för ansökarländer att delta.

c) Förenlighet med pågående eller planerad verksamhet inom ramen för Europeiska unionens politiska prioriteringar för rättsligt samarbete i allmänna och straffrättsliga frågor.

d) Hur projektet kompletterar andra, tidigare genomförda, pågående eller kommande, samarbetsprojekt.

e) Organisatörens förmåga att genomföra ett visst projekt.

f) Projektets kvaliteter när det gäller utformning, organisation, presentation och förväntade resultat.

g) Storleken på det bidrag som sökts från programmet och huruvida detta belopp är skäligt i förhållande till de förväntade resultaten.

h) De förväntade resultatens betydelse för att uppnå programmets mål.

Artikel 7

Kommitté

1. Kommissionen skall biträdas av en kommitté som skall bestå av företrädare för medlemsstaterna och ha en företrädare för kommissionen som ordförande (nedan kallad kommittén).

2. Kommittén skall anta sin arbetsordning på förslag från sin ordförande och på grundval av en standardiserad arbetsordning som har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

3. Kommissionen får bjuda in företrädare från ansökarländerna till informationsmöten som hålls efter kommittémötena.

Artikel 8

Det rådgivande förfarandet

1. Om hänvisning görs till denna artikel, skall kommissionens företrädare förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden bestämmer med hänsyn till hur brådskande frågan är, om nödvändigt genom omröstning.

2. Yttrandet skall protokollföras och varje medlemsstat har rätt att begära att få sin uppfattning tagen till protokollet.

3. Kommissionen skall ta största hänsyn till det yttrande som kommittén avgett. Den skall underrätta kommittén om det sätt på vilket dess yttrande har beaktats.

Artikel 9

Förvaltningsförfarandet

1. Om hänvisning görs till denna artikel, skall kommissionens företrädare förelägga kommittén ett förslag till åtgärder. Kommittén skall yttra sig över förslaget inom den tid som ordföranden får bestämma med hänsyn till hur brådskande frågan är. Den skall fatta sitt beslut med den majoritet som enligt artikel 205.2 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen skall tillämpas vid beslut som rådet skall fatta på förslag av kommissionen. Rösterna från medlemsstaternas företrädare i kommittén skall vägas enligt bestämmelserna i samma artikel. Ordföranden får inte rösta.

2. Kommissionen skall anta åtgärderna, som skall gälla omedelbart. Om dessa åtgärder inte är förenliga med kommitténs yttrande skall kommissionen emellertid genast överlämna dem till rådet. I sådana fall får kommissionen skjuta upp verkställandet av de beslutade åtgärderna under tre månader från dagen då rådet underrättats.

3. Rådet får fatta ett annat beslut med kvalificerad majoritet inom den tid som anges i punkt 2.

Artikel 10

Överensstämmelse och komplementaritet

Kommissionen skall i samarbete med medlemsstaterna se till att åtgärderna stämmer överens med och kompletterar övrig gemenskapspolitik.

Artikel 11

Övervakning och utvärdering

Kommissionen skall regelbundet följa upp programmet. Kommissionen skall informera Europaparlamentet om det arbetsprogram som antagits och förteckningen över samfinansierade projekt och lägga fram följande för Europaparlamentet och rådet:

a) En årlig rapport om programmets genomförande. Den första rapporten skall överlämnas senast den 30 juni 2004.

b) En interimistisk utvärderingsrapport om programmets genomförande senast den 30 juni 2005.

c) Ett meddelande om programmets fortsättning, eventuellt åtföljt av ett lämpligt förslag, senast den 30 september 2006.

d) En slutlig utvärderingsrapport om hela programmet senast den 30 juni 2008.

Artikel 12

Ikraftträdande

Detta beslut får verkan samma dag som det offentliggörs i Officiella tidningen.

Utfärdat i Bryssel den 22 juli 2002.

På rådets vägnar

P. S. MØLLER

Ordförande

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1392/2002

av den 31 juli 2002

om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 3223/94 av den 21 december 1994 om tillämpningsföreskrifter för importordningen för frukt och grönsaker [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1498/98 [2], särskilt artikel 4.1 i denna, och

av följande skäl:

(1) I förordning (EG) nr 3223/94 anges som tillämpning av resultaten av de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan kriterierna för kommissionens fastställande av schablonvärdena vid import från tredje land för de produkter och de perioder som anges i bilagan till den förordningen.

(2) Vid tillämpningen av dessa kriterier bör schablonvärdena vid import fastställas till de nivåer som anges i bilagan till denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De schablonvärden vid import som avses i artikel 4 i förordning (EG) nr 3223/94 skall fastställas enligt tabellen i bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 augusti 2002.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 31 juli 2002.

På kommissionens vägnar
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektör för jordbruk

[1] EGT L 337, 24.12.1994, s. 66.
[2] EGT L 198, 15.7.1998, s. 4.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 31 juli 2002 om fastställande av schablonvärden vid import för bestämning av ingångspriset för vissa frukter och grönsaker

(EUR/100 kg)

KN-nr	Kod för tredje land (1)	Schablonvärde vid import
0702 00 00	096	30,6
	999	30,6
0709 90 70	052	78,8
	999	78,8
0805 50 10	388	59,8
	524	55,7
	528	52,0
	999	55,8
0806 10 10	052	157,8
	064	114,9
	220	121,5
	508	75,3
	600	142,2
	624	190,3
	999	133,7
0808 10 20, 0808 10 50, 0808 10 90	388	92,4
	400	119,0
	508	75,5
	512	94,8
	528	69,4
	720	143,5
	804	107,1
	999	100,2
0808 20 50	052	89,6
	388	93,5
	512	79,1
	528	92,6
	804	66,9
	999	84,3
0809 20 95	052	453,9
	400	289,9
	404	251,2
	999	331,7
0809 30 10, 0809 30 90	052	110,3
	064	88,7
	999	99,5
0809 40 05	064	62,3
	999	62,3

(1) Landsbeteckningar som fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 2020/2001 (EGT L 273, 16.10.2001, s. 6). Koden ”999” betecknar ”övriga ursprung”.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1393/2002
av den 31 juli 2002
om fastställande av importtullar inom spannmålssektorn

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1666/2000 [2],

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 1249/96 av den 28 juni 1996 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 1766/92 vad avser importtullar inom spannmålssektorn [3], senast ändrad genom förordning (EG) nr 597/2002 [4], särskilt artikel 2.1 i denna, och

av följande skäl:

(1) I artikel 10 i förordning (EEG) nr 1766/92 föreskrivs att när de produkter som avses i artikel 1 i den förordningen importeras, skall de tullsatser som föreskrivs i den gemensamma tulltaxan tas ut. För de produkter som avses i punkt 2 i denna artikel skall emellertid importtullen vara lika med det interventionspris som gäller för dessa produkter vid importen ökat med 55 %, minskat med det cif-importpris som gäller för försändelsen i fråga. Denna tull får emellertid inte vara högre än tullsatsen enligt Gemensamma tulltaxan.

(2) Enligt artikel 10.3 i förordning (EEG) nr 1766/92 skall cif-importpriserna beräknas på grundval av de representativa priserna för produkten i fråga på världsmarknaden.

(3) I förordning (EG) nr 1249/96 fastställs tillämpningsföreskrifter för förordning (EEG) nr 1766/92 vad avser importtullar inom spannmålssektorn.

(4) Importtullarna skall tillämpas tills ett nytt fastställande träder i kraft. De förblir likaså gällande om det inte finns någon börsnotering för referenssort som avses i bilaga II i förordning (EG) nr 1249/96 under två veckor före nästa period för fastställande.

(5) För att få systemet för importtullar att fungera normalt bör vid beräkningen av dessa tullar de representativa marknadskurser som fastställs under en referensperiod för de flytande valutorna fortsätta att tillämpas.

(6) Tillämpningen av förordning (EG) nr 1249/96 medför att det skall fastställas importtullar enligt bilagan i denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Importtullarna inom spannmålssektorn som avses i artikel 10.2 i förordning (EEG) nr 1766/92 skall fastställas i bilaga I i denna förordning på grundval av de faktorer som tas upp i bilaga II.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 augusti 2002.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 31 juli 2002.

På kommissionens vägnar
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektör för jordbruk

[1] EGT L 181, 1.7.1992, s. 21.
[2] EGT L 193, 29.7.2000, s. 1.
[3] EGT L 161, 29.6.1996, s. 125.
[4] EGT L 91, 6.4.2002, s. 9.

BILAGA I

Importtullar för de produkter som avses i artikel 10.2 i förordning (EEG) nr 1766/92

KN-nummer	Produkt	Tull på import (2) (EUR/t)
1001 10 00	Durumvete av hög kvalitet	0,00
	av medelhög kvalitet (1)	0,00
1001 90 91	Vanligt vete, för utsäde	0,00
1001 90 99	Vanligt vete av hög kvalitet, av annat slag än för utsäde (3)	0,00
	av medelhög kvalitet	0,00
	av låg kvalitet	13,96
1002 00 00	Råg	29,61
1003 00 10	Korn, för utsäde	29,61
1003 00 90	Korn av annat slag än för utsäde (4)	29,61
1005 10 90	Majs för utsäde av annat slag	50,29
1005 90 00	Majs av annat slag än för utsäde (5)	50,29
1007 00 90	Sorghum av andra slag än för utsäde	39,70

(1) För durumvete som inte uppfyller den minimikvalitet för durumvete av medelhög kvalitet som avses i bilaga I i förordning (EG) nr 1249/96, skall den tullsats tillämpas som fastställts för vanligt vete av låg kvalitet.

(2) För produkter som anländer till gemenskapen via Atlanten eller via Suezkanalen (artikel 2.4 i förordning (EG) nr 1249/96) kan importören erhålla en nedsättning av tullarna med

— 3 EUR/ton om lossningshamnen ligger i Medelhavet,

— 2 EUR/ton om lossningshamnen ligger i Irland, Förenade kungariket, Danmark, Sverige, Finland eller vid den Iberiska halvöns atlantkust.

(3) När villkoren i artikel 2.5 i förordning (EG) nr 1249/96 är uppfyllda kan importören erhålla schablonmässig nedsättning med 14 EUR/ton.

(4) När villkoren i artikel 2.5 i förordning (EG) nr 1249/96 är uppfyllda kan importören erhålla schablonmässig nedsättning med 8 EUR/ton.

(5) När villkoren i artikel 2.5 i förordning (EG) nr 1249/96 är uppfyllda kan importören erhålla schablonmässig nedsättning med 24 EUR/ton.

BILAGA II

Faktorer för beräkning av tullar

(perioden 17 juli 2002–30. juli 2002)

1. Genomsnittet för tvåveckorsperioden före dagen för fastställande:

Börsnotering	Minneapolis	Kansas City	Chicago	Chicago	Minneapolis	Minneapolis	Minneapolis
Produkt (% proteiner vid 12 % vattenhalt)	HRS2. 14 %	HRW2. 11,5 %	SRW2	YC3	HAD2	medelhög kvalitet (*)	US barley 2
Notering (EUR/t)	138,10	133,93	122,54	94,24	179,63 (**)	169,63 (**)	104,64 (**)
Tillägg för golfen (EUR/t)	—	22,28	9,02	11,07	—	—	—
Tillägg för Stora sjöarna (EUR/t)	20,88	—	—	—	—	—	—

(*) Negativt bidrag (discount) på 10 EUR/t (artikel 4.1 i förordning (EG) nr 1249/96).
(**) Fob Duluth.

2. Kostnader för fraktsatser: Mexikanska golfen–Rotterdam: 11,52 EUR/t, Stora sjöarna–Rotterdam: 22,79 euro/ton.

3. Tillskott avseende artikel 4.2, tredje stycket i förordning (EG) nr 1249/96: 0,00 EUR/t (HRW2)
0,00 EUR/t (SRW2).

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1394/2002

av den 31 juli 2002

om ändring av det korrektionsbelopp som tillämpas på exportbidraget för spannmål

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 1766/92 av den 30 juni 1992 om den gemensamma organisationen av marknaden för spannmål [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1666/2000 [2], särskilt artikel 13.8 i denna, och

av följande skäl:

(1) Det korrektionsbelopp som tillämpas på exportbidraget för spannmål fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 1135/2002 [3].

(2) På grundval av dagens cif-priser och cif-priser för terminsleverans och med hänsyn till den utveckling som kommer att ske på marknaden inom en överskådlig framtid bör det korrektionsbelopp som för närvarande tillämpas på exportbidraget för spannmål ändras.

(3) Korrektionsbeloppet skall fastställas efter samma procedur som exportbidraget; det kan ändras under perioden mellan fastställelserna.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det korrektionsbelopp som avses i artikel 1.1 a, b och c i förordning (EEG) nr 1766/92 och som tillämpas på förutfastställda exportbidrag för de produkter som avses, med undantag av malt, ändras till det som anges i bilagan till den här förordningen.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 augusti 2002.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 31 juli 2002.

På kommissionens vägnar
Franz FISCHLER
Ledamot av kommissionen

[1] EGT L 181, 1.7.1992, s. 21.
[2] EGT L 193, 29.7.2000, s. 1.
[3] EGT L 169, 28.6.2002, s. 37.

BILAGA

till kommissionens förordning av den 31 juli 2002 om ändring av det korrektionsbelopp som tillämpas på exportbidraget för spannmål

(EUR/t)

Produktnummer	Bestämmelseland	Nuvarande 8	Period 1 9	Period 2 10	Period 3 11	Period 4 12	Period 5 1	Period 6 2
1001 10 00 9200	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 10 00 9400	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 90 91 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1001 90 99 9000	C05	−30,00	−30,00	−30,00	−30,00	−30,00	—	—
	A05	0	0	0	0	0	—	—
1002 00 00 9000	C03	−20,00	−20,00	−20,00	−20,00	−20,00	—	—
	C05	−45,00	−45,00	−45,00	−45,00	−45,00	—	—
	A05	0	0	0	0	0	—	—
1003 00 10 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1003 00 90 9000	A00	0	0	0	0	0	—	—
1004 00 00 9200	—	—	—	—	—	—	—	—
1004 00 00 9400	C05	−30,00	−30,00	−30,00	−30,00	−30,00	—	—
	A05	0	0	0	0	0	—	—
1005 10 90 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1005 90 00 9000	A00	0	0	0	0	0	—	—
1007 00 90 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1008 20 00 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 11 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 15 9100	A00	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 9130	A00	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 9150	A00	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 9170	A00	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 9180	A00	0	0	0	0	0	—	—
1101 00 15 9190	—	—	—	—	—	—	—	—
1101 00 90 9000	—	—	—	—	—	—	—	—
1102 10 00 9500	A00	0	0	0	0	0	—	—
1102 10 00 9700	A00	0	0	0	0	0	—	—
1102 10 00 9900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 10 9200	A00	0	0	0	0	0	—	—
1103 11 10 9400	A00	0	0	0	0	0	—	—
1103 11 10 9900	—	—	—	—	—	—	—	—
1103 11 90 9200	A00	0	0	0	0	0	—	—
1103 11 90 9800	—	—	—	—	—	—	—	—

Anm.: Produktkoderna och destinationskoderna serie ”A” fastställs i kommissionens förordning (EEG) nr 3846/87 (EGT L 366, 24.12.1987, s. 1) i dess ändrade lydelse.

De numeriska destinationskoderna fastställs i kommissionens förordning (EG) nr 2020/2001 (EGT L 273, 16.10.2000, s. 6).

De andra destinationerna fastställs enligt följande:

C03 Polen, Tjeckien, Slovakien, Norge, Färöarna, Island, Ryssland, Vitryssland, Bosnien och Hercegovina, Kroatien, Slovenien, Forna Jugoslavien med undantag av Slovenien, Kroatien, Bosnien och Hercegovina, Albanien, Rumänien, Armenien, Georgien, Azerbajdzan, Moldova, Ukraina, Kazakstan, Kirgizistan, Uzbekistan, Tadzjikistan, Turkmenistan, Marocko, Algeriet, Tunisien, Libyen, Egypten, Malta, Cypern och Turkiet.

C05 Ungern.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1395/2002

av den 30 juli 2002

om fastställande av enhetsvärdena för tullvärdesbestämmelse när det gäller vissa lättfördärvliga varor

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om upprättandet av en tullkodex för gemenskapen ([1]), senast ändrad genom Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 ([2]),

med beaktande av kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om fastställande av tillämpningsföreskrifter till förordning (EEG) nr 2913/92 om upprättandet av en tullkodex för gemenskapen ([3]), senast ändrad genom förordning (EG) nr 444/2002 ([4]), särskilt artikel 173.1 i denna, och

av följande skäl:

(1) I artiklarna 173–177 i förordning (EEG) nr 2454/93 fastställs kommissionens kriterier för bestämmande av de periodiska enhetsvärdena för de produkter som avses i klassificeringen i bilaga 26 i den förordningen.

(2) Genom tillämpningen av de regler och kriterier som fastställs i ovannämnda artiklar på de uppgifter som meddelats kommissionen i enlighet med bestämmelserna i artikel 173.2 i förordning (EEG) nr 2454/93 kan enhetsvärdena för de avsedda produkterna fastställas i enlighet med vad som föreskrivs i bilagan till den här förordningen.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De enhetsvärden som avses i artikel 173.1 i förordning (EEG) nr 2454/93 skall fastställas i enlighet med vad som anges i tabellen i bilagan.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 2 augusti 2002.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 30 juli 2002.

På kommissionens vägnar

Erkki LIIKANEN

Ledamot av kommissionen

([1]) EGT L 302, 19.10.1992, s. 1.
([2]) EGT L 311, 12.12.2000, s. 17.
([3]) EGT L 253, 11.10.1993, s. 1.
([4]) EGT L 68, 12.3.2002, s. 11.

BILAGA

Nr	Varuslag	Belopp per enhet à 100 kg netto			
	Art, sort, KN-nr	EUR	DKK	SEK	GBP
1.10	Färskpotatis 0701 90 50	—	—	—	—
1.30	Lök (annan än sättlök) 0703 10 19	34,36	255,40	324,40	21,77
1.40	Vitlök 0703 20 00	189,36	1 407,66	1 787,93	120,00
1.50	Purjolök ex 0703 90 00	80,00	594,71	755,37	50,70
1.60	Blomkål 0704 10 00	55,28	410,95	521,96	35,03
1.80	Vitkål och rödkål 0704 90 10	41,13	305,76	388,35	26,06
1.90	Broccoli *(Brassica oleracea L. convar. botrytis (L.) Alef var. italica Plenck)* ex 0704 90 90	61,43	456,66	580,03	38,93
1.100	Salladskål ex 0704 90 90	42,28	314,31	399,21	26,79
1.110	Huvudsallad 0705 11 00	90,36	671,73	853,19	57,26
1.130	Morötter ex 0706 10 00	34,84	259,00	328,96	22,08
1.140	Rädisor ex 0706 90 90	132,46	984,69	1 250,70	83,94
1.160	Ärter *(Pisum sativum)* 0708 10 00	375,73	2 793,15	3 547,69	238,10
1.170	Bönor:				
1.170.1	Bönor (*Vigna* spp., *Phaseolus* spp.) ex 0708 20 00	58,34	433,69	550,85	36,97
1.170.2	Bönor (*Phaseolus* ssp. *vulgaris var. Compressus Savi*) ex 0708 20 00	54,23	403,14	512,05	34,37
1.180	Bondbönor ex 0708 90 00	157,74	1 172,62	1 489,40	99,96
1.190	Kronärtskockor 0709 10 00	—	—	—	—
1.200	Sparris:				
1.200.1	— grön ex 0709 20 00	544,73	4 049,44	5 143,36	345,19
1.200.2	— annan ex 0709 20 00	247,67	1 841,15	2 338,52	156,95
1.210	Auberginer (äggplantor) 0709 30 00	58,55	435,25	552,83	37,10

Nr	Varuslag	Belopp per enhet à 100 kg netto			
	Art, sort, KN-nr	EUR	DKK	SEK	GBP
1.220	Stjälkselleri *(Apium graveolens L., var. dulce (Mill.) Pers.)* ex 0709 40 00	100,48	746,96	948,74	63,67
1.230	Kantareller 0709 59 10	553,08	4 111,55	5 222,25	350,49
1.240	Paprika 0709 60 10	107,94	802,44	1 019,22	68,40
1.270	Sättpotatis, hela, färska (avsedda som livsmedel) 0714 20 10	73,80	548,62	696,82	46,77
2.10	Kastanjer (*Castanea* spp.), färska ex 0802 40 00	176,48	1 311,93	1 666,34	111,84
2.30	Ananas, färsk ex 0804 30 00	129,00	958,95	1 218,00	81,75
2.40	Avocado, färsk ex 0804 40 00	118,49	880,85	1 118,80	75,09
2.50	Guava och mango, färska ex 0804 50 00	125,33	931,66	1 183,34	79,42
2.60	Apelsiner, färska:				
2.60.1	— Blod och halvblodapelsiner 0805 10 10	45,97	341,72	434,04	29,13
2.60.2	— Navels, Navelines, Navelates, Salustianas, Vernas, Valencia Lates, Maltese, Shamoutis, Ovalis, Trovita, Hamlins 0805 10 30	42,99	319,62	405,96	27,25
2.60.3	— Andra 0805 10 50	35,68	265,24	336,89	22,61
2.70	Mandariner, (inbegripet tangeriner och satsumas) färska; klementiner, wilkings och liknande citrushybrider, färska:				
2.70.1	— Klementiner ex 0805 20 10	89,27	663,66	842,94	56,57
2.70.2	— Monreales och satsumas ex 0805 20 30	60,89	452,65	574,93	38,59
2.70.3	— Mandariner och wilkings ex 0805 20 50	97,56	725,27	921,19	61,82
2.70.4	— Tangeriner och andra ex 0805 20 70 ex 0805 20 90	80,34	597,22	758,56	50,91
2.85	Limefrukter *(Citrus aurantifolia, Citrus latifolia)*, färska 0805 50 90	103,30	767,94	975,39	65,46
2.90	Grapefrukter, färska:				
2.90.1	— blonda ex 0805 40 00	38,45	285,80	363,01	24,36
2.90.2	— blod ex 0805 40 00	52,15	387,65	492,38	33,05

Nr	Varuslag	Belopp per enhet à 100 kg netto			
	Art, sort, KN-nr	EUR	DKK	SEK	GBP
2.100	Bordsdruvor 0806 10 10	—	—	—	—
2.110	Vattenmeloner 0807 11 00	18,72	139,16	176,76	11,86
2.120	Meloner (andra än vattenmeloner):				
2.120.1	— Amarillo, Cuper, Honey Dew (inbegripet Cantalene), Onteniente, Piel de Sapo (inbegripet Verde Liso), Rochet, Tendral, Futuro ex 0807 19 00	89,28	663,70	843,00	56,58
2.120.2	— andra slag ex 0807 19 00	52,64	391,32	497,03	33,36
2.140	Päron:				
2.140.1	Päron — Nashi *(Pyrus pyrifolia)*, Päron — Ya *(Pyrus bretscheideri)* ex 0808 20 50	—	—	—	—
2.140.2	Andra ex 0808 20 50	—	—	—	—
2.150	Aprikoser ex 0809 10 00	147,75	1 098,36	1 395,07	93,63
2.160	Körsbär 0809 20 95 0809 20 05	296,90	2 207,12	2 803,36	188,15
2.170	Persikor 0809 30 90	—	—	—	—
2.180	Nektariner ex 0809 30 10	—	—	—	—
2.190	Plommon 0809 40 05	—	—	—	—
2.200	Jordgubbar 0810 10 00	131,51	977,63	1 241,73	83,34
2.205	Hallon 0810 20 10	361,18	2 684,98	3 410,30	228,88
2.210	Bär av arten *Vaccinium myrtillus* 0810 40 30	614,33	4 566,87	5 800,57	389,30
2.220	Kiwifrukter *(Actinidia chinensis Planch.)* 0810 50 00	140,07	1 041,28	1 322,57	88,76
2.230	Granatäpplen ex 0810 90 95	336,63	2 502,47	3 178,49	213,32
2.240	Kaki/persimoner (inbegripet sharonfrukter) ex 0810 90 95	374,00	2 780,26	3 531,32	237,00
2.250	Litchiplommon ex 0810 90 30	302,41	2 248,06	2 855,36	191,64

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1396/2002

av den 31 juli 2002

om fastställande av bidragssatserna för vissa mjölkprodukter som exporteras i form av varor som inte omfattas av bilaga I till fördraget

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1255/1999 av den 15 maj 1999 om den gemensamma organisationen av marknaden för mjölk och mjölkprodukter [1], senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 509/2002 [2], särskilt artikel 31 i denna, och

av följande skäl:

(1) I artikel 31 i rådets förordning (EG) nr 1255/1999 föreskrivs att skillnaden mellan priserna i internationell handel för de produkter som förtecknas i artikel 1 a–e och g i nämnda förordning och priserna inom gemenskapen får täckas av ett exportbidrag. I kommissionens förordning (EG) nr 1520/2000 av den 13 juli 2000 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för beviljande av exportbidrag för vissa jordbruksprodukter som exporteras i form av varor som inte omfattas av bilaga I till fördraget, och kriterier för fastställande av bidragsbeloppen [3], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1052/2002 [4], anges de produkter för vilka en bidragssats bör fastställas som skall tillämpas när dessa produkter exporteras i form av varor som förtecknas i bilagan till förordning (EG) nr 1255/1999.

(2) Enligt artikel 4.1 första stycket i förordning (EG) nr 1520/2000 är det nödvändigt att för varje månad fastställa bidragssatsen för 100 kg av var och en av basprodukterna i fråga.

(3) I artikel 4.3 i förordning (EG) nr 1520/2000 föreskrivs att när exportbidragssatsen fastställs, bör hänsyn vid behov tas till de produktionsbidrag, stöd och andra åtgärder med motsvarande verkan, som i enlighet med förordningen om den gemensamma organisationen av marknaden för produkten i fråga, är tillämpliga i alla medlemsstater för de basprodukter som förtecknas i bilaga A till nämnda förordning eller för likställda produkter.

(4) I artikel 12.1 i förordning (EG) nr 1255/1999 föreskrivs att ett stöd skall utbetalas för gemenskapsproducerad skummjölk som bearbetas till kasein, om denna mjölk och det kasein som framställs av denna mjölk uppfyller vissa villkor.

(5) I kommissionens förordning (EG) nr 2571/97 av den 15 december 1997 om försäljning av smör till reducerat pris och beviljande av stöd för grädde, smör och koncentrerat smör som används vid framställning av bakverk, glass och andra livsmedel [5], senast ändrad genom förordning (EG) nr 635/2002 [6], fastställs att smör och grädde till reducerat pris bör göras tillgängliga för industrier som framställer vissa produkter.

(6) Det är nödvändigt att även i fortsättningen garantera en strikt förvaltning med hänsyn dels till utgiftsberäkningar, dels till tillgängliga budgetmedel.

(7) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för mjölk och mjölkprodukter.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. De exportbidragssatser som gäller för de basprodukter som anges i bilaga A till förordning (EG) nr 1520/2000, som förtecknas i artikel 1 i förordning (EG) nr 1255/1999, och som exporteras i form av varor som förtecknas i bilagan till förordning (EG) nr 1255/1999, fastställs i enlighet med vad som anges i bilagan till denna förordning.

2. Det fastställs inga exportbidragssatser för de produkter som avses i föregående punkt som inte förtecknas i bilagan till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 augusti 2002.

[1] EGT L 160, 26.6.1999, s. 48.
[2] EGT L 79, 22.3.2002, s. 15.
[3] EGT L 177, 15.7.2000, s. 1.
[4] EGT L 160, 18.6.2002, s. 16.
[5] EGT L 350, 20.12.1997, s. 3.
[6] EGT L 76, 25.3.2002, s. 9.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 31 juli 2002.

På kommissionens vägnar
Erkki LIIKANEN
Ledamot av kommissionen

BILAGA

till kommissionens förordning av den 31 juli 2002 om fastställande av bidragssatserna för vissa mjölkprodukter som exporteras i form av varor som inte omfattas av bilaga I till fördraget

(EUR/100 kg)

KN-nummer	Varuslag	Bidragssats
ex 0402 10 19	Mjölk i form av pulver eller granulat eller i annan fast form, inte försatt med socker eller annat sötningsmedel, med en fetthalt av högst 1,5 viktprocent (PG 2):	
	a) Vid export av varor enligt KN-nummer 3501	—
	b) Vid export av andra varor	85,00
ex 0402 21 19	Mjölk i form av pulver eller granulat eller i annan fast form, inte försatt med socker eller annat sötningsmedel, med en fetthalt av 26 viktprocent (PG 3):	
	a) Vid export av varor som innehåller, i form av produkter som jämställs med PG 3, smör eller grädde till reducerat pris enligt förordning (EG) nr 2571/97	94,61
	b) Vid export av andra varor	120,90
ex 0405 10	Smör med en fetthalt av 82 viktprocent (PG 6):	
	a) Vid export av varor som innehåller smör eller grädde till reducerat pris, framställda i enlighet med de villkor som fastställs i förordning (EG) nr 2571/97	100,00
	b) Vid export av varor enligt KN-nummer 2106 90 98 som innehåller minst 40 viktprocent mjölkfett	192,25
	c) Vid export av andra varor	185,00

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1397/2002

av den 31 juli 2002

om fastställande av bidragssatserna för vissa sockerprodukter som exporteras i form av varor som inte omfattas av bilaga I till fördraget

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1260/2001 av den 19 juni 2001 om den gemensamma organisationen av marknaden för socker ([1]), ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 680/2002 ([2]), särskilt artikel 27.5 a och 27.15 i denna, och

av följande skäl:

(1) I artikel 27.1 och 27.2 i förordning (EG) nr 1260/2001 föreskrivs att skillnaden mellan priserna på världsmarknaden för de produkter som förtecknas i artikel 1.1 a, c, d, f, g och h i den förordningen och priserna inom gemenskapen får täckas av ett exportbidrag då produkterna exporteras i form av varor som förtecknas i bilagan till samma förordning. I kommissionens förordning (EG) nr 1520/2000 av den 13 juli 2000 om gemensamma tillämpningsföreskrifter för ordningen för beviljande av exportbidrag för vissa jordbruksprodukter som exporteras i form av varor som inte omfattas av bilaga I till fördraget samt om kriterierna för fastställande av bidragsbeloppen ([3]), senast ändrad genom förordning (EG) nr 1052/2002 ([4]), anges de produkter för vilka en bidragssats bör fastställas som skall tillämpas när dessa produkter exporteras i form av varor som förtecknas i bilaga I till förordning (EG) nr 1260/2001.

(2) Enligt artikel 4.1 i förordning (EG) nr 1520/2000 är det nödvändigt att för varje månad fastställa bidragssatsen per 100 kg av var och en av basprodukterna ifråga.

(3) Artikel 27.3 i förordning (EG) nr 1260/2001 samt artikel 11 i det jordbruksavtal som slöts inom ramen för de multilaterala förhandlingarna i Uruguayrundan föreskriver att bidrag som beviljas för export av en produkt som ingår i en vara inte får överstiga det bidrag som tillämpas på produkten när den exporteras i obearbetad form.

(4) De bidrag som fastställs i denna förordning får förutfastställas eftersom det för närvarande inte går att förutse situationen på marknaden under de kommande månaderna.

(5) De åtaganden som görs med avseende på bidrag som kan beviljas till export av jordbruksprodukter som ingår i varor vilka inte omfattas av bilaga I till fördraget kan äventyras av förutfastställelsen av höga bidragssatser. Därför bör säkerhetsåtgärder vidtas i sådana situationer utan att det hindrar att långtidskontrakt ingås. Genom att en specifik bidragssats för förutfastställelse av bidrag bestäms kan dessa olika mål uppnås.

(6) Det är nödvändigt att även i fortsättningen garantera en strikt förvaltning med hänsyn dels till utgiftsberäkningar, dels till tillgängliga budgetmedel.

(7) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för socker.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De exportbidragssatser som gäller för de basprodukter som anges i bilaga A till förordning (EG) nr 1260/2001, och som exporteras i form av varor som förtecknas i bilaga V till förordning (EG) nr 1260/2001, fastställs i enlighet med vad som anges i bilagan till denna förordning.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 augusti 2002.

([1]) EGT L 178, 30.6.2001, s. 1.
([2]) EGT L 104, 20.4.2002, s. 26.
([3]) EGT L 177, 15.7.2000, s. 1.
([4]) EGT L 160, 18.6.2002, s. 16.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 31 juli 2002.

På kommissionens vägnar
Erkki LIIKANEN
Ledamot av kommissionen

BILAGA

till kommissionens förordning av den 31 juli 2002 om fastställande av bidragssatserna för vissa sockerprodukter som exporteras i form av varor som inte omfattas av bilaga I till fördraget

Produkt	Bidragssats i EUR/100 kg	
	vid förutfastställelse av bidrag	annan
Vitt socker:	43,55	43,55

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1398/2002

av den 31 juli 2002

om fastställande för regleringsåret 2001/2002 av den faktiska produktionen av orensad bomull i Grekland och den nedsättning av riktpriset som följer av detta samt om undantag för regleringsåret 2001/2002 från vissa förvaltningsbestämmelser och villkor för beviljande av stöd i Grekland

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av Anslutningsakten för Grekland, särskilt protokoll nr 4 om bomull i denna, senast ändrat genom rådets förordning (EG) nr 1050/2001 [1],

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1051/2001 av den 22 maj 2001 om produktionsstöd för bomull [2], särskilt artikel 19.1 och 19.2 samt artikel 21 i denna, och

av följande skäl:

(1) Enligt artikel 19.2 tredje strecksatsen i förordning (EG) nr 1051/2001 skall den faktiska produktionen av orensad bomull fastställas med beaktande av de kvantiteter för vilka det ansökts om stöd. Av den totala grekiska produktionen av orensad bomull som levererats till rensningsföretag under regleringsåret 2001/2002, vilken uppgår till 1 354 719 ton, har de grekiska myndigheterna godkänt 1 148 357 ton som stödberättigande, vilket justerats till 1 183 155 ton sedan hänsyn tagits till det kvalitetskriterium som anges i artikel 15.2 i förordning (EG) nr 1051/2001 och som utgörs av fiberutbytet.

(2) Begreppet faktisk produktion skulle kunna likställas med den totala produktion av bomull av god, sund och marknadsmässig kvalitet som levereras till rensningsföretagen. Det bör emellertid påpekas att den produktion som i allmänhet beaktas vid tillämpning av den gemensamma jordbrukspolitikens mekanismer är den produktion som uppfyller de lagstadgade villkoren för stödberättigande. Eftersom det inte finns någon särskild bestämmelse för bomull är det därför motiverat att som faktisk produktion betrakta den totala produktion orensad bomull av god och sund marknadsmässig kvalitet som, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 13.2 i kommissionens förordning (EG) nr 1591/2001 [3] om tillämpningsföreskrifter för stödordningen för bomull, kommer från områden som har deklarerats i enlighet med artikel 9 i samma förordning och inte är uteslutna från stödordningen enligt artikel 17.3 i förordning (EG) nr 1051/2001, och som levereras av producenterna till rensningsföretagen.

(3) Den kvantitet på 206 362 ton bomull som den 15 maj 2002 inte hade godkänts som stödberättigande av de grekiska myndigheterna omfattar, enligt de uppgifter som meddelats av dessa myndigheter, 138 175 ton som inte har uppfyllt de nationella bestämmelser om minskning av arealer som antagits i enlighet med artikel 17.3 i förordning (EG) nr 1051/2001 och/eller där felaktigheter eller oegentligheter har förekommit i arealdeklarationerna, 6 376 ton som inte är av god och sund marknadsmässig kvalitet enligt artikel 15.1 i förordning (EG) nr 1051/2001, 52 361 ton som uteslutits på grund av onormalt hög avkastning till följd av att god jordbrukarsed inte iakttagits, samt 9 450 ton som inte har uppfyllt leveransvillkoren.

(4) Enligt de uppgifter som meddelats av de grekiska myndigheterna uppgår den totala areal som besåtts med bomull för regleringsåret 2001/2002 till 423 038 hektar, medan det grekiska ministerdekretet nr 40420 av den 28 februari 2001 begränsar den stödberättigande arealen för nämnda regleringsår till 393 770 hektar. Skillnaden på 29 268 hektar motsvarar den minimiareal som inte är stödberättigande enligt artikel 17.3 i förordning (EG) nr 1051/2001. På grundval av den medelavkastning på 3,032 ton per hektar som har konstaterats för bomull som betraktas som stödberättigande av de grekiska myndigheterna uppskattar kommissionen produktionen från dessa 29 268 hektar till 88 741 ton.

(5) För återstoden av de 138 175 tonnen, dvs. högst 49 434 ton, rör det sig om bomull som har levererats till rensningsföretag på grundval av en deklaration till det integrerade administrations- och kontrollsystemet som inte anger den areal, åtminstone inte fullt ut, där den berörda producenten faktiskt har odlat bomull. Den kommer alltså antingen från en areal som inte deklarerats, och därför inte är stödberättigande, eller från en areal som deklarerats under en annan gröda men som i verkligheten varit besådd med bomull. För bomull som kommer från en areal som deklarerats på ett oegentligt sätt anges i artikel 13.2 i förordning (EG) nr 1591/2001, utan att det påverkar tillämpningen av nationella påföljder för de berörda producenterna, att stöd beviljas till rensning under förutsättning att alla övriga villkor är uppfyllda. Med hänsyn till omöjligheten att, inom de 49 434 tonnen, fastställa en direkt koppling mellan de oegentligheter som begåtts enligt nämnda artikel och de berörda bomullspartierna, uppfylls inte villkoren för att tillämpa nämnda artikel. Följaktligen bör dessa 49 434 ton uteslutas ur den faktiska produktionen.

[1] EGT L 148, 1.6.2001, s. 1.
[2] EGT L 148, 1.6.2001, s. 3.
[3] EGT L 210, 3.8.2001, s. 12.

(6) Följaktligen kan en kvantitet på 1 210 168 ton betraktas som den totala produktion av orensad bomull av god och sund marknadsmässig kvalitet som kommer från stödberättigande arealer och som har levererats av producenterna till rensningsföretagen. Med hänsyn till justeringen för fiberutbytet kan därför den faktiska produktionen av orensad bomull i Grekland för regleringsåret 2001/2002 uppskattas till 1 246 839 ton.

(7) I artikel 7.2 i förordning (EG) nr 1051/2001 anges att om den faktiska produktion som fastställts för Spanien och Grekland överskrider 1 031 000 ton skall det riktpris som avses i artikel 3.1 i samma förordning sänkas i alla medlemsstater där den faktiska produktionen överstiger den nationella garanterade kvantiteten. Beräkningen av ovannämnda sänkning varierar beroende på om överskridandet av den nationella garanterade kvantiteten konstateras samtidigt i Spanien och Grekland eller endast i en av dessa två medlemsstater.

(8) För regleringsåret 2001/2002 har ett överskridande skett både i Spanien och Grekland. Om den sammanlagda faktiska produktionen i Spanien och Grekland, sedan den minskats med 1 031 000 ton, överskrider 469 000 ton ökas dessutom den 50-procentiga sänkningen av riktpriset gradvis enligt artikel 7.4 andra stycket i förordning (EG) nr 1051/2001. För regleringsåret 2001/2002 ligger den faktiska produktionen i Grekland i det åttonde skiktet på 15 170 ton över den garanterade nationella kvantiteten ökad med 356 000 ton. Minskningen av riktpriset blir därför 66 % i Grekland.

(9) De 52 361 ton bomull som levererats och producerats utan iakttagande av god jordbrukarsed kan inte uteslutas från stödordningen på grundval av gemenskapslagstiftningen. Att leveransvillkoren inte uppfyllts för 9 450 ton kan däremot vara ett kriterium för att inte erkänna denna kvantitet som stödberättigande.

(10) Av de kvantiteter bomull som levererats till rensningsföretagen för regleringsåret 2001/2002 men inte godkänts som stödberättigande av de grekiska myndigheterna finns därför högst 1 237 103 ton som kan vara stödberättigande enligt gemenskapslagstiftningen. För dessa kvantiteter bör det vara möjligt att lämna in stödansökningar i enlighet med artikel 5 i förordning (EG) nr 1591/2001 och ansökningar om övervakad lagring i enlighet med artikel 6 i samma förordning. När det gäller ansökningar om stöd och övervakad lagring bör det, med hänsyn till en inlämning i efterhand, göras undantag från vissa av de bestämmelser om förvaltning och beräkning av stödbelopp som anges i förordning (EG) nr 1591/2001.

(11) I artikel 14.1 i förordning (EG) nr 1051/2001 anges att det stödbelopp som skall betalas ut är det belopp som gäller den dag stödansökan lämnas in. I enlighet med de övergångsbestämmelser som avses i artikel 21 i förordning (EG) nr 1051/2001 bör det, när det gäller de stödansökningar i Grekland för regleringsåret 2001/2001 som lämnas in från och med det att den här förordningen träder i kraft, göras undantag från denna bestämmelse för att undvika att ett val av stödbelopp i efterhand. Under dessa omständigheter bör det fastställas att stödbeloppet är det som gäller den dag då de kvantiteter som stödansökningarna omfattar anländer till rensningsföretaget.

(12) I artikel 14.2 i förordning (EG) nr 1051/2001 anges att hela stödbeloppet skall betalas ut senast innan utgången av regleringsåret och efter det att eventuella justeringar av stödet till följd av tillämpningen av artikel 7 i samma förordning gjorts. De tidsfrister som är nödvändiga för nya stödansökningar för de kvantiteter orensad grekisk bomull som är stödberättigande för regleringsåret 2001/2002 gör att de grekiska myndigheterna inte kan betala ut stöden före den 31 augusti 2002. I enlighet med de övergångsbestämmelser som avses i artikel 21 i förordning (EG) nr 1051/2001 bör därför sista datum för utbetalning av resterande stödbelopp i Grekland för nämnda regleringsår senareläggas.

(13) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Förvaltningskommittén för naturfibrer.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. För regleringsåret 2001/2002 fastställs den faktiska produktionen av orensad bomull till 1 246 839 ton för Grekland.

2. Det belopp med vilket riktpriset skall minskas för regleringsåret 2001/2002 fastställs till 41,670 euro/100 kg för Grekland.

Artikel 2

1. Genom undantag från de tidsfrister som anges i artikel 5.1 andra stycket och i artikel 6.1, 6.3 och 6.6 i förordning (EG) nr 1591/2001, får ansökningar om stöd och övervakad lagring för regleringsåret 2001/2002 i Grekland, för den bomull som avses i punkt 2, lämnas in till och med den 15 september 2002.

Artikel 14.3 i förordning (EG) nr 1591/2001 skall inte tillämpas för de ansökningar som avses i första stycket.

I de ansökningar om övervakad lagring som avses i första stycket skall anges det datum då berörda partier anlände till rensningsföretaget.

2. De ansökningar som avses i punkt 1 skall gälla bomull av god, sund och marknadsmässig kvalitet, som

— inte kommer från arealer som har uteslutits från stöd i enlighet med artikel 17.3 i förordning (EG) nr 1051/2001,

— har levererats till rensningsföretag för regleringsåret 2001/2002 i Grekland och som inte hade godkänts som stödberättigande den 15 maj 2002, inbegripet bomull för vilken ingen stödansökan har lämnats in,

— är identifierad per parti och som har provtagits i enlighet med artikel 6.1 och 6.2 i förordning (EG) nr 1591/2001 och därefter rensats före den 1 september 2002,

— är bokförd i enlighet med artikel 12 i förordning (EG) nr 1591/2001,

— i förekommande fall, genom undantag från artikel 11 i förordning (EG) nr 1051/2001, har sålts till ett pris som, för varje berörd producent och för den totala kvantitet orensad stödberättigande bomull som producenten har levererat för regleringsåret 2001/2002, ger ett genomsnittspris som ligger över eller är lika med det minimipris som anges i artikel 3.2 i förordning (EG) nr 1051/2001.

Artikel 3

1. Genom undantag från artikel 14.1 i förordning (EG) nr 1051/2001 skall stödbeloppet för de stödansökningar som avses i artikel 2.1 vara det belopp som gäller den dag då de berörda kvantiteterna orensad bomull anländer till rensningsföretaget.

2. Genom undantag från artikel 14.2 andra stycket i förordning (EG) nr 1051/2001 får resterande stödbelopp för de kvantiteter orensad bomull som godkänts som stödberättigande för regleringsåret 2001/2002 i Grekland beviljas till och med den 15 oktober 2002.

Artikel 4

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 31 juli 2002.

På kommissionens vägnar

Franz FISCHLER

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1399/2002

av den 31 juli 2002

om slutgiltigt fastställande av stödet för orensad bomull i Grekland från och med den 1 september 2001 till och med den 31 mars 2002 för regleringsåret 2001/2002

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av Anslutningsakten för Grekland, särskilt protokoll nr 4 om bomull, senast ändrat genom rådets förordning (EG) nr 1050/2001 ([1]),

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1051/2001 av den 22 maj 2001 om produktionsstöd för bomull ([2]), särskilt artikel 2.1 i denna, och

av följande skäl:

(1) Enligt artikel 4 i förordning (EG) nr 1051/2001 skall världsmarknadspriset för orensad bomull fastställas regelbundet under regleringsåret.

(2) I kommissionens förordning (EG) nr 1398/2002 ([3]) fastställs för regleringsåret 2001/2002 den faktiska produktionen av orensad bomull i Grekland samt den nedsättning av rikspriset som följer av detta.

(3) Enligt artikel 4.1 i kommissionens förordning (EG) nr 1591/2001 av den 2 augusti 2001 om tillämpningsföreskrifter för stödordningen för bomull ([4]), skall stödbeloppet för orensad bomull fastställas senast den 30 juni och skall gälla för varje period som har ett fastställt världsmarknadspris.

(4) Följaktligen bör de stödbelopp som skall gälla regleringsåret 2001/2002 fastställas slutgiltigt till de nivåer som anges nedan.

([1]) EGT L 148, 1.6.2001, s. 1.
([2]) EGT L 148, 1.6.2001, s. 3.
([3]) Se sidan 24 i detta nummer av EGT.
([4]) EGT L 210, 3.8.2001, s. 12.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De stödbelopp för orensad bomull som motsvarar världsmarknadspriset och som fastställs i kommissionens förordningar (EG) nr 1738/2001 ([5]), (EG) nr 1784/2001 ([6]), (EG) nr 1855/2001 ([7]), (EG) nr 1912/2001 ([8]), (EG) nr 1985/2001 ([9]), (EG) nr 2061/2001 ([10]), (EG) nr 2143/2001 ([11]), (EG) nr 2191/2001 ([12]), (EG) nr 2207/2001 ([13]), (EG) nr 2255/2001 ([14]), (EG) nr 2321/2001 ([15]), (EG) nr 2344/2001 ([16]), (EG) nr 2409/2001 ([17]), (EG) nr 2518/2001 ([18]), (EG) nr 2549/2001 ([19]), (EG) nr 39/2002 ([20]), (EG) nr 106/2002 ([21]), (EG) nr 159/2002 ([22]), (EG) nr 186/2002 ([23]), (EG) nr 248/2002 ([24]), (EG) nr 253/2002 ([25]), (EG) nr 267/2002 ([26]), (EG) nr 282/2002 ([27]), (EG) nr 321/2002 ([28]), (EG) nr 374/2002 ([29]), (EG) nr 441/2002 ([30]) samt (EG) nr 499/2002 ([31]) återfinns i bilagan till denna förordning och fastställs slutgiltigt från och med den dag då respektive förordning träder i kraft.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den sjunde dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

([5]) EGT L 234, 1.9.2001, s. 35.
([6]) EGT L 241, 11.9.2001, s. 9.
([7]) EGT L 253, 21.9.2001, s. 23.
([8]) EGT L 261, 29.9.2001, s. 34.
([9]) EGT L 270, 11.10.2001, s. 24.
([10]) EGT L 277, 20.10.2001, s. 24.
([11]) EGT L 288, 1.11.2001, s. 15.
([12]) EGT L 293, 10.11.2001, s. 23.
([13]) EGT L 297, 15.11.2001, s. 6.
([14]) EGT L 304, 21.11.2001, s. 13.
([15]) EGT L 313, 30.11.2001, s. 17.
([16]) EGT L 315, 1.12.2001, s. 28.
([17]) EGT L 326, 11.12.2001, s. 13.
([18]) EGT L 339, 21.12.2001, s. 30.
([19]) EGT L 341, 22.12.2001, s. 104.
([20]) EGT L 7, 11.1.2002, s. 12.
([21]) EGT L 17, 19.1.2002, s. 53.
([22]) EGT L 25, 29.1.2002, s. 40.
([23]) EGT L 31, 1.2.2002, s. 39.
([24]) EGT L 39, 9.2.2002, s. 16.
([25]) EGT L 40, 12.2.2002, s. 8.
([26]) EGT L 43, 14.2.2002, s. 17.
([27]) EGT L 45, 15.2.2002, s. 35.
([28]) EGT L 50, 21.2.2002, s. 59.
([29]) EGT L 60, 1.3.2002, s. 13.
([30]) EGT L 67, 9.3.2002, s. 13.
([31]) EGT L 78, 21.3.2002, s. 11.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 31 juli 2002.

På kommissionens vägnar
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektör för jordbruk

BILAGA

STÖD FÖR ORENSAD BOMULL

(euro per 100 kg)

Förordning (EG) nr	Stödbelopp
	Grekland
1738/2001	43,408
1784/2001	43,500
1855/2001	44,763
1912/2001	44,870
1985/2001	46,079
2061/2001	46,189
2143/2001	47,118
2191/2001	46,331
2207/2001	45,009
2255/2001	44,487
2321/2001	43,185
2344/2001	42,809
2409/2001	42,740
2518/2001	42,890
2549/2001	42,866
39/2002	42,536
106/2002	42,100
159/2002	40,497
186/2002	40,633
248/2002	40,555
253/2002	42,078
267/2002	40,635
282/2002	42,289
321/2002	42,581
374/2002	42,576
441/2002	42,814
499/2002	43,000

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1400/2002

av den 31 juli 2002

om tillämpningen av artikel 81.3 i fördraget på grupper av vertikala avtal och samordnade förfaranden inom motorfordonssektorn

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning nr 19/65/EEG av den 2 mars 1965 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper av avtal och samordnade förfaranden [1], senast ändrad genom förordning (EG) nr 1215/1999 [2], särskilt artikel 1 i denna,

efter att ha offentliggjort ett utkast till denna förordning [3],

efter samråd med Rådgivande kommittén för kartell- och monopolfrågor, och

av följande skäl:

(1) Erfarenheterna inom motorfordonssektorn avseende försäljning av nya motorfordon, reservdelar och eftersevice gör det möjligt att fastställa grupper av vertikala avtal som normalt kan anses uppfylla de villkor som anges i artikel 81.3.

(2) Dessa erfarenheter leder till slutsatsen att det inom denna sektor krävs strängare regler än de som anges i kommissionens förordning (EG) nr 2790/1999 av den 22 december 1999 om tillämpningen av artikel 81.3 i fördraget på grupper av vertikala avtal och samordnade förfaranden [4].

(3) Dessa strängare regler för gruppundantag (”undantaget”) bör gälla vertikala avtal för inköp eller försäljning av nya motorfordon, vertikala avtal för inköp eller försäljning av reservdelar för motorfordon och vertikala avtal för inköp eller försäljning av reparations- och underhållstjänster för sådana fordon, om dessa avtal ingås mellan icke konkurrerande företag, mellan vissa konkurrenter eller av vissa sammanslutningar av detaljister eller reparatörer. Detta omfattar vertikala avtal som ingåtts mellan en återförsäljare som bedriver verksamhet på detaljhandelsnivå eller en auktoriserad reparatör och en (under)-återförsäljare eller reparatör. Denna förordning bör gälla dessa vertikala avtal också när de innehåller kompletterande bestämmelser om överlåtelse eller användning av immateriella rättigheter. Begreppet ”vertikala avtal” bör definieras i enlighet därmed så att det omfattar både sådana avtal och motsvarande samordnade förfaranden.

(4) Undantaget bör begränsas till att avse vertikala avtal som med tillräcklig säkerhet kan antas uppfylla villkoren i artikel 81.3.

(5) Vertikala avtal som omfattas av de grupper som definieras i denna förordning kan öka den ekonomiska effektiviteten inom en produktions- eller distributionskedja genom att möjliggöra en bättre samordning mellan de deltagande företagen. De kan särskilt leda till att parternas transaktions- och distributionskostnader sänks och att deras investerings- och försäljningsnivåer optimeras.

(6) Sannolikheten för att sådana effektivitetsfrämjande effekter uppväger de konkurrenshämmande effekter som kan uppstå till följd av begränsningar i vertikala avtal beror på de berörda företagens marknadsinflytande och därför på i vilken utsträckning dessa företag möts av konkurrens från andra leverantörer av varor eller tjänster vilka av köparen betraktas som likvärdiga eller utbytbara med hänsyn till produkternas egenskaper, pris och tilltänkta användning.

(7) Tröskelvärden som baserar sig på marknadsandelar bör fastställas för att avspegla leverantörernas marknadsstyrka. Dessutom bör denna sektorspecifika förordning innehålla strängare regler än de som föreskrivs i förordning (EG) nr 2790/1999, särskilt för selektiv distribution. De tröskelvärden under vilka det kan antas att de fördelar som garanteras av vertikala avtal uppväger deras begränsande effekter bör variera enligt kännetecknen för olika typer av vertikala avtal. Det kan därför antas att vertikala avtal generellt har sådana fördelar om leverantören i fråga har en marknadsandel på högst 30 % på marknaderna för försäljning av nya motorfordon eller på marknaderna för reservdelar, eller högst 40 % när kvantitativ selektiv distribution används vid försäljning av nya motorfordon. Beträffande efterservice kan det generellt antas att de vertikala avtal genom vilka leverantören fastställer kriterier för hur dess auktoriserade reparatörer skall tillhandahålla reparations- eller underhållstjänster för motorfordon av det märke som berörs, och förser dem med utrustning och utbildning för att kunna tillhandahålla sådana tjänster, har sådana fördelar när de berörda leverantörernas nät av auktoriserade reparatörer har en marknadsandel på högst 30 %. När det gäller vertikala avtal som innehåller exklusiva leveransskyldigheter är det dock köparens marknadsandel som är relevant för att fastställa de totala effekterna av sådana vertikala avtal på marknaden.

[1] EGT 36, 6.3.1965, s. 533/65.
[2] EGT L 148, 15.6.1999, s. 1.
[3] EGT C 67, 16.3.2002, s. 2.
[4] EGT L 336, 29.12.1999, s. 21.

(8) Över tröskelvärdet för dessa marknadsandelar kan det inte antas att vertikala avtal som omfattas av artikel 81.1 vanligtvis kommer att ge upphov till objektiva fördelar av sådan art och omfattning att de kan kompensera för de nackdelar de skapar för konkurrensen. Sådana fördelar kan dock förväntas vid kvalitativ selektiv distribution, oberoende av leverantörens marknadsandel.

(9) För att hindra en leverantör från att säga upp ett avtal på grund av att en återförsäljare eller en reparatör visar prov på ett konkurrensfrämjande beteende, såsom aktiv eller passiv försäljning till utländska konsumenter, försäljning av olika fordonsmärken, flermärkesreparation eller reparation och underhåll som läggs ut på underleverantörer, skall orsakerna till uppsägningen, som måste vara objektiva och öppna, klart anges i skriftlig form i varje tillkännagivande om uppsägning. För att stärka återförsäljarnas och reparatörernas oberoende av leverantörerna bör det dessutom fastställas en minimitidsfrist för tillkännagivande om att inte förnya avtal som ingåtts för en begränsad tid och om uppsägning av avtal som ingåtts på obestämd tid.

(10) För att främja marknadsintegration och ge återförsäljare eller auktoriserade reparatörer möjligheter till ytterligare affärsverksamhet måste återförsäljarna eller de auktoriserade reparatörerna ges möjlighet att köpa andra företag av samma slag som säljer eller reparerar samma fordonsmärken inom distributionssystemet. I detta avseende skall ett vertikalt avtal mellan en leverantör och en återförsäljare eller en auktoriserad reparatör ge den senare rätt att efter eget val överlåta alla sina rättigheter och skyldigheter till ett annat företag av samma slag som säljer eller reparerar samma fordonsmärken inom distributionssystemet.

(11) För att främja en snabb lösning av tvister som uppstår mellan parterna i ett distributionsavtal och som annars kan hindra effektiv konkurrens, bör avtal omfattas av gruppundantaget bara om de ger varje part rätt att anlita en oberoende expert eller skiljedomare, särskilt vid tillkännagivande om uppsägning av avtalet.

(12) Oberoende av de berörda företagens marknadsandelar omfattar inte denna förordning vertikala avtal som innehåller vissa typer av särskilt allvarliga konkurrensbegränsningar som i allmänhet märkbart begränsar konkurrensen även vid låga marknadsandelar och som inte är nödvändiga för att uppnå de positiva effekter som nämns ovan. Det gäller särskilt vertikala avtal som innehåller begränsningar såsom lägsta pris, fasta återförsäljningspriser och, med vissa undantag, begränsningar av det område inom vilket eller till vilka kunder en återförsäljare eller reparatör får sälja de varor eller tjänster som omfattas av avtalet. Sådana avtal bör inte omfattas av undantaget.

(13) Det är nödvändigt att säkerställa att effektiv konkurrens på den gemensamma marknaden och mellan återförsäljare som är lokaliserade i olika medlemsstater inte begränsas om en leverantör använder selektiv distribution på vissa marknader och andra former av distribution på andra marknader. Framför allt bör undantaget inte omfatta selektiva distributionsavtal som begränsar passiv försäljning till slutanvändare eller icke auktoriserade återförsäljare lokaliserade på marknader där exklusiva områden har tilldelats. Det bör inte heller omfatta selektiva distributionsavtal som begränsar passiv försäljning till kundgrupper som exklusivt tilldelats andra distributörer. Undantaget bör inte heller omfatta exklusiva distributionsavtal, om aktiv eller passiv försäljning till slutanvändare eller icke auktoriserade återförsäljare som är lokaliserade på marknader där selektiv distribution används är begränsad.

(14) Varje återförsäljares rätt att passivt eller, om det är relevant, aktivt sälja nya motorfordon till slutanvändare bör omfatta rätten att sälja sådana fordon till slutanvändare som har gett en förmedlare eller ett ombud tillåtelse att för deras räkning köpa, ta emot leverans av, transportera eller lagra ett nytt motorfordon.

(15) Varje återförsäljares rätt att sälja nya motorfordon eller reservdelar eller varje auktoriserad reparatörs rätt att passivt eller, om det är relevant, aktivt sälja reparations- eller underhållstjänster till slutanvändare bör omfatta rätten att använda Internet eller hänvisningar till hemsidor på Internet.

(16) Begränsningar som leverantören ålägger sina återförsäljares försäljning till slutanvändare i andra medlemsstater, till exempel om återförsäljarens ersättning eller inköpspriset görs beroende av fordonets bestämmelseort eller slutanvändarens hemvist, innebär en indirekt försäljningsbegränsning. Andra exempel på indirekt försäljningsbegränsning är leveranskvoter som baserar sig på ett annat försäljningsområde än den gemensamma marknaden, oavsett om dessa kombineras med försäljningsmål eller inte. Bonussystem som baserar sig på fordonens bestämmelseort eller någon form av diskriminerande produktleveranser till återförsäljarna, antingen vid produktunderskott eller på något annat sätt är också liktydigt med en indirekt försäljningsbegränsning.

(17) Vertikala avtal som inte ålägger de auktoriserade reparatörerna inom en leverantörs distributionssystem att uppfylla garantier samt utföra kostnadsfri service och arbete i samband med återkallelse av motorfordon avseende alla motorfordon av märket i fråga som sålts på den gemensamma marknaden är liktydiga med en indirekt försäljningsbegränsning och bör inte omfattas av undantaget. Denna skyldighet påverkar inte motorfordonsleverantörens rätt att ålägga en återförsäljare att försäkra sig om att garantierna uppfylls avseende de nya motorfordon denne har sålt och att kostnadsfri service

och arbete i samband med återkallelse av fordon utförs, endera av återförsäljaren själv eller, vid underentreprenad, av de auktoriserade reparatörer till vilka dessa tjänster har lagts ut på underentreprenad. Konsumenterna bör i sådana fall därför kunna vända sig till återförsäljaren om de ovannämnda skyldigheterna inte fullgjorts på vederbörligt sätt av den auktoriserade reparatör till vilken återförsäljaren lagt ut dessa tjänster på underentrepenad. För att återförsäljare av motorfordon skall ges möjlighet att sälja till slutanvändare på hela den gemensamma marknaden, bör undantaget bara omfatta distributionsavtal som kräver att reparatörerna inom leverantörens nät utför reparations- och underhållstjänster av de varor som omfattas av avtalet och motsvarande varor, oavsett var dessa varor har sålts på den gemensamma marknaden.

(18) På marknader där selektiv distribution används bör undantaget gälla med avseende på ett förbud som hindrar en återförsäljare från att bedriva verksamhet från ytterligare ett etableringsställe där han är återförsäljare av andra fordon än personbilar eller lätta nyttofordon. Detta förbud bör dock inte omfattas av undantaget, om det begränsar en utvidgning av återförsäljarens verksamhet på det godkända etableringsstället genom att till exempel begränsa utveckling eller förvärv av den infrastruktur som krävs för att uppnå ökade försäljningsvolymer, inklusive ökningar genom försäljning på Internet.

(19) Det vore olämpligt att undanta vertikala avtal som begränsar försäljningen av originalreservdelar eller reservdelar av motsvarande kvalitet från medlemmar i distributionssystemet till oberoende reparatörer som använder dem för att tillhandahålla reparations- eller underhållstjänster. Utan tillgång till sådana reservdelar skulle inte dessa oberoende reparatörer effektivt kunna konkurrera med auktoriserade reparatörer, eftersom de inte skulle kunna tillhandahålla konsumenterna den höga kvalitet på servicen som bidrar till att motorfordon fungerar säkert och tillförlitligt.

(20) För att ge slutanvändarna rätt att köpa nya motorfordon som har samma specifikationer som motorfordon som säljs i någon annan medlemsstat av en återförsäljare som säljer motsvarande modeller och som är etablerad på den gemensamma marknaden, bör undantaget bara omfatta vertikala avtal som gör det möjligt för en återförsäljare att beställa, lagra och sälja alla sådana fordon som motsvarar en modell som omfattas av avtalsprogrammet. Diskriminerande eller objektivt orättvisa leveransvillkor, särskilt sådana som gäller leveranstider eller priser, som leverantören tillämpar för motsvarande fordon skall betraktas som en begränsning av återförsäljarens möjligheter att sälja sådana fordon.

(21) Motorfordon är dyra och tekniskt komplexa rörliga varor som med regelbundna och oregelbundna intervall kräver reparation och underhåll. Det är dock inte nödvändigt för återförsäljare av nya motorfordon att också utföra reparation och underhåll. Leverantörernas och slutanvändarnas berättigade intressen kan tillgodoses helt om återförsäljaren lägger ut dessa arbeten på entreprenad, inklusive skyldigheten att uppfylla garantier, utföra kostnadsfri service och arbete i samband med återkallelse av fordon, till en reparatör eller ett antal reparatörer inom leverantörens distributionssystem. Tillgången till reparations- och underhållstjänster bör dock underlättas. En leverantör kan därför kräva att återförsäljare som har lagt ut reparations- och underhållstjänster till en eller flera auktoriserade reparatörer ger slutanvändarna namn och adress till reparationsverkstaden eller -verkstäderna i fråga. Om någon av dessa auktoriserade reparatörer inte är etablerad i närheten av försäljningsstället, kan leverantören också kräva att återförsäljaren underrättar slutanvändarna om hur långt reparationsverkstaden eller -verkstäderna i fråga ligger från försäljningsstället. En leverantör kan dock bara införa sådana skyldigheter om han också inför liknande skyldigheter för återförsäljare vars egna reparationsverkstäder inte ligger i samma lokaler som försäljningsstället.

(22) Vidare är det inte nödvändigt att auktoriserade reparatörer också säljer nya motorfordon för att de nöjaktigt skall kunna tillhandahålla reparations- och underhållstjänster. Undantaget bör därför inte omfatta vertikala avtal som innehåller någon direkt eller indirekt skyldighet eller något incitament som leder till en sammankoppling av försäljning och serviceverksamhet eller som gör resultaten i en av dessa verksamheter beroende av den andra verksamhetens resultat. Det gäller särskilt när återförsäljares eller auktoriserade reparatörers ersättning vid köp eller försäljning av de varor eller tjänster som är nödvändiga för en verksamhet görs beroende av köp eller försäljning av varor eller tjänster med anknytning till den andra verksamheten, eller där alla sådana varor eller tjänster utan åtskillnad slås samman till ett enda ersättnings- eller rabattsystem.

(23) För att säkerställa en effektiv konkurrens på marknaderna för reparation och underhåll och för att ge reparatörer möjlighet att erbjuda slutanvändarna konkurrerande reservdelar såsom originalreservdelar och reservdelar av motsvarande kvalitet, bör undantaget inte omfatta vertikala avtal som begränsar möjligheterna för auktoriserade reparatörer inom en fordonstillverkares distributionssystem, oberoende reservdelsåterförsäljare, oberoende reparatörer eller slutanvändare från att få reservdelar från tillverkaren av sådana reservdelar eller från en annan tillverkare som de själva valt. Detta påverkar inte reservdelstillverkarnas civilrättsliga ansvar.

(24) För att auktoriserade och oberoende reparatörer och slutanvändare skall kunna identifiera en tillverkare av motorfordonskomponenter eller reservdelar och välja mellan konkurrerande reservdelar, bör undantaget vidare inte omfatta avtal genom vilka en tillverkare av motorfordon begränsar möjligheterna för en tillverkare av komponenter eller originalreservdelar att på dessa reservdelar effektivt och synligt placera sitt varumärke eller sin logotyp. För att vidare underlätta detta val samt försäljningen av reservdelar, som har tillverkats enligt fordonstillverkarens specifikationer och produktions- och kvalitetsnormer för produktion av komponenter och reservdelar, presumeras reservdelar vara originalreservdelar, om reservdelstillverkaren utfärdar ett intyg om att reservdelarna är av samma kvalitet som de komponenter som använts vid monteringen av ett motorfordon och som tillverkats enligt dessa specifikationer och normer. Andra reservdelar för vilka reservdelstillverkaren när som helst kan utfärda ett intyg som styrker att delarna i fråga motsvarar kvaliteten på de komponenter som använts vid monteringen av ett visst motorfordon, kan säljas som reservdelar av motsvarande kvalitet.

(25) Undantaget bör inte omfatta vertikala avtal som begränsar auktoriserade reparatörers möjligheter att använda reservdelar av motsvarande kvalitet för reparation eller underhåll av ett motorfordon. Med beaktande av fordonstillverkarnas direkta avtalsreglerade inblandning i reparationer som omfattas av garanti, kostnadsfri service och återkallelse av fordon, bör undantaget omfatta avtal som innefattar en skyldighet för auktoriserade reparatörer att använda originalreservdelar som fordonstillverkaren levererar för dessa reparationer.

(26) För att skydda den effektiva konkurrensen på marknaden för reparations- och underhållstjänster och för att förhindra utestängning av oberoende reparatörer, måste motorfordonstillverkarna ge alla intresserade oberoende operatörer fullständig tillgång till all teknisk information, felsökningsutrustning och annan utrustning, verktyg, inklusive all relevant programvara och utbildning som krävs för reparation och underhåll av motorfordon. De oberoende operatörer som måste ges sådan tillgång inkluderar särskilt oberoende reparatörer, tillverkare av utrustning eller verktyg för reparationer, utgivare av teknisk information, bilklubbar, operatörer som ger väghjälp, operatörer som erbjuder kontroll- och provningstjänster och operatörer som erbjuder utbildning för reparatörer. Särskilt skall villkoren för tillgång inte göra åtskillnad mellan auktoriserade och oberoende operatörer. Tillgång skall ges på begäran utan onödigt dröjsmål och priset för upplysningarna bör inte hindra tillgång till dem genom att man inte tar hänsyn till i vilken utsträckning den oberoende operatören använder dem. En leverantör av motorfordon bör åläggas att ge oberoende operatörer tillgång till tekniska upplysningar om nya motorfordon samtidigt som sådan tillgång ges till leverantörens auktoriserade reparatörer och får inte ålägga oberoende operatörer att köpa mer upplysningar än vad som krävs för att utföra arbetet i fråga. Leverantörerna bör åläggas att ge tillgång till de tekniska upplysningar som krävs för att omprogrammera den elektroniska utrustningen i ett motorfordon. Det är emellertid berättigat och korrekt att dessa inte ger tillgång till tekniska uppgifter som kan ge en tredje part möjlighet att kringgå eller oskadliggöra befintlig stöldskyddsutrustning, att omkalibrera elektronisk utrustning eller att manipulera komponenter som till exempel begränsar motorfordonens hastighet, om inte stöldskyddet, omkalibreringen eller manipuleringen kan uppnås med andra, mindre begränsande medel. Immateriella rättigheter och rättigheter i samband med know-how, däribland sådana som har ett samband med ovannämnda utrustning, måste dock utövas på ett sådant sätt att varje form av missbruk undviks.

(27) För att säkerställa tillträde till och förebygga samverkan på de relevanta marknaderna och ge återförsäljarna möjlighet att sälja fordonsmärken från två eller flera tillverkare som inte är anknutna företag, har undantaget förenats med vissa specifika villkor. Därför bör undantaget inte gälla för konkurrensklausuler. Utan att det påverkar leverantörens möjligheter att kräva att återförsäljaren visar upp fordonen i märkesspecifika områden i utställningslokalen för att undvika förväxling mellan olika märken, bör förbud mot försäljning av konkurrerande fordonsmärken inte heller omfattas av undantaget. Detsamma gäller en skyldighet att ställa ut hela motorfordonssortimentet, om detta gör försäljningen eller utställningen av fordon som tillverkats av icke anknutna företag omöjlig eller oskäligt svår. Vidare betraktas en skyldighet att ha särskild försäljningspersonal för olika fordonsmärken som en indirekt konkurrensklausul och bör därför inte omfattas av undantaget, om inte återförsäljaren beslutar att ha särskild försäljningspersonal för olika fordonsmärken och leverantören betalar samtliga extra kostnader detta kan innebära.

(28) För att säkerställa att reparatörer ges möjlighet att utföra reparationer eller underhåll på alla motorfordon, bör undantaget inte omfatta skyldigheter som begränsar motorfordonsreparatörers möjligheter att tillhandahålla reparations- eller underhållstjänster för fordonsmärken från konkurrerande leverantörer.

(29) Dessutom krävs särskilda villkor för att från tillämpningsområdet för undantaget utesluta vissa begränsningar som ibland ålagts i samband med ett selektivt distributionssystem. Detta gäller särskilt skyldigheter som hindrar medlemmarna i ett selektivt distributionssystem från att sälja fordonsmärken från vissa konkurrerande leverantörer, vilket lätt kan leda till att vissa fordonsmärken utestängs. Ytterligare villkor krävs för att främja konkurrens inom varumärken och marknadsintegration på den gemensamma marknaden, för att skapa

möjligheter för de återförsäljare och auktoriserade reparatörer som önskar ta tillvara möjligheter till affärsverksamhet utanför sina etableringsställen och för att skapa förutsättningar som möjliggör en utveckling av återförsäljare av flera fordonsmärken. Undantag bör särskilt inte omfatta begränsningar av möjligheten att bedriva verksamhet i form av återförsäljning av personbilar och lätta nyttofordon eller i form av tillhandahållande av reparations- eller underhållstjänster från ett etableringsställe som inte godkänts. Leverantören får kräva ytterligare försäljnings- och leveransställen för personbilar och lätta nyttofordon eller reparationsverkstäder för att uppfylla de relevanta kvalitativa kriterier som är tillämpliga på liknande avsättningsställen som är belägna inom samma geografiska område.

(30) Undantaget bör inte tillämpas på begränsningar som försämrar en återförsäljares möjligheter att sälja leasingtjänster för motorfordon.

(31) Begränsningarna i fråga om marknadsandelar, det faktum att vissa vertikala avtal inte omfattas och de villkor som föreskrivs i denna förordning bör normalt säkerställa att de avtal på vilka undantaget är tillämpligt inte gör det möjligt för de deltagande företagen att sätta konkurrensen ur spel för en avsevärd del av varorna eller tjänsterna i fråga.

(32) I särskilda fall där avtal som annars skulle omfattas av undantaget ändå har verkningar som är oförenliga med artikel 81.3, får kommissionen förklara att undantaget inte skall tillämpas. Detta kan särskilt inträffa när köparen har ett betydande marknadsinflytande på den relevanta marknad där han återförsäljer sina varor eller tillhandahåller sina tjänster eller där parallella nät av vertikala avtal har liknande verkningar som väsentligt begränsar tillträdet till en relevant marknad eller begränsar konkurrensen på denna marknad. Sådana kumulativa effekter kan exempelvis uppstå vid selektiv distribution. Om konkurrensen märkbart begränsas på en marknad på grund av närvaron av en leverantör med marknadsinflytande eller om priser och villkor för leverans till återförsäljare av motorfordon skiljer sig väsentligt mellan olika geografiska marknader, kan kommissionen också förklara att undantaget inte skall tillämpas. Den kan också förklara att undantaget inte skall tillämpas, om diskriminerande priser eller försäljningsvillkor eller orimligt stora tillägg, såsom tillägg för högerstyrda fordon, tillämpas för leverans av varor som motsvarar avtalsprogrammet.

(33) Förordning nr 19/65/EEG ger myndigheterna i medlemsstaterna befogenhet att besluta att undantaget inte skall tillämpas på vertikala avtal som har verkningar som är oförenliga med villkoren i artikel 81.3, om sådana verkningar är märkbara på deras territorium eller en del av detta, och om detta territorium har de särdrag som kännetecknar en avgränsad geografisk marknad. Utövandet av dessa nationella befogenheter att besluta att undantaget inte skall tillämpas bör inte hindra att gemenskapens konkurrensregler tillämpas enhetligt på hela den gemensamma marknaden eller att de åtgärder som vidtas för att genomföra dessa regler fungerar effektivt.

(34) För att möjliggöra en bättre övervakning av parallella nät av vertikala avtal som har liknande begränsande effekter och som täcker mer än 50 % av en viss marknad, bör kommissionen tillåtas förklara att undantaget inte skall tillämpas på vertikala avtal som innehåller specifika begränsningar med avseende på den berörda marknaden, varigenom artikel 81.1 återigen blir fullt tillämplig på sådana avtal.

(35) Undantaget bör beviljas utan att det påverkar tillämpningen av bestämmelserna i artikel 82 i fördraget om ett företags missbruk av en dominerande ställning.

(36) Kommissionens förordning (EG) nr 1475/95 av den 28 juni 1995 om tillämpning av fördragets artikel 85.3 på vissa grupper försäljnings- och serviceavtal för motorfordon [1] gäller till och med den 30 september 2002. För att alla operatörer skall ges möjlighet att anpassa vertikala avtal som är förenliga med den förordningen och som fortfarande gäller när undantaget enligt den förordningen upphör att gälla, är det lämpligt att sådana avtal fram till den 1 oktober 2003 omfattas av en övergångsperiod under vilken de med stöd av denna förordning bör undantas från förbudet i artikel 81.1.

(37) För att alla operatörer inom ett kvantitativt selektivt distributionssystem för nya personbilar och lätta nyttofordon skall kunna anpassa sin affärsstrategi till att undantaget inte tillämpas på lokaliseringsklausuler, är det lämpligt att föreskriva att villkoret i artikel 5.2 b skall träda i kraft den 1 oktober 2005.

(38) Kommissionen bör regelbundet övervaka hur denna förordning verkar, särskilt vad gäller dess effekter på konkurrensen inom detaljhandeln för motorfordon och inom efterservice på den gemensamma marknaden eller relevanta delar av denna. Detta bör även omfatta övervakning av effekterna av denna förordning på strukturen och koncentrationsnivån av distributionen av motorfordon liksom av de effekter på konkurrensen som är en följd därav. Kommissionen bör även utvärdera hur denna förordning verkar och publicera en rapport senast den 31 maj 2008.

[1] EGT L 145, 29.6.1995, s. 25.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Definitioner

1. I denna förordning används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

a) *konkurrerande företag*: faktiska eller potentiella leverantörer på samma produktmarknad; produktmarknaden omfattar varor eller tjänster som med hänsyn till sina egenskaper, pris och tilltänkta användning av köparen betraktas som likvärdiga med eller utbytbara med de varor eller tjänster som omfattas av avtalet.

b) *konkurrensklausul*: varje direkt eller indirekt skyldighet som föranleder köparen att inte tillverka, köpa, sälja eller återförsälja varor eller tjänster som konkurrerar med de varor eller tjänster som omfattas av avtalet, eller varje direkt eller indirekt skyldighet för köparen att av leverantören eller från något annat företag som leverantören utsett, göra mer än 30 % av sina totala inköp av de varor som omfattas av avtalet, motsvarande varor eller tjänster och av varor eller tjänster som på den relevanta marknaden är utbytbara med dessa, beräknat på grundval av värdet av köparens inköp under det föregående kalenderåret. En skyldighet för återförsäljaren att sälja motorfordon från andra leverantörer i separata områden av utställningslokalen för att undvika förväxling mellan fordonsmärkena utgör ingen konkurrensklausul enligt denna förordning. En skyldighet för återförsäljaren att ha särskild försäljningspersonal för olika motorfordonsmärken utgör en konkurrensklausul enligt denna förordning, om inte återförsäljaren beslutar att ha särskild försäljningspersonal för olika fordonsmärken och leverantören betalar samtliga extra kostnader detta innebär.

c) *vertikala avtal*: avtal eller samordnade förfaranden som ingås mellan två eller flera företag som vart och ett, enligt avtalet, är verksamt i olika led i produktions- eller distributionskedjan.

d) *vertikala begränsningar*: konkurrensbegränsningar som omfattas av artikel 81.1 i fördraget, om sådana begränsningar ingår i ett vertikalt avtal.

e) *exklusiv leveransskyldighet*: varje direkt eller indirekt skyldighet som föranleder leverantören att sälja de varor eller tjänster som omfattas av avtalet till endast en köpare inom den gemensamma marknaden för en särskild användning eller för återförsäljning.

f) *selektivt distributionssystem*: ett distributionssystem där leverantören åtar sig att, antingen direkt eller indirekt, sälja de varor eller tjänster som omfattas av avtalet endast till återförsäljare eller reparatörer som valts ut på grundval av särskilda kriterier och där dessa återförsäljare eller reparatörer åtar sig att inte sälja dessa varor eller tjänster till icke auktoriserade återförsäljare eller oberoende reparatörer, utan att detta påverkar möjligheten att sälja reservdelar till oberoende reparatörer eller skyldigheten att tillhandahålla oberoende operatörer all teknisk information, felsökningsapparatur, verktyg och utbildning som krävs för reparation och underhåll av motorfordon eller för genomförande av åtgärder till skydd för miljön.

g) *kvantitativt selektivt distributionssystem*: ett selektivt distributionssystem där leverantören använder kriterier för att välja ut återförsäljare eller reparatörer som direkt begränsar deras antal.

h) *kvalitativt selektivt distributionssystem*: ett selektivt distributionssystem där leverantören använder kriterier för att välja ut återförsäljare eller reparatörer som endast är kvalitativa, som är nödvändiga på grund av att de varor eller tjänster som omfattas av avtalet är av ett visst slag, som gäller lika för alla återförsäljare eller reparatörer som ansöker om att få ansluta sig till distributionssystemet, som inte tillämpas på ett diskriminerande sätt och som inte direkt begränsar antalet återförsäljare eller reparatörer.

i) *immateriella rättigheter*: omfattar rättigheter som åtnjuter industriellt rättsskydd, upphovsrätt och besläktade rättigheter.

j) *know-how*: en viss mängd icke patenterad praktisk information som är ett resultat av leverantörens erfarenhet och tester och som är hemlig, väsentlig och identifierad; i detta sammanhang innebär ”hemlig” att ifrågavarande know-how i sin helhet eller beträffande den exakta utformningen och sammansättningen av dess delar inte är allmänt känd eller lättillgänglig; ”väsentlig” innebär att ifrågavarande know-how omfattar information som är oundgänglig för köparen när det gäller användning, försäljning eller vidareförsäljning av de varor eller tjänster som omfattas av avtalet; ”identifierad” innebär att ifrågavarande know-how skall vara beskriven på ett tillräckligt omfattande sätt, för att det skall vara möjligt att kontrollera att den uppfyller kriterierna om hemlighet och väsentlighet.

k) *köpare*: omfattar ett företag som, antingen i egenskap av återförsäljare eller reparatör, säljer varor eller tjänster för ett annat företags räkning.

l) *auktoriserad reparatör*: den som tillhandahåller reparations- och underhållstjänster för motorfordon och är verksam inom det distributionssystem som en leverantör av motorfordon har inrättat.

m) *oberoende reparatör*: den som tillhandahåller reparations- och underhållstjänster för motorfordon, men som inte är verksam inom det distributionssystem som inrättats av leverantören av de motorfordon för vilka den oberoende reparatören tillhandahåller reparationer eller underhåll. En auktoriserad reparatör inom en viss leverantörs distributionssystem skall anses vara en oberoende reparatör enligt denna förordning, i den mån som han tillhandahåller reparations- eller underhållstjänster för motorfordon beträffande vilka han inte ingår i den ifrågavarande leverantörens distributionssystem.

n) *motorfordon*: ett självgående fordon försett med tre eller flera hjul avsett att användas på allmänna vägar.

o) *personbil*: ett motorfordon avsett för persontransporter med högst åtta sittplatser utöver förarplatsen.

p) *lätt nyttofordon*: ett motorfordon avsett för transport av varor eller passagerare med en totalmassa på högst 3,5 ton; om ett visst lätt nyttofordon också säljs i ett utförande med en totalmassa på över 3,5 ton, anses alla utföranden av det fordonet som lätta nyttofordon.

q) *avtalsprogrammet*: alla de olika modeller av motorfordon som återförsäljaren kan köpa av leverantören.

r) *motorfordon som motsvarar en modell som omfattas av avtalsprogrammet*: ett fordon som omfattas av ett distributionsavtal med ett annat företag inom det distributionssystem som inrättats av tillverkaren eller med dennes samtycke och som

— serietillverkas eller seriemonteras av tillverkaren, och

— har samma karosseriform, kardanaxel, chassi och motortyp som ett fordon som omfattas av avtalsprogrammet.

s) *reservdelar*: varor som skall monteras i eller på ett motorfordon för att ersätta komponenter i det fordonet, däribland smörjmedel som är nödvändiga för nyttjande av ett motorfordon, utom bränsle.

t) *originalreservdelar*: reservdelar som är av samma kvalitet som de komponenter som används vid monteringen av ett motorfordon och som tillverkas enligt de specifikationer och produktionsnormer som fordonstillverkaren tillhandahåller för tillverkning av komponenter eller reservdelar för motorfordonet i fråga. Detta omfattar reservdelar som tillverkas på samma produktionslinje som dessa komponenter. Om inte motsatsen bevisas presumeras det att delar utgör originalreservdelar, om tillverkaren intygar att delarna motsvarar kvaliteten på de komponenter som använts vid monteringen av fordonet i fråga och har tillverkats enligt fordonstillverkarens specifikationer och produktionsnormer.

u) *reservdelar av motsvarande kvalitet*: uteslutande reservdelar som tillverkas av ett företag som när som helst kan intyga att delarna i fråga motsvarar kvaliteten på de komponenter som används eller använts vid monteringen av motorfordonen i fråga.

v) *företag inom distributionssystemet*: tillverkaren samt företag som av tillverkaren eller med tillverkarens samtycke anförtrotts återförsäljning eller reparation eller underhåll av varor som omfattas av avtalet eller motsvarande varor.

w) *slutanvändare*: omfattar leasingföretag om inte de leasingavtal som används medger en överföring av äganderätten eller en rätt till köp av fordonet innan avtalet löper ut.

2. Begreppen företag, leverantör, köpare, återförsäljare och reparatör skall även omfatta deras respektive anknutna företag.

Med *anknutna företag* avses

a) företag i vilka en avtalspart direkt eller indirekt

i) har rätt att utöva mer än hälften av rösträttigheterna, eller

ii) har rätt att utse mer än hälften av ledamöterna i styrelsen, direktionen eller organ som rättsligt företräder företagen, eller

iii) har rätt att leda företagets verksamhet,

b) företag som direkt eller indirekt gentemot en avtalspart har de rättigheter eller befogenheter som anges i a,

c) företag i vilka ett företag som avses i b direkt eller indirekt har de rättigheter eller befogenheter som anges i a,

d) företag i vilka en avtalspart tillsammans med ett eller flera av de företag som anges i a, b eller c, eller i vilka två eller flera av dessa företag gemensamt har de rättigheter eller befogenheter som anges i a,

e) företag i vilka de rättigheter eller befogenheter som anges i a gemensamt utövas av

i) avtalsparter eller dessas respektive anknutna företag som anges i a–d, eller

ii) en eller flera avtalsparter eller en eller flera av dessas anknutna företag som anges i a–d, samt en eller flera tredje män.

Artikel 2

Tillämpningsområde

1. Enligt artikel 81.3 i fördraget och om inte något annat följer av denna förordning förklaras bestämmelserna i artikel 81.1 icke tillämpliga på vertikala avtal, om de avser villkoren för parternas inköp, försäljning eller återförsäljning av nya motorfordon, reservdelar för motorfordon eller reparations- och underhållstjänster för motorfordon.

Första stycket skall gälla i den mån som dessa vertikala avtal innehåller vertikala begränsningar.

Med ”undantaget” avses i denna förordning det undantag som fastställs i denna punkt.

2. Undantaget skall också gälla följande grupper av vertikala avtal:

a) Vertikala avtal som ingås mellan en sammanslutning av företag och dess medlemmar, eller mellan en sådan sammanslutning och dess leverantörer, endast om alla medlemmar är återförsäljare av motorfordon eller reservdelar för motorfordon eller reparatörer, och om ingen enskild medlem i sammanslutningen, tillsammans med dess anknutna företag, har en sammanlagd årsomsättning som överstiger 50

miljoner euro; vertikala avtal som ingås av sådana sammanslutningar skall omfattas av denna förordning utan att det påverkar tillämpningen av artikel 81 i fråga om horisontella avtal som ingåtts mellan medlemmarna i sammanslutningen eller med avseende på beslut fattade av sammanslutningen.

b) Vertikala avtal som innehåller bestämmelser som rör överlåtelse till köparen av immateriella rättigheter eller köparens användning av dessa, under förutsättning att dessa bestämmelser inte utgör det primära syftet med sådana avtal och har direkt avseende på användning, försäljning eller återförsäljning av varor eller tjänster av köparen eller dennes kunder. Undantaget skall tillämpas under förutsättning att dessa bestämmelser inte innehåller konkurrensbegränsningar som avser de varor eller tjänster som omfattas av avtalet, som har samma syfte eller verkningar som vertikala begränsningar som inte är undantagna enligt denna förordning.

3. Undantaget skall inte tillämpas på vertikala avtal som ingås mellan konkurrerande företag.

Det skall dock tillämpas när konkurrerande företag ingår ett icke-ömsesidigt vertikalt avtal och

a) köparen har en sammanlagd årsomsättning som inte överstiger 100 miljoner euro,

b) leverantören är tillverkare och återförsäljare av varor, medan köparen är en återförsäljare som inte tillverkar varor som konkurrerar med de varor som omfattas av avtalet, eller

c) leverantören tillhandahåller tjänster i flera handelsled, medan köparen inte tillhandahåller konkurrerande tjänster i det handelsled där han köper de tjänster som omfattas av avtalet.

Artikel 3

Allmänna villkor

1. Om inte något annat följer av punkterna 2, 3, 4, 5, 6 och 7 skall undantaget tillämpas på villkor att leverantörens marknadsandel inte överstiger 30 % av den relevanta marknad på vilken denne säljer nya motorfordon eller reservdelar till motorfordon eller tillhandahåller reparations- och underhållstjänster.

För att undantaget skall tillämpas skall dock tröskelvärdet för marknadsandelar vara 40 % för avtal om inrättande av kvantitativa selektiva distributionssystem för försäljning av nya motorfordon.

Dessa tröskelvärden skall inte tillämpas på avtal om inrättande av kvalitativa selektiva distributionssystem.

2. I fråga om vertikala avtal som innehåller exklusiva leveransskyldigheter skall undantaget tillämpas på villkor att köparens marknadsandel inte överstiger 30 % av den relevanta marknad på vilken denne köper de varor eller tjänster som omfattas av avtalet.

3. Undantaget skall gälla på villkor att det i det vertikala avtal som ingås med en återförsäljare eller en reparatör anges att leverantören samtycker till att överföra de rättigheter och skyldigheter som följer av det vertikala avtalet till en annan återförsäljare eller reparatör inom distributionssystemet och som den tidigare återförsäljaren eller reparatören valt.

4. Undantaget skall gälla på villkor att det i det vertikala avtal som ingås med en återförsäljare eller en reparatör anges att en leverantör som önskar tillkännage en uppsägning av ett avtal skall göra detta skriftligt och närmare ange skälen för uppsägningen, vilka skall vara objektiva och öppna, för att förhindra att en leverantör säger upp ett vertikalt avtal med en återförsäljare eller reparatör på grund av praxis som kanske inte begränsas av denna förordning.

5. Undantaget skall gälla på villkor att det i det vertikala avtal som leverantören av nya motorfordon ingår med en återförsäljare eller en auktoriserad reparatör anges

a) att avtalet ingås för en period på minst fem år; i detta fall skall varje part åta sig att minst sex månader i förväg underrätta den andra parten om sin avsikt att inte förnya avtalet, eller

b) att avtalet ingås på obestämd tid; i detta fall skall den normala tidsfristen för att tillkännage en vanlig uppsägning av avtalet vara minst två år för båda parter; denna tidsfrist skall förkortas till minst ett år om

   i) leverantören genom lagstiftning eller särskilt avtal är skyldig att betala en lämplig ersättning vid avtalets upphörande, eller

   ii) leverantören säger upp avtalet om det är nödvändigt att organisera om hela eller en väsentlig del av nätet.

6. Undantaget skall gälla på villkor att det vertikala avtalet ger varje part rätt att hänskjuta tvister om uppfyllandet av deras avtalsenliga skyldigheter till en oberoende expert eller skiljedomare. Sådana tvister kan bland annat gälla

a) leveransskyldigheter,

b) fastställande eller uppnående av försäljningsmål,

c) införande av krav på lagerhållning,

d) uppfyllandet av en skyldighet att tillhandahålla eller använda demonstrationsfordon,

e) villkor för försäljning av olika märken,

f) frågan om huruvida förbudet att bedriva verksamhet från ett icke godkänt etableringsställe begränsar möjligheterna för återförsäljaren av andra motorfordon än personbilar eller lätta nyttofordon att utvidga sin verksamhet, eller

g) frågan om huruvida uppsägningen av ett avtal motiveras av de skäl som anges i uppsägningen.

Den rättighet som avses i första meningen skall inte påverka varje parts rätt att vända sig till en nationell domstol.

7. För de ändamål som avses i denna artikel skall den marknadsandel som innehas av de företag som avses i artikel 1.2 e fördelas lika mellan vart och ett av de företag som har de rättigheter eller befogenheter som anges i artikel 1.2 a.

Artikel 4

Särskilt allvarliga begränsningar

(Särskilt allvarliga begränsningar avseende försäljning av nya motorfordon, reparations- och underhållstjänster eller reservdelar)

1. Undantaget skall inte tillämpas på vertikala avtal som direkt eller indirekt, ensamt eller i förening med andra faktorer som parterna kontrollerar, har följande syfte:

a) Begränsningar av återförsäljarens eller reparatörens möjligheter att bestämma försäljningspriset, utan att detta påverkar leverantörens möjlighet att fastställa ett högsta försäljningspris eller ett rekommenderat försäljningspris, under förutsättning att dessa inte som en följd av påtryckningar eller incitament från någon av parterna får karaktären av ett fast eller lägsta försäljningspris.

b) Begränsningar av det område inom vilket, eller av de kunder till vilka återförsäljaren eller reparatören får sälja de varor eller tjänster som omfattas av avtalet; undantaget skall dock tillämpas på:

   i) begränsningar av aktiv försäljning inom det exklusiva området eller till en exklusiv kundgrupp som reserverats för leverantören eller som leverantören tilldelat en annan återförsäljare eller reparatör, om en sådan begränsning inte begränsar återförsäljarens eller reparatörens kunders försäljning,

   ii) begränsningar av återförsäljarens försäljning till slutanvändare, om återförsäljaren bedriver verksamhet på grossistnivå,

   iii) begränsningar av försäljningen av nya motorfordon och reservdelar till icke auktoriserade återförsäljare av medlemmarna i ett selektivt distributionssystem på de marknader där selektiv distribution tillämpas, om inte något annat anges i punkt i,

   iv) begränsningar av köparens möjligheter att sälja komponenter som levereras i syfte att införlivas, till kunder som skulle använda dem för att tillverka samma slags varor som de som är producerade av leverantören.

c) Begränsningar av korsvisa leveranser mellan återförsäljare eller reparatörer inom ett selektivt distributionssystem, inklusive mellan återförsäljare eller reparatörer som bedriver verksamhet i olika handelsled.

d) Begränsningar för medlemmar inom ett selektivt distributionssystem, som bedriver verksamhet i detaljhandelsledet på marknader där selektiv distribution används, att aktivt eller passivt sälja nya personbilar eller lätta nyttofordon, reservdelar till alla motorfordon eller reparations- och underhållstjänster för alla motorfordon till slutanvändare. Undantaget skall tillämpas på avtal som innehåller ett förbud för en medlem inom ett selektivt distributionssystem att bedriva verksamhet från ett icke godkänt etableringsställe. Tillämpningen av undantaget på ett sådant förbud skall dock bara gälla om inget annat följer av artikel 5.2 b.

e) Begränsningar för medlemmar inom ett selektivt distributionssystem som bedriver verksamhet i detaljhandelsledet på marknader där selektiv distribution används att aktivt eller passivt sälja andra nya motorfordon än personbilar eller lätta nyttofordon till slutanvändare, utan att detta påverkar leverantörens möjlighet att förbjuda en medlem inom det systemet att bedriva verksamhet från ett icke godkänt etableringsställe.

(Särskilt allvarliga begränsningar som bara avser försäljning av nya motorfordon)

f) Begränsningar av återförsäljarens möjligheter att sälja nya motorfordon som motsvarar en modell som omfattas av dennes avtalsprogram.

g) Begränsningar av återförsäljarens möjligheter att ingå underentreprenörsavtal för reparations- och underhållstjänster med auktoriserade reparatörer, utan att detta påverkar leverantörens möjligheter att kräva att återförsäljaren, innan försäljningsavtalet ingås, ger slutanvändarna namn och adress på den auktoriserade reparatören eller reparatörerna i fråga och att, om någon av dessa auktoriserade reparatörer inte befinner sig i närheten av försäljningsstället, också underrätta slutanvändarna om hur långt försäljningsstället ligger ifrån reparationsverkstaden eller -verkstäderna i fråga; sådana skyldigheter kan dock bara införas under förutsättning att liknande skyldigheter åläggs återförsäljare vars verkstad inte ligger i samma lokal som försäljningsstället.

(Särskilt allvarliga begränsningar som bara avser försäljning av reparations- och underhållstjänster och reservdelar)

h) Begränsningar av den auktoriserade reparatörens möjligheter att begränsa sin verksamhet till reparations- och underhållstjänster samt återförsäljning av reservdelar.

i) Begränsningar av försäljningen av reservdelar för motorfordon av medlemmar inom ett selektivt distributionssystem till oberoende reparatörer som använder dessa delar för reparation och underhåll av motorfordon.

j) Begränsningar som avtalats mellan en leverantör av originalreservdelar eller reservdelar av motsvarande kvalitet, reparationsverktyg eller felsökningsutrustning eller annan utrustning och en tillverkare av motorfordon, som begränsar leverantörens möjligheter att sälja dessa varor eller tjänster till auktoriserade eller oberoende återförsäljare eller till auktoriserade eller oberoende reparatörer eller slutanvändare.

k) Begränsningar av en återförsäljares eller auktoriserad reparatörs möjligheter att få originalreservdelar eller reservdelar av motsvarande kvalitet från en valfri tredje part och att använda dem för reparation eller underhåll av motorfordon, utan att detta påverkar möjligheten för en leverantör av nya motorfordon att kräva att originalreservdelar som denne levererat används vid reparationer som omfattas av garanti, kostnadsfri service och arbete i samband med återkallelse av fordon.

l) Begränsningar som avtalats mellan en tillverkare av motorfordon som använder komponenter i den första monteringen av motorfordon och leverantören av sådana komponenter som begränsar den senares möjligheter att effektivt och väl synligt placera sitt varumärke eller sin logotyp på de levererade komponenterna eller reservdelarna.

2. Undantaget skall inte gälla om leverantören av motorfordon vägrar att ge oberoende operatörer tillgång till teknisk information, felsökningsutrustning och annan utrustning, verktyg, inklusive all relevant programvara eller utbildning som krävs vid reparation och underhåll av dessa motorfordon eller vid genomförandet av åtgärder för att skydda miljön.

Sådan tillgång skall särskilt omfatta obegränsad användning av ett motorfordons elektroniska kontroll- och felsökningssystem, att dessa system programmeras i enlighet med leverantörens standardiserade förfaranden, reparations- och utbildningsinstruktioner och de upplysningar som krävs för att använda verktyg och utrustning för felsökning och service.

Tillgång skall ges till oberoende operatörer på ett icke-diskriminerande, snabbt och proportionellt sätt och upplysningarna skall lämnas i en användbar form. Om den relevanta posten omfattas av en immateriell rättighet eller utgör know-how, får tillgång inte vägras på ett otillåtet sätt.

I denna punkt avses med ”oberoende operatör” företag som direkt eller indirekt är inblandade i reparation och underhåll av motorfordon, särskilt oberoende reparatörer, tillverkare av utrustning eller verktyg för reparationer, oberoende återförsäljare av reservdelar, utgivare av teknisk information, bilklubbar, operatörer som ger hjälp på vägarna, operatörer som erbjuder kontroll och provningstjänster och operatörer som erbjuder utbildning för reparatörer.

Artikel 5

Särskilda villkor

1. I fråga om försäljning av nya motorfordon, reparations- och underhållstjänster eller reservdelar skall undantaget inte tillämpas på följande skyldigheter i vertikala avtal:

a) Varje direkt eller indirekt konkurrensklausul.

b) Varje direkt eller indirekt skyldighet som begränsar möjligheterna för en auktoriserad reparatör att tillhandahålla reparations- och underhållstjänster för fordon från konkurrerande leverantörer.

c) Varje direkt eller indirekt skyldighet som föranleder medlemmarna inom ett distributionssystem att inte sälja motorfordon eller reservdelar från särskilda konkurrerande leverantörer eller att inte tillhandahålla reparations- och underhållstjänster för motorfordon från särskilda konkurrerande leverantörer.

d) Varje direkt eller indirekt skyldighet som föranleder återförsäljaren eller den auktoriserade reparatören att, efter det att avtalet löpt ut, inte tillverka, köpa, sälja eller återförsälja motorfordon eller att inte tillhandahålla reparations- eller underhållstjänster.

2. I fråga om försäljning av nya motorfordon skall undantaget inte tillämpas på följande skyldigheter i vertikala avtal:

a) Varje direkt eller indirekt skyldighet som föranleder detaljisten att inte sälja leasingtjänster som avser varor som omfattas av avtalet eller motsvarande varor.

b) Varje direkt eller indirekt skyldighet som åläggs någon återförsäljare av personbilar eller lätta kommersiella fordon inom ett selektivt distributionssystem, som begränsar dennes möjligheter att etablera ytterligare försäljnings- eller leveransställen på andra platser inom den gemensamma marknaden där selektiv distribution tillämpas.

3. I fråga om reparations- och underhållstjänster eller försäljning av reservdelar skall undantaget inte tillämpas på direkta eller indirekta skyldigheter avseende en auktoriserad reparatörs etableringsställe där selektiv distribution används.

Artikel 6

Förklaring att förordningen inte skall tillämpas

1. Kommissionen får enligt artikel 7.1 i förordning nr 19/65/EEG förklara att den här förordningen inte skall tillämpas, om den i ett visst fall finner att vertikala avtal som omfattas av denna förordning ändå har verkningar som är oförenliga med de villkor som anges i artikel 81.3 i fördraget, och särskilt om

a) tillträde till den relevanta marknaden eller konkurrens på denna begränsas märkbart av den kumulativa effekten av parallella nät av liknande vertikala begränsningar som verkställs av konkurrerande leverantörer eller köpare,

b) konkurrensen är begränsad på en marknad där en leverantör inte är utsatt för effektiv konkurrens från andra leverantörer,

c) priser eller villkor för leverans av varor som omfattas av avtalet eller för motsvarande varor väsentligt skiljer sig åt mellan geografiska marknader, eller

d) diskriminerande priser eller försäljningsvillkor tillämpas på en geografisk marknad.

2. Om vertikala avtal som omfattas av undantaget i ett visst fall har verkningar som är oförenliga med de villkor som anges i artikel 81.3 i fördraget på hela, eller en del av en medlemsstats territorium som har alla de särdrag som kännetecknar en avgränsad geografisk marknad, får den behöriga myndigheten i denna medlemsstat, vad avser detta terrritorium, förklara att denna förordning inte skall tillämpas, under samma förutsättningar som de som anges i punkt 1.

Artikel 7

Icke-tillämpning av förordningen

1. Om parallella nät av liknande vertikala begränsningar omfattar mer än 50 % av en relevant marknad, kan kommissionen enligt artikel 1 a i förordning nr 19/65/EEG genom förordning förklara att den här förordningen inte skall tillämpas på vertikala avtal som innehåller särskilda begränsningar avseende den marknaden.

2. En förordning enligt punkt 1 får inte börja tillämpas tidigare än ett år efter det att den har antagits.

Artikel 8

Beräkning av marknadsandelar

1. De marknadsandelar som anges i denna förordning skall beräknas

a) för återförsäljning av nya motorfordon på grundval av försäljningsvolymen för de varor som omfattas av avtalet och motsvarande varor som säljs av leverantören, tillsammans med alla andra varor som säljs av leverantören och som på grund av sina egenskaper, pris och tilltänkta användning av köparen betraktas som likvärdiga eller utbytbara.

b) för återförsäljning av reservdelar på grundval av värdet av de varor som omfattas av avtalet och andra varor som säljs av leverantören, tillsammans med alla andra varor som säljs av leverantören och som på grund av sina egenskaper, pris och tilltänkta användning av köparen betraktas som likvärdiga eller utbytbara.

c) för tillhandahållande av reparations- och underhållstjänster på grundval av värdet av de tjänster som omfattas av avtalet som säljs av medlemmarna i leverantörens distributionsnät, tillsammans med alla andra tjänster som säljs av dessa medlemmar och som på grund av sina egenskaper, pris och tilltänkta användning av köparen betraktas som likvärdiga eller utbytbara.

Om de volymuppgifter som krävs för dessa beräkningar inte finns tillgängliga, kan uppgifter om värden användas, eller omvänt. Om sådan information inte finns tillgänglig, kan uppskattningar som grundas på annan tillförlitlig marknadsinformation användas. Vid tillämpning av artikel 3.2 skall inköpsvolymen respektive inköpsvärdet på marknaden eller uppskattningar av detta värde användas för att beräkna marknadsandelen.

2. Vid tillämpningen av de tröskelvärden för marknadsandelar på 30 % respektive 40 % som anges i denna förordning skall följande regler gälla:

a) Marknadsandelen skall beräknas på grundval av uppgifter som avser det föregående kalenderåret.

b) Marknadsandelen skall omfatta varor och tjänster som levererats till integrerade distributörer för återförsäljning.

c) Om marknadsandelen från början inte överstiger 30 % respektive 40 % men senare överskrider denna nivå utan att överstiga 35 % respektive 45 %, skall undantaget fortsätta att tillämpas under en period av två på varandra följande kalenderår efter det år då tröskelvärdet för marknadsandelen på 30 % respektive 40 % först överskreds.

d) Om marknadsandelen från början inte överstiger 30 % respektive 40 % men senare överskrider 35 % respektive 45 %, skall undantaget fortsätta att tillämpas under ett kalenderår efter det år då nivån på 30 % respektive 40 % först överskreds.

e) Fördelarna i c och d får inte kombineras så att en period på två kalenderår överskrids.

Artikel 9

Beräkning av omsättningen

1. Vid beräkningen av den sammanlagda årsomsättningen enligt artikel 2.2 a respektive 2.3 a, skall den omsättning som den berörda avtalsparten i det vertikala avtalet och anknutna företag uppnått under det föregående räkenskapsåret avseende alla varor och tjänster, exklusive alla skatter och andra avgifter, läggas samman. Därvid skall bortses från försäljning mellan parten i det vertikala avtalet och företag med anknytning till denne eller mellan de anknutna företagen.

2. Undantaget skall fortsätta att tillämpas om tröskelvärdet för den sammanlagda årsomsättningen under en period av två på varandra följande räkenskapsår överskrids med högst 10 %.

Artikel 10

Övergångsperiod

Förbudet enligt artikel 81.1 skall inte gälla under perioden från och med den 1 oktober 2002 till och med den 30 september 2003 i fråga om avtal som redan gäller den 30 september 2002 och som inte uppfyller de villkor för undantag som anges i denna förordning men som uppfyller de villkor för undantag som anges i förordning (EG) nr 1475/95.

Artikel 11

Övervakning och utvärderingsrapport

1. Kommissionen skall regelbundet övervaka hur denna förordning verkar, särskilt vad gäller dess effekter på

a) konkurrensen inom detaljhandeln för motorfordon och inom efterservice på den gemensamma marknaden eller relevanta delar av denna,

b) strukturen och koncentrationsnivån av distributionen av motorfordon och de effekter på konkurrensen som är en följd därav.

2. Kommissionen skall utarbeta en rapport om denna förordning senast den 31 maj 2008 med särskild hänsyn till villkoren i artikel 81.3.

Artikel 12

Ikraftträdande och upphörande

1. Denna förordning träder i kraft den 1 oktober 2002.

2. Artikel 5.2 b skall tillämpas från och med den 1 oktober 2005.

3. Denna förordning skall upphöra att gälla den 31 maj 2010.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 31 juli 2002.

På kommissionens vägnar

Mario MONTI

Ledamot av kommissionen

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1401/2002

av den 31 juli 2002

om närmare bestämmelser för öppnande och förvaltning av tullkvoter för ris med ursprung i de minst utvecklade länderna för regleringsåren 2002/2003–2008/2009

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 2501/2001 av den 10 december 2001 om tillämpning av en ordning med allmänna tullförmåner under tiden 1 januari 2002–31 december 2004 ([1]), särskilt artikel 9.6 i denna, och

av följande skäl:

(1) I artikel 9.5 i förordning (EG) nr 2501/2001 anges att en övergripande tullkvot med nolltullsats skall öppnas för varje regleringsår för produkter enligt KN-nummer 1006 med ursprung i ett land som enligt bilaga I i den förordningen omfattas av den särskilda ordningen för de minst utvecklade länderna, till dess att produkterna är helt befriade från tullar enligt Gemensamma tulltaxan från och med den 1 september 2009. Tullkvoten för regleringsåret 2002/2003 bör uppgå till 2 895 ton, uttryckt som råris, för produkter enligt KN-nummer 1006. För vart och ett av de påföljande regleringsåren bör kvoterna höjas med 15 % över kvoterna för det närmast föregående regleringsåret.

(2) Dessa bestämmelser måste genomföras inom ramen för det gemensamma handelssystem som upprättades genom rådets förordning (EG) nr 3072/95 av den 22 december 1995 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris ([2]), senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 411/2002 ([3]).

(3) De närmare bestämmelserna för öppnande och förvaltning av kvoten bör gälla under de sju regleringsåren.

(4) De kvantiteter ris som omfattas av den övergripande tullkvoten bör importeras på så rättvisa konkurrensvillkor som möjligt och på ett sådant sätt att störningar på gemenskapsmarknaden undviks.

(5) Kommissionens förordning (EG) nr 2305/2001 av den 27 november 2001 om öppnande och förvaltning av en tullkvot för ris med ursprung i de minst utvecklade länderna för regleringsåret 2001/2002 ([4]) gällde i endast ett regleringsår. I det fjärde skälet i den förordningen anges att bestämmelser för en längre period kan fastställas vid slutet av den perioden mot bakgrund av de erfarenheter som gjorts under det första året.

(6) I bestämmelserna rörande ursprungsintyg i artiklarna 67–97 i kommissionens förordning (EEG) nr 2454/93 av den 2 juli 1993 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen ([5]), senast ändrad genom förordning (EG) nr 444/2002 ([6]), fastställs den definition av begreppet ursprungsprodukter som skall användas inom ramen för ordningen för allmänna tullförmåner.

(7) De åtgärder som föreskrivs i denna förordning är förenliga med yttrandet från Kommittén för Allmänna preferenssystemet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

I denna förordning fastställs de bestämmelser för öppnande och förvaltning av tullkvoterna för ris som avses i artikel 9.5 i förordning (EG) nr 2501/2001 för regleringsåren 2002/2003, 2003/2004, 2004/2005, 2005/2006, 2006/2007, 2007/2008 och 2008/2009.

Artikel 2

I denna förordning avses med *regleringsår* det regleringsår som anges i artikel 2 i förordning (EG) nr 3072/95.

Artikel 3

1. Övergripande tullkvoter med nolltullsats skall öppnas för produkter enligt KN-nummer 1006, uttryckt som råriseekvivalent, för sju regleringsår med början regleringsåret 2002/2003, i enlighet med tabellen i bilagan.

Dessa kvoter skall endast gälla för import med ursprung i de länder som enligt bilaga I till förordning (EG) nr 2501/2001 omfattas av den särskilda ordningen för de minst utvecklade länderna.

([1]) EGT L 346, 31.12.2001, s. 1.
([2]) EGT L 329, 30.12.1995, s. 18.
([3]) EGT L 62, 4.3.2002, s. 27.
([4]) EGT L 310, 28.11.2001, s. 10.
([5]) EGT L 253, 11.10.1993, s. 1.
([6]) EGT L 68, 12.3.2002, s. 11.

2. Omräkningstalet mellan råris och paddyris och helt eller delvis slipat ris skall vara det som anges i artikel 1 i kommissionens förordning nr 467/67/EEG [1].

När det gäller brutet ris skall de begärda kvantiteterna räknas som sådant.

3. Import inom ramen för de kvoter som anges i punkt 1 skall vara befriad från alla tullar enligt Gemensamma tulltaxan.

Artikel 4

1. Bestämmelserna i kommissionens förordning (EG) nr 1291/2000 [2], vad avser licenser, skall tillämpas i fråga om de licenser som avses i punkt 2, om inte annat föreskrivs i den här förordningen.

2. För import inom ramen för de kvoter som anges i artikel 3.1 skall det krävas att en importlicens utfärdad i enlighet med denna förordning uppvisas.

3. Ansökan om importlicens skall inges till de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna under de fem första arbetsdagarna av det berörda regleringsåret.

Var och en av licensansökningarna skall avse en kvantitet som inte får överstiga den kvantitet som är tillgänglig för importen av rårisekvivalent under det berörda regleringsåret.

4. Ansökan om importlicens och importlicensen skall innehålla följande:

a) I fält 8 ursprungslandets namn. Ordet ”ja” skall markeras med ett kryss.

b) I fält 20 följande uppgifter:

”Ris med ursprung i … (namn på det land som anges i bilaga I till förordning (EG) nr 2501/2001) importerat i enlighet med artikel 9.5 i rådets förordning (EG) nr 2501/2001.”

5. Importlicensen skall innehålla följande uppgifter i fält 24:

”Tullfritt upp till den kvantitet som anges i fälten 17 och 18 i denna licens (förordning (EG) nr 1401/2002).”

6. Genom avvikelse från artikel 10 i kommissionens förordning (EG) nr 1162/95 [3] skall säkerheten för importlicenserna vara 46 euro per ton.

7. Ansökningar om importlicenser för den berörda kvoten skall åtföljas av

a) bevis för att den sökande är en fysisk eller juridisk person som har bedrivit affärsverksamhet inom rissektorn under minst 12 månader och är registrerad i den medlemsstat där ansökan inlämnas, och

b) den sökandes skriftliga försäkran om att han lämnat in endast en ansökan beträffande den kvot som anges i artikel 3.1 eller, i förekommande fall, beträffande den resterande kvantitet som är tillgänglig för den ytterligare del som anges i artikel 5.4.

Om en sökande lämnar in fler än en ansökan om importlicens skall dennes samtliga ansökningar avslås.

Artikel 5

1. Inom två arbetsdagar efter den sista dagen i den period som avses i artikel 4.3 skall medlemsstaten till kommissionen anmäla de kvantiteter för vilka importlicenser begärts, uppdelade efter åttasiffriga KN-nummer och ursprungsland.

Medlemsstaterna skall även anmäla de sökandes namn och adress samt numret och titeln på denna förordning.

Dessa anmälningar skall skickas till kommissionen med e-post eller med fax på de formulär som kommissionen överlämnat till medlemsstaterna för detta ändamål.

En anmälan skall göras även i de fall där ingen ansökan har ingivits i en medlemsstat: i detta fall skall det anges att inga uppgifter har mottagits inom den period som avses i artikel 4.3.

2. Inom tio arbetsdagar efter den sista dagen i den period som avses i punkt 1 skall kommissionen besluta i vilken utsträckning ansökningarna kan godtas.

Om den sammanlagda ansökta kvantiteten överstiger kvotmängden för den berörda kvoten skall kommissionen fastställa en procentuell nedsättningskoefficient som skall tillämpas på varje ansökan.

3. Om tillämpningen av den procentsats som avses i punkt 2 i någon medlemsstat leder till en eller flera andelar på mindre än 20 ton per ansökan skall den berörda medlemsstaten genom lottdragning bland de sökande fördela den sammanlagda mängden av dessa andelar, uppdelad i en eller flera andelar om 20 ton och den eventuellt återstående andelen.

4. Om den sammanlagda mängden av eller delar av de kvoter som avses i artikel 3.1 inte omfattas av de importlicenser som utfärdats kan de återstående kvantiteterna täckas med en ytterligare del i februari månad av regleringsåret i fråga. Förfarandet enligt denna förordning för utfärdande av importlicenser skall gälla i tillämpliga delar.

Artikel 6

1. Inom två arbetsdagar från dagen för offentliggörandet av kommissionens beslut skall importlicenser utfärdas för de kvantiteter som följer av tillämpningen av artikel 5.

[1] EGT 204, 24.8.1967, s, 1.
[2] EGT L 152, 24.6.2000, s. 1.
[3] EGT L 117, 24.5.1995, s. 2.

2. Genom avvikelse från artikel 9 i förordning (EG) nr 1291/2000 skall de rättigheter som följer av importlicenser inte vara överförbara.

3. Importlicenser utfärdade enligt den här förordningen skall vara giltiga från och med den faktiska dagen för utfärdandet. Genom avvikelse från artikel 6.1 i förordning (EG) nr 1162/95 skall importlicenserna vara giltiga till och med utgången av den sjätte månaden efter den dagen.

Giltighetstiden för importlicenserna får emellertid inte vara längre än till och med utgången av regleringsåret.

Artikel 7

1. Bevis på ursprungsstatus när det gäller import inom ramen för de kvoter som anges i artikel 3.1 skall läggas fram i form av det ursprungscertifikat formulär A som utfärdats i enlighet med artiklarna 67–97 i förordning (EEG) nr 2454/93.

2. I ursprungscertifikatet formulär A skall följande anges i fält 4:

a) Frasen ”Kvot – förordning (EG) nr 1401/2002”.

b) Datum för lastning av riset i det exporterande förmånslandet och det regleringsår leveransen hänför sig till.

c) KN-nummer 1006 (med uppdelning efter åttasiffrigt KN-nummer).

Artikel 8

Medlemsstaterna skall per fax eller e-post anmäla följande till kommissionen:

a) Inom två arbetsdagar efter utfärdandet av den importlicens som avses i artikel 6.1 de kvantiteter, uppdelade efter åttasiffriga KN-nummer, för vilka licenserna har utfärdats med angivande av datum, ursprungsland och innehavarens namn och adress.

b) Inom två arbetsdagar efter annullering, om en redan utfärdad importlicens annulleras, de kvantiteter, uppdelade efter åttasiffriga KN-nummer, för vilka licenserna har annullerats med angivande av namn och adress för innehavarna av de annullerade licenserna.

c) Den sista arbetsdagen i den andra påföljande månaden de kvantiteter, uppdelade efter åttasiffriga KN-nummer och ursprungsland, som faktiskt övergått till fri omsättning under varje månad.

Dessa uppgifter skall anmälas på samma sätt som uppgifter om andra importlicenser inom rissektorn, men separat från dessa.

En anmälan skall skickas även om ingen licens har utfärdats eller ingen import har ägt rum under den berörda perioden. I anmälan skall anges att det inte finns något utfärdat certifikat respektive att ingen import ägt rum.

Artikel 9

Denna förordning träder i kraft den 1 september 2002.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 31 juli 2002.

På kommissionens vägnar

Pascal LAMY

Ledamot av kommissionen

BILAGA

(Tabell enligt artikel 3.1)

Regleringsår	Löpnummer	Volym (ton i rårisekvivalent)
2002/2003	09.4172	2 895
2003/2004	09.4173	3 329
2004/2005	09.4174	3 828
2005/2006	09.4175	4 402
2006/2007	09.4176	5 062
2007/2008	09.4177	5 821
2008/2009	09.4178	6 694

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1402/2002

av den 31 juli 2002

om utfärdande av importlicenser för frysta mellangärden av nötkreatur

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 996/97 av den 3 juni 1997 om öppnande av en importtullkvot för fryst mellangärde från nötkreatur som omfattas av KN-nummer 0206 29 91 ([1]), senast ändrad genom förordning (EG) nr 1266/98 ([2]), särskilt artikel 8.3 i denna, och

med beaktande av följande:

(1) I artikel 1.3 b i förordning (EG) nr 996/97 fastställs att den kvantitet frysta mellangärden som får importeras på särskilda villkor under perioden 2002/2003 skall vara 800 ton.

(2) I artikel 8.3 i förordning (EG) nr 996/97 fastställs att de kvantiteter för vilka ansökningar gjorts kan minskas. De ansökningar som lämnats in avser totala kvantiteter som överskrider de tillgängliga kvantiteterna. Med hänsyn till detta och för att säkerställa att de tillgängliga kvantiteterna fördelas rättvist är det lämpligt att proportionellt minska de kvantiteter för vilka ansökningar gjorts.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Alla ansökningar om importlicenser som lämnats in i enlighet med artikel 8 i förordning (EG) nr 996/97 skall beviljas upp till 0,4940 % av de begärda kvantiteterna.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 augusti 2002.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 31 juli 2002.

På kommissionens vägnar
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektör för jordbruk

([1]) EGT L 144, 4.6.1997, s. 6.
([2]) EGT L 175, 19.6.1998, s. 9.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1403/2002

av den 31 juli 2002

om i vilken utsträckning de ansökningar om importlicens kan beviljas som lämnats in för den delkvot II för fryst nötkött som fastställs i förordning (EG) nr 954/2002

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 954/2002 av den 4 juni 2002 om öppnande och förvaltning av en tullkvot för fryst nötkött med KN-nummer 0202 och produkter med KN-nummer 0206 29 91 (1 juli 2002–30 juni 2003) [1], särskilt artikel 12.4 i denna, och

av följande skäl:

Enligt artikel 12.2 i förordning (EG) nr 954/2002 får godkända aktörer ansöka om importlicenser för delkvot II med en sammanlagd kvantitet på 13 250 ton under perioden 15–17 juli 2002. Eftersom ansökningarna om importlicens överskrider den tillgängliga kvantiteten bör det enligt artikel 12.4 i förordning (EG) nr 954/2002 fastställas en nedsättningskoefficient.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Ansökningar om importlicens som lämnats in i enlighet med bestämmelserna i artikel 12.2 i förordning (EG) nr 954/2002 under perioden 15–17 juli 2002 skall beviljas upp till 2,8816 % av de begärda kvantiteterna.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 augusti 2002.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 31 juli 2002.

På kommissionens vägnar
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektör för jordbruk

[1] EGT L 147, 5.6.2002, s. 8.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1404/2002
av den 31 juli 2002
om fastställande av importtullar inom rissektorn

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 3072/95 av den 22 december 1995 om den gemensamma organisationen av marknaden för ris [1], senast ändrad genom kommissionens förordning (EG) nr 411/2002 [2],

med beaktande av kommissionens förordning (EG) nr 1503/96 av den 29 juli 1996 om tillämpningsföreskrifter för rådets förordning (EG) nr 3072/95 vad avser importtullar inom rissektorn [3], senast ändrad genom förordning (EG) nr 2831/98 [4], särskilt artikel 4.1 i denna, och

av följande skäl

(1) I artikel 11 i förordning (EG) nr 3072/95 föreskrivs att när de produkter som avses i artikel 1 i den förordningen importeras, skall de tullsatser som föreskrivs i den gemensamma tulltaxan tas ut. För de produkter som avses i punkt 2 i denna artikel skall emellertid importtullen vara lika med det interventionspris som gäller för dessa produkter vid importen ökat med en särskild procentsats, om det rör sig om råris eller helt slipat ris, minskat med cif-importpriset, om denna importtull inte överstiger tullsatsen i Gemensamma tulltaxan.

(2) Enligt artikel 12.3 i förordning (EG) nr 3072/95 skall cif-importpriserna beräknas på grundval av representativa priser för produkten i fråga på världsmarknaden eller på gemenskapens importmarknad för produkten.

(3) I förordning (EG) nr 1503/96 fastställs tillämpningsföreskrifter för förordning (EG) nr 3072/95 vad avser importtullar inom rissektorn.

(4) Importtullarna skall tillämpas tills ett nytt fastställande träder i kraft. De förblir likaså gällande om det inte finns någon börsnotering som kan utgöra referenspris i enlighet med artikel 5 i förordning (EG) nr 1503/96 under två veckor före nästa period för fastställande.

(5) För att få systemet för importtullar att fungera normalt bör vid beräkningen av dessa tullar de marknadskurser som fastställs under en referensperiod fortsätta att tillämpas.

(6) Tillämpningen av förordning (EG) nr 1503/96 medför att det skall fastställas importtullar enligt bilagorna i denna förordning.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Importtullarna inom rissektorn som avses i artikel 11.1 och 11.2 i förordning (EG) nr 3072/95 skall fastställas i bilaga I i denna förordning på grundval av de faktorer som tas upp i bilaga II.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 augusti 2002.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 31 juli 2002.

På kommissionens vägnar
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektör för jordbruk

---

[1] EGT L 329, 30.12.1995, s. 18.
[2] EGT L 62, 5.3.2002, s. 27.
[3] EGT L 189, 30.7.1996, s. 71.
[4] EGT L 351, 29.12.1998, s. 25.

BILAGA I

Importtullar vad gäller ris och brutet ris

(EUR/t)

KN-nummer	Importtull [5]				
	Tredje land (undantaget AVS och Bangladesh) [3]	AVS [1] [2] [3]	Bangladesh [4]	Basmati från Indien och Pakistan [6]	Egypten [8]
1006 10 21	[7]	69,51	101,16		158,25
1006 10 23	[7]	69,51	101,16		158,25
1006 10 25	[7]	69,51	101,16		158,25
1006 10 27	[7]	69,51	101,16		158,25
1006 10 92	[7]	69,51	101,16		158,25
1006 10 94	[7]	69,51	101,16		158,25
1006 10 96	[7]	69,51	101,16		158,25
1006 10 98	[7]	69,51	101,16		158,25
1006 20 11	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 13	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 15	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 17	264,00	88,06	127,66	14,00	198,00
1006 20 92	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 94	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 96	264,00	88,06	127,66		198,00
1006 20 98	264,00	88,06	127,66	14,00	198,00
1006 30 21	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 23	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 25	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 27	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 42	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 44	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 46	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 48	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 61	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 63	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 65	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 67	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 92	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 94	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 96	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 30 98	[7]	133,21	193,09		312,00
1006 40 00	[7]	41,18	[7]		96,00

[1] För import av ris med ursprung i och som kommer från AVS-länderna skall importtull tillämpas inom ramen för den ordning som fastställs genom rådets ändrade förordning (EG) nr 1706/98 (EGT L 215, 1.8.1998, s. 12) och kommissionens förordning (EG) nr 2603/97 (EGT L 351, 23.12.1997, s. 22).

[2] I enlighet med förordning (EEG) nr 1706/98, skall importtull inte tillämpas på produkter som har sitt ursprung i länder i Afrika, Västindien och Stillahavsområdet och som direktimporteras till det franska utomeuropeiska departementet Réunion.

[3] I artikel 11.3 i förordning (EG) nr 3072/95 fastställs importtullen för import av ris till det franska utomeuropeiska departementet Réunion.

[4] För import av ris, undantaget brutet ris (KN-nummer 1006 40 00), med ursprung i Bangladesh skall importtull tillämpas inom ramen för den ordning som fastställs genom rådets förordning (EEG) nr 3491/90 (EGT L 337, 4.12.1990, s. 1) och kommissionens ändrade förordning (EEG) nr 862/91 (EGT L 88, 9.4.1991, s. 7).

[5] Import av produkter med ursprung i de utomeuropeiska länderna och territorierna (ULT) skall befrias från importtull enligt artikel 101.1 i rådets ändrade beslut 91/482/EEG (EGT L 263, 19.9.1991, s. 1).

[6] Importtullen för råris av sorten Basmati med ursprung i Indien och Pakistan skall nedsättas med 250 EUR/t (artikel 4a i förordning (EG) nr 1503/96, ändrad).

[7] Tull som fastställts i den Gemensamma tulltaxan.

[8] För import av ris med ursprung i och som kommer från Egypten skall importtull tillämpas inom ramen för den ordning som fastställs genom rådets förordning (EG) nr 2184/96 (EGT L 292, 15.11.1996, s. 1) och kommissionens förordning (EG) nr 196/97 (EGT L 31, 1.2.1997, s. 53).

BILAGA II

Beräkning av importtull inom rissektorn

	Paddyris	Indicaris		Japonicaris		Brutet ris
		Råris	Helt slipat ris	Råris	Helt slipat ris	
1. Importtull (EUR/ton)	(1)	264,00	416,00	264,00	416,00	(1)
2. Beräkningsfaktorer:						
a) Cif-pris ARAG (EUR/ton)	—	207,32	239,46	264,36	265,87	—
b) Pris fritt ombord (EUR/ton)	—	—	—	233,86	235,37	—
c) Sjöfrakt (EUR/ton)	—	—	—	30,50	30,50	—
d) Källa	—	USDA och operatörer	USDA och operatörer	Operatörer	Operatörer	—

(1) Tull som fastställts i den Gemensamma tulltaxan.

KOMMISSIONENS FÖRORDNING (EG) nr 1405/2002
av den 31 juli 2002
om fastställande av världsmarknadspriset på orensad bomull

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen,

med beaktande av protokoll nr 4 om bomull som är fogat som bilaga till Anslutningsakten för Grekland, senast ändrat genom rådets förordning (EG) nr 1050/2001 [1],

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1051/2001 av den 22 maj 2001, om produktionsstöd för bomull [2], särskilt artikel 4 i denna, och

av följande skäl:

(1) Enligt artikel 4 i förordning (EG) nr 1051/2001, skall ett världsmarknadspris på orensad bomull fastställas regelbundet på grundval av det världsmarknadspris som konstaterats för rensad bomull med hänsyn till det förhållande som tidigare har konstaterats mellan priset för rensad bomull och det pris som beräknas för orensad bomull. Detta tidigare förhållande har fastställts i artikel 2.2 i kommissionens förordning (EG) nr 1591/2001 av den 2 augusti 2001 om tillämpningsföreskrifter för stödsystemet för bomull [3]. Om världsmarknadspriset inte kan fastställas på detta sätt skall priset fastställas på grundval av det senast fastställda priset.

(2) Enligt artikel 5 i förordning (EG) nr 1051/2001, skall världsmarknadspriset på orensad bomull bestämmas för en produkt med vissa egenskaper och med hänsyn till de mest fördelaktiga anbuden och prisnoteringarna på världsmarknaden mellan dem som anses vara representativa för den verkliga marknadstendensen. För att bestämma detta pris har det fastställts ett medeltal av de anbud och de priser som noterats på en eller flera representativa europeiska börser för en produkt som levererats cif till en hamn inom gemenskapen och som kommer från olika leverantörsländer vilka anses vara de mest representativa för den internationella handeln. Det föreskrivs justeringar av kriterierna för att bestämma världsmarknadspriset för orensad bomull för att ta hänsyn till motiverade skillnader när det gäller den levererade produktens kvalitet eller anbudens och prisnoteringarnas karaktär. Dessa justeringar fastställs i artikel 3.2 i förordning (EG) nr 1591/2001.

(3) Tillämpningen av ovanstående kriterier innebär att världsmarknadspriset på orensad bomull bör fastställas på nedan angiven nivå.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Världsmarknadspriset på orensad bomull, som avses i artikel 4 i förordning (EG) nr 1051/2001, fastställs till 24,238 EUR/100 kg.

Artikel 2

Denna förordning träder i kraft den 1 augusti 2002.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 31 juli 2002.

På kommissionens vägnar
J. M. SILVA RODRÍGUEZ
Generaldirektör för jordbruk

[1] EGT L 148, 1.6.2001, s. 1.
[2] EGT L 148, 1.6.2001, s. 3.
[3] EGT L 210, 3.8.2001, s. 10.

II

(Rättsakter vilkas publicering inte är obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 7 maj 2002

om stöd som Tyskland enligt uppgift beviljat RAG AG inom ramen för privatiseringsförfarandet av Saarbergwerke AG

[delgivet med nr K(2002) 1810]

(Endast den tyska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(2002/631/EKSG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av EKSG-fördraget, särskilt artikel 4 c i detta,

med beaktande av kommissionens beslut nr 3632/93/EKSG av den 28 december 1993 om gemenskapsregler för statsstöd till kolindustrin [1],

efter att i enlighet med artikel 88 i EKGS-fördraget [2] uppmanat berörda parter att inkomma med synpunkter och efter att ha beaktat dessa, och

av följande skäl:

I. FÖRFARANDET

(1) Genom en skrivelse av den 13 november 1997 meddelade RAG AG (nedan kallad RAG) i enlighet med artikel 66.1 i EKSG-fördraget att företaget hade för avsikt att förvärva hela aktiekapitalet i Saarbergwerke AG och Preussag Anthrazit AG.

(2) Genom en skrivelse av den 9 mars 1998 meddelade Tyskland kommissionen i enlighet med artikel 67 i EKSG-fördraget om den planerade privatiseringen av Saarbergwerke AG genom försäljning till RAG till ett symboliskt pris. I den skrivelsen betecknas privatiseringen som del av en överenskommelse som den 13 mars 1997 ingicks mellan tyska förbundsregeringen, delstatsregeringarna i Nordrhein-Westfalen och Saarland, gruvindustrin samt fackförbunden i gruv- och elektricitetssektorn (nedan kallad kolkompromissen).

(3) Saarbergwerke AG (nedan kallat Saarbergwerke) var ett statligt företag som var verksamt på följande områden: kolutvinning i Tyskland, kokstillverkning, elproduktion, fjärrvärme, miljövård, handel och tjänster (i synnerhet handel med kol, oljetransporter och -försörjning) samt gummitillverkning. Kolutvinningen utgör den del av företagets verksamhet som traditionellt kallas det svarta området, medan den övriga verksamheten kallas det vita området. Saarbergwerke ägdes till 74 % av Förbundsrepubliken Tyskland och till 26 % av delstaten Saarland. Företag drev tre gruvor, vars totalproduktion 1997 uppgick till 7,3 miljoner ton stenkolsekvivalenter.

(4) I kolkompromissen, som innehöll nya riktlinjer för kolpolitiken fram till år 2005, prognostiserades en kontinuerlig minskning av den årliga produktionen från 47 miljoner ton stenkolsekvivalenter år 1997 till 42 miljoner ton stenkolsekvivalenter år 2000 och till 30 miljoner ton stenkolsekvivalenter år 2005. Samtidigt skulle antalet produktionsenheter minska från 17 till 12. Dessa uppgifter från 1997 måste dock justeras nedåt. Stenkolsproduktionen år 2000, som Tyskland skickat uppskattningar om till kommissionen i samband med anmälan om statligt stöd, torde uppgå till cirka 35 miljoner ton stenkolsekvivalenter och inte ligga över 26 miljoner ton stenkolsekvivalenter år 2005.

[1] EGT L 329, 30.12.1993, s. 12.
[2] EGT C 101, 8.4.2000, s. 3.

(5) I kolkompromissen fastställdes det totala statliga stödet för perioden 1997–2005 till 68 miljarder tyska mark. Vidare innehöll den en stegvis minskning av stödet. Med utgångspunkten 10,5 miljarder tyska mark för år 1997, fastställdes för år 2005 en högsta gräns för stöden på 5,5 miljarder tyska mark. Slutligen gjorde man det till ett villkor att RAG skulle överta Saarbergwerke för att man skulle godkänna ett stöd på totalt 2,5 miljarder tyska mark.

(6) Den 3 april 1998 ingick tyska förbundsregeringen, delstatsregeringen i Saarland och RAG en överenskommelse. Enligt den övertog RAG Saarbergwerkes totala aktiekapital genom förvärvandet av de aktier som tyska förbundsregeringen och delstatsregeringen i Saarland innehade. Försäljningspriset sattes till två tyska mark, en tysk mark för den tyska förbundsregeringens aktier och en tysk mark för delstaten Saarlands aktier. Vidare överenskom man att företagets gruvverksamhet skulle uppgå i ett företag (Deutsche Steinkohle AG) som RAG kontrollerar helt och hållet.

(7) Genom sitt beslut av den 29 juli 1998 godkände kommissionen i enlighet med artikel 66 i EKSG-fördraget att RAG skulle överta Saarbergwerke och Preussag Anthrazit, efter det att RAG förbundit sig att avyttra Saarbergwerkes kolimport och att skilja försäljningen av kol som utvinns i Tyskland och importkol ([3]). Kommissionen hänvisade uttryckligen till att det nämnda beslutet ”endast berör tillämpningen av artikel 66 i EKSG-fördraget och inte på något vis föregriper kommissionens beslut, som rör tillämpningen av andra bestämmelser i EG-fördragen eller EKSG-fördragen, i synnerhet sådana som rör kontrollen av statligt stöd”.

(8) Sammanslagningen mellan företagen RAG och Saarbergwerke trädde i kraft den 1 oktober 1998. Av bokföringstekniska skäl gavs dock utrymme för att sammanslagningen i praktiken skulle gälla från den 1 januari 1998.

(9) Den 29 september 1998 lämnade det brittiska företaget RJB Mining (nuvarande ”UK Coal”) in klagomål till EG-domstolens förstainstansrätt, i vilket man bad att instansrätten skulle upphäva kommissionens beslut av den 29 juli 1998 som godkände sammanslagningen av RAG, Saarbergwerke och Preussag Anthrazit, eftersom kommissionen vid sin analys av sammanslagningen inte hade kontrollerat om det i försäljningspriset ingick statligt stöd. RJB Mining anser att man av den information som Tyskland överlämnat till kommissionen kan dra slutsatsen att ett statligt stöd på en miljard tyska mark till RAG AG var involverat vid försäljningen av Saarbergwerke.

([3]) Mål nr IV/EKSG.1252 – RAG/Saarbergwerke/Preussag Anthrazit.

(10) Genom sin dom av den 31 januari 2001 i målet T-156/98, RJB Mining mot kommissionen ([4]) upphävde förstainstansrätten kommissionens beslut av den 29 juli 1998. Domstolen anser att kommissionen underlåtit att granska försäljningspriset och framförallt har man inte undersökt i vilken utsträckning det finansiella stödet, som kan vara kopplat till ett symboliskt försäljningspris, kan ha stärkt RAG:s finansiella, och därmed också affärsmässiga, position. Den 12 och 19 april 2001 överklagade Tyskland och RAG ([5]) domen.

(11) Kommissionen har uppdragit åt företaget […] (*), som ägnar sig åt företagsanalyser, att undersöka hur sammanslagningen skulle kunna påverka RAG:s finansiella styrka. […] undersökte i synnerhet hur Saarbergwerkes konton hade konsoliderats med RAG:s konton.

II. **BESKRIVNING**

II.1 **Försäljningspriset**

(12) I en skrivelse av den 9 mars 1998, i vilken Tyskland informerade kommissionen om privatiseringen av Saarbergwerke, betonades att de risker det innebar att överta Saarbergwerkes gruvdrift motiverade att företaget såldes till ett symboliskt pris. Enligt Tyskland förpliktigade sig den tyska regeringen i kolkompromissen bara att till år 2005 subventionera gruvdriften. Även det faktum att EKSG-fördraget och förordningen om statligt stöd till gruvindustrin inom ramen för beslut nr 3632/93/EGKS upphör att gälla den 23 juli 2002 innebär stor osäkerhet för gruvdriftens framtid. Tyskland hävdar vidare att försäljningspriset till stor del baseras på osäkra framtida politiska beslut både på medlemsstatsnivå och på gemenskapsnivå om framtiden för den tyska gruvindustrin.

(13) Tyskland betonade även de betydande riskerna i samband med fluktuerande kolpriser på världsmarknaden, inte minst med tanke på att dessa priser tjänar som underlag vid beräkningen av subventioneringen per ton. Varje sänkning av kolpriset på den internationella marknaden, som inte utjämnas av en produktionsökning, leder till att subventionerna per ton ökar. Men eftersom det i kolkompromissen finns gränser för hur mycket stöd Tyskland årligen kan godkänna, skulle sänkta världsmarknadspriser för kol leda till att företaget var tvunget att skära ned sin produktion, eftersom det inte skulle kunna täcka sina driftsförluster genom statligt stöd. Förutom det faktum att en kortsiktig produktionsanpassning skulle vara svår, skulle minskade subventioner leda till ökade produktionskostnader.

([4]) Rapporter 2001, s. II-337.
([5]) Mål C-157/01 P och C-169/01 P.
(*) Hemliga uppgifter.

(14) Tyskland hänvisade vidare till olika skyldigheter som RAG ålagts vid övertagandet av Saarbergwerke. RAG måste exempelvis täcka förlusterna inom kolsektorn till år 2000 och måste dessutom mellan 2001 och 2005 årligen överföra 200 miljoner tyska mark från det vita området till det svarta. Förvisso gällde detta åtagande som fastställdes i kolkompromissen redan för RAG:s kolverksamhet och icke kolrelaterad verksamhet. Åtagandet hade alltså varken något med sammanslagningen att göra eller var beroende av den. Tyska stenkolsföretag var till 1997 tvungna att använda 75 % av sina vinster från det vita området för att täcka förluster från gruvverksamheten. Dessutom åvilade det RAG flera andra åtaganden – i synnerhet när det gällde uppmärksamheten i det vita området inom Saarbergwerke och införlivandet av RAG:s miljöverksamhet i Saarbergwerke – vilket Tyskland ansåg begränsade företagets ekonomiska handlingsfrihet.

(15) På grund av dessa faktorer, skulle det vara svårt att hitta en köpare till Saarbergwerke. Tyskland betonar i det här sammanhanget, i synnerhet genom en skrivelse av den 15 april 1998, att man sedan 1991 försökt att hitta en köpare.

II.2 **Brev av den 4 februari 2000 med uppmaning att inkomma med information**

(16) Till den information som Tyskland skickat till kommissionen inom ramen för sammanslagningen, genom en skrivelse av den 30 juni 1998, hör även delar av en rapport om konsolideringskonceptet för Saarbergwerke. Rapporten utarbetades av Roland Berger & Partner i januari 1996 på uppdrag av den tyska förbundsregeringen, som var huvuddelägare i Saarbergwerke.

(17) Genom en skrivelse av den 10 juli 1998 överlämnade Tyskland till kommissionen delar av en bedömning från mars 1996 av Roland Berger & Partner som innehöll företagsövergripande lösningar för den tyska kolindustrin samt en kort rapport från den 9 juli 1998 som innehöll en uppdaterad bedömning av värdet på Saarbergwerke. […] utarbetade rapporten på uppdrag av den tyska förbundsregeringen efter det att kommissionen uppmanat Tyskland att inkomma med mer information inom ramen för granskningen av sammanslagningen.

(18) De uppgifter Tyskland sänt till kommissionen innehöll ingen information om värdet på det vita området. Till sitt klagomål till domstolens förstainstansrätt ([6]) har dock VASA Energy GmbH & Co KG bifogat sidor ur rapporten från Roland Berger & Partner från januari 1996, som Tyskland inte hade skickat till kommissionen. I den delen av rapporten uppskattade Roland Berger & Partner värdet av det vita området till ungefär en miljard tyska mark.

(19) I sin rapport från den 9 juli 1998 som innehöll en uppdaterad bedömning av värdet på Saarbergwerke betecknade […] värdet på gruvverksamheten som okvantifierbart negativt beroende på gruvverksamhetens bristande konkurrenskraft. I rapporten framhölls vidare att de politiska riskerna efter 2002 i samband med att EKSG-fördraget upphör att gälla inte går att uppskatta och att det samma gäller de politiska riskerna efter 2005 beroende på att det saknas politiska skyldigheter från Tysklands sida i fråga om subventionernas storlek och hur länge de varar efter detta datum.

(20) På basis av samtlig information som kommissionen förfogade över ansåg man att många delar pekade på att det vid privatiseringen av Saarbergwerke fanns ett icke anmält statligt stöd på motsvarande en miljard tyska mark med i bilden. Genom en skrivelse av den 4 februari 2000 uppmanade kommissionen, i enlighet med artikel 88 i EKSG-fördraget, Tyskland att inkomma med omfattande information, framförallt en detaljerad ekonomisk, affärsmässig och finansiell analys av Saarbergwerke samt en bedömning av de risker som är kopplade till förvärvandet av Saarbergwerke. Skrivelsen offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*. Vid samma tidpunkt uppmanade kommissionen även berörda parter att inkomma med synpunkter ([7]).

(21) I sin skrivelse framhöll kommissionen att man, om det visade sig att det enligt kommissionens uppfattning inte hade förekommit något icke anmält statligt stöd till kolindustrin vid försäljningen av Saarbergwerke, skulle granska det stöd, på basis av artikel 4 c i EKSG-fördraget, som beviljats i de tre besluten (98/687/EKSG ([8]), 1999/270/EKSG ([9]) och 1999/299/EKSG ([10])) för åren 1997, 1998 och 1999 som fattats i enlighet med beslut nr 3632/93/EKSG, dels med anmälan för år 2000. Kommissionen betonade vidare: ”Om kommissionen, efter en bedömning av svaret från Förbundsrepubliken Tyskland, skulle komma till slutsatsen att försäljningen av Saarbergwerke AG innebar ett icke-anmält stöd till icke-kolrelaterad verksamhet, kommer kommissionen vid bedömningen av sakförhållandet att stödja sig på bestämmelserna i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.”

III. **TYSKLANDS KOMMENTARER**

(22) Genom en skrivelse av den 8 maj 2000 överlämnade Tyskland den information kommissionen begärt i sin skrivelse samt Tysklands ståndpunkt rörande det symboliska pris RAG betalat för Saarbergwerke. Som bilagor till skrivelsen bifogade Tyskland även ett flertal dokument, närmare bestämt ett utlåtande från […] från den 2 maj 2000 som innehöll en bedömning av Saarbergwerke med dess kassaflöde som underlag, samt olika scenarier för avyttring och likvidation av Saarbergwerkes verksamhet (likvidationsscenariot rör framförallt Saarbergwerkes kolrelaterade verksamhet, som tycks vara förknippad med stora risker och som eventuellt skulle behöva läggas ned). Skrivelsen innehöll vidare ett expertutlåtande från […] från den 29 februari 2000 av Saarbergwerke enligt bruttoberäkningsmetoden, ett expertutlåtande från den 29 april 2000 om hur företagsvärdet

([6]) Mål T-29/99, Vasa Energy mot kommissionen (beslutet har ännu inte offentliggjorts).

([7]) Se fotnot 2.
([8]) EGT L 324, 2.12.1998, s. 30.
([9]) EGT L 109, 27.4.1999, s. 14.
([10]) EGT L 117, 5.5.1999, s. 44.

för Saarbergwerke fastställdes, en skrivelse från Roland Berger & Partner från den 14 april 2000 som innehöll en genomgång av bakgrund och kommentarer till företagets presentation från januari 1996, i synnerhet det irrelevanta i det belopp på en miljard tyska mark som nämns i presentationen från 1996.

(23) Tyskland anser inte att privatiseringen av Saarbergwerke, som skedde genom försäljningen till RAG till ett pris av två tyska mark, innebär något stöd. Avyttringen av företaget i ”befintligt skick”, som var belastat med betydande ekonomiska risker, dvs. utan finansiella konsolideringsåtgärder, var snarare ur ekonomisk synvinkel en optimal lösning för de offentliga myndigheterna. Ägarna till Saarbergwerke – tyska förbundsregeringen och delstatsregeringen i Saarland – har alltså agerat som marknadsorienterade säljare inställda på att få ut ett så högt försäljningspris som möjligt.

(24) De expertutlåtanden som […] sammanställt på uppdrag av Tyskland bekräftar att Saarbergwerke vid tidpunkten för privatiseringen uppvisade ett negativt värde. […] hade räknat ut ett negativt värde för företaget på […] miljoner tyska mark beroende på att dess gruvsektor drogs med ett strukturellt betingat underskott. Alternativet att likvidera företagets gruvsektor var inte heller någon realistisk lösning, eftersom likvideringskostnaderna enligt […] skulle uppgå till […] miljarder tyska mark, vilket skulle ha varit betydligt högre än den förväntade vinsten vid en försäljning av det vita området. Inte heller en uppdelning av Saarbergwerke genom avyttring av olika företagsdelar skulle ha lett till ett positivt värde, eftersom kolsektorn som sådan inte var möjligt att sälja och i synnerhet skulle en avskiljning av företagets energisektor ha lett till att sektorns ”ekonomiska värde hade gått förlorat”. Tysklands motivering grundar sig på det nära ekonomiska samband som finns mellan de olika företagsdelarna, i synnerhet den elproducerande sektorn och kolsektorn.

(25) Tyskland anser att man genom försäljningen av hela Saarbergwerke till RAG till ett pris av två tyska mark valde den ekonomiskt sett vettigaste lösningen.

IV. ÅSIKTER FRÅN TREDJE PART

(26) Efter offentliggörandet i *Europeiska gemenskaperna officiella tidning* av den formella underrättelse som riktades till Tyskland mottog kommissionen två synpunkter från tredje part. Den 5 maj 2000 överlämnade Förenade kungarikets ständiga representation vid Europeiska unionen en skrivelse i vilken Förenade kungariket förklarade att man på samtliga punkter stödde den analys kommissionen lade fram i den formella underrättelsen.

(27) Även RJB Mining (nuvarande UK Coal) presenterade i en skrivelse av den 5 maj 2000 sina synpunkter. RJB Mining anser att villkoren för sammanslagningen av RAG och Saarbergwerke inte skedde på ett öppet sätt, i synnerhet inte när det gällde hur försäljningspriset fastställdes. Om man hade delat upp företag och sålt de enskilda företagsdelarna separat skulle man inom ramen för ett anbudsförfarande ha kunnat få ett högre försäljningpris än den symboliska summa RAG betalade.

V. BEDÖMNING

(28) För att avgöra om det fanns statligt stöd involverat i sammanslagningen av RAG och Saarbergwerke, har kommissionen i första hand undersökt hur ett privat företag som handlar efter marknadsmässiga principer skulle ha agerat. I enlighet med det kriteriet kan man avgöra om den tyska förbundsregeringen och delstatsregeringen i Saarland, när de sålde Saarbergwerke för två tyska mark, avstod från en del av de intäkter de hade kunnat få om de hade sålt hela Saarbergwerke. Därefter har kommissionen granskat om, vilket anges i skälen 55–59, försäljningen av det vita och svarta området oberoende av frågan om värderingen av företaget i sin helhet kunde innebära ett stöd från den första sektorn (som hade ett positivt värde) till den andra sektorn (som hade ett negativt värde).

V.1 Värdet på det svarta området

(29) Tyskland, som i huvudsak stödjer sig på en rapport från […], anger för det svarta området ett negativt fortsatt värde på […] miljoner tyska mark och ett negativt likvidationsvärde på […] miljarder tyska mark. Enligt Tyskland var följaktligen försäljningen av hela företaget till RAG till ett pris av två tyska mark ett ekonomiskt sett gott val. […] kommer för Saarbergwerkes totala verksamhet fram till ett negativt värde på […] miljoner tyska mark. Anledningen till det negativa resultatet är kolsektorn med ett värde på […] miljoner tyska mark för det svarta området och […] miljoner tyska mark för det vita.

(30) Gruvsektorn inom Saarbergwerke omfattade 1997 tre anläggningar för kolutvinning (Ensdorf, Warndt/Luisenthal och Göttelborn/Reden) samt ett koksverk (Fürstenhausen) i Völklingen där produktion dock upphörde i juni 1997 som ett resultat av sammanslagningen mellan Saarbergwerke och RAG. 1997 uppgick produktionen vid gruvorna Ensdorf, Warndt/Luisenthal och Göttelborn/Reden till 2,8 miljoner ton stenkolsekvivalenter, 2,4 miljoner ton stenkolsekvivalenter respektive 2,1 miljoner ton stenkolsekvivalenter. Inom sektorn arbetade 12 697 av Saarbergwerkes totalt 18 000 anställda.

(31) I sitt beslut 1999/270/EKSG, som rör Tysklands åtgärder inom ramen för kolkompromissen, förklarade kommissionen att en omstrukturering av produktionsenheterna inom Saarbergwerke skulle leda till en ytterligare produktionsminskning, och framförallt till nedläggning av gruvan Göttelborn/Reden under år 2000. Åtgärden sades vara en följd av betydande geologiska svårigheter i den gruvan, som omöjliggjorde fortsatt drift.

(32) I gruvan Warndt/Luisenthal uppgick år 1998 produktionskostnaderna, enligt de uppgifter Tyskland lämnat in rörande statligt stöd till kolindustrin, till […] tyska mark per ton stenkolsekvivalenter, vilket kan jämföras med ett av Tyskland uppskattat genomsnittligt försäljningspris för stenkol på 71 tyska mark per ton stenkolsekvivalenter för samma år (produktionskostnaderna var alltså […] gånger så höga som försäljningspriset för stenkol). Gruvan Ensdorf ansågs vara Tysklands mest lönsamma gruva och hade 1998 produktionskostnader på […] tyska mark per ton stenkolsekvivalenter, vilket dock fortfarande är mer än […] gånger högre än försäljningspriset för kol.

(33) Vid tidpunkten för privatiseringen av Saarbergwerke fick gruvorna Ensdorf och Warndt/Luisenthal driftsstöd, som kommissionen hade godkänt genom beslut 98/687/EKSG. Med Tysklands information som underlag tog kommissionen det för givet att dessa båda gruvor genom att sänka sina produktionskostnader skulle kunna förbättra sin lönsamhet, vilket skulle innebära att de därigenom skulle uppfylla kraven i artikel 3 i beslut nr 3632/93/EKSG.

(34) Enligt domen av den 9 september 1999 i målet T-110/98, RJB Mining mot kommissionen ([11]) förutsätts i artikel 3 i beslut nr 3632/93/EKSG inte att det företag som mottar stöd efter en viss tidsperiod skall ha uppnått lönsamhet, utan det som krävs är att lönsamheten skall ha förbättrats. Enligt förstainstansrätten kan ”denna lösa formulering förklaras av de ekonomiska slutsatser som regelverket för statligt stöd till gemenskapens kolindustri är grundat på, nämligen den strukturella avsaknaden av konkurrens som råder i branschen till följd av att den största andelen av dess företag inte är konkurrenskraftiga i förhållande till import från tredje länder.” Förstainstansrätten fortsätter: ”Av detta följer att om ett visst företag förbättrar sin ekonomiska livskraft innebär detta snarast att dess lönsamhet och konkurrenskraft blir mindre dåliga.”

(35) Även om dessa gruvor skulle förbättra sin lönsamhet och vara närmare att uppfylla kriterierna för beviljande av driftstöd i enlighet med artikel 3 i beslut nr 3632/93/EKSG, skulle det fortfarande vara så att företagen skulle ha små chanser att uppnå en lönsam nivå. I beslut 1999/270/EKSG sägs dessutom följande: ”… kan man fastslå att en tydlig minskning av stödet framför allt kan uppnås genom åtgärder för driftsinskränkningar.” Vidare heter det: ”Trots att en viss minskning av de genomsnittliga produktionskostnaderna i den tyska kolindustrin kan noteras och med hänsyn till artikel 3.3 i beslut nr 3632/93/EKSG, är produktionskostnaderna i fasta priser från 1992 liksom tidigare höga, då de år 2002 ännu torde uppgå till […] mark per ton kolekvivalent, jämfört med […] mark år 1992.”

(36) Med tanke på de geologiska svårigheterna förknippade med kolförekomst i Tyskland och på brytningskostnaderna ligger det nära till hands att anta att kol från dessa produktionsenheter inte kan konkurrera med importkol från tredje land och inte heller kommer att kunna det i framtiden. Trots omfattande omstrukturerings-, moderniserings- och rationaliseringsarbeten inom kolindustrin, som syftar till att öka konkurrenskraften, är och förblir den tyska kolindustrin för dyr i förhållande till import från tredje land, och det även om man kraftigt skulle öka produktionen, stegvis lägga ned de minst lönsamma gruvorna och våldsamt skära ned antalet anställda inom gruvsektorn, inte i stånd att konkurrera med importen från tredje länder.

(37) Utvecklingen inom kolsektorn under åren efter sammanslagningen av RAG och Saarbergwerke bekräftar denna analys. I kolkompromissen för 2002 förutsågs en kolproduktion på 37 miljoner ton stenkolsekvivalenter, men de åtgärder som vidtagits för att minska produktionen beroende på sektorns kroniskt dåliga konkurrenskraft leder förmodligen till att Tysklands stenkolsproduktion 2002 kommer att hamna under 29 miljoner ton stenkolsekvivalenter. Prognosen för år 2000 på 35 miljoner ton stenkolsekvivalenter är redan den lägre än vad som förutsågs efter kolkompromissen för 2002.

(38) I sin anmälan av den 22 november 2000 av stödet till kolindustrin hade Tyskland redan förklarat att det skulle bli nödvändigt med ytterligare åtgärder för att minska produktionen, vilka var kopplade till ytterligare nedläggningar. I sitt beslut 2001/361/EKSG ([12]) kunde kommissionen konstatera att denna kapacitetsminskning är ett led i de viktiga åtgärderna för omstrukturering, rationalisering, modernisering och inskränkning av driften som redan vidtagits sedan genomförandet av kolkompromissen från 1997.

(39) Den undersökning som […] genomförde på uppdrag av kommissionen bekräftade att övertagandet av Saarbergwerkes kolsektor innebar en stor risk för RAG. Risken var framförallt kopplad till den ständiga minskningen av stödet, vars storlek är fastställd i kolkompromissen, osäkerheten i fråga om tidsperioden efter 2005, eftersom kolkompromissen upphör att gälla i slutet av det året, det faktum att kommissionen måste godkänna statligt stöd till kolindustrin, osäkerheten i fråga om världsmarknadspriset på kol och svårigheten att anpassa produktionen så att det statliga stödet kan utnyttjas optimalt. […]-undersökningens slutsats är att dessa risker visserligen är mycket svåra att bedöma, men att det är mycket troligt att de skulle vara mycket negativa för RAG, eftersom de betydande risker RAG löper vid köpet av Saarbergwerke inte uppvägs av några synliga vinster. Även det faktum att EKSG-fördraget och förordningen om statligt stöd till kolindustrin inom ramen för beslut nr 3632/93/EKSG den 23 juli 2002 utgjorde vid tidpunkten för sammanslagningen en ytterligare risk för RAG.

([11]) Rapporter 1999, s. II-2585.

([12]) EGT L 127, 9.5.2001, s. 55.

(40) Kommissionen hänvisar i detta sammanhang till att den bedömning av kolindustrin som […] gjorde utgår från antagandet att efter 2005, dvs. då kolkompromissen upphört att gälla, kommer inget mer stöd att ges till kolindustrin. Det råder alltså stor osäkerhet om kolindustrins framtid i Tyskland efter 2005.

(41) Trots alla svårigheter att exakt fastställa värdet på kolsektorn, kan man av ovanstående dra slutsatsen att sektorn, trots Tysklands årliga subventioner för att täcka driftsförluster, uppvisar ett negativt värde. Avsaknaden av samtliga utsikter till konkurrenskraft vid tidpunkten för sammanslagningen har bekräftats under årens lopp. Följaktligen kan man utgå från att […] bedömning av det fortsatta värdet till en negativ summa på […] miljoner tyska mark är realistisk.

V.2 **Värdet på det vita området**

(42) Sektorn elproduktion har enligt […] ett negativt värde på […] miljoner tyska mark. Värdet är framräknat på grundval av följande två hypoteser: Å ena sidan har området en stark koppling till kolgruvedriften i Saarland, å andra sidan kommer den gruvdriften att upphöra efter 2005. Med tanke på det nära sambandet mellan gruvdriften och elproduktion är värdet på det sistnämnda i mycket hög grad beroende av kolförekomsten i Saarland. Vid tidpunkten för försäljningen av Saarbergwerke förpliktigade sig Tyskland bara att täcka kolindustrins förluster fram till år 2005. Eftersom det saknas garantier för beviljandet av garantier efter den tidpunkten och eftersom den tyska kolindustrin är mycket konkurrenssvag, kan man enligt […] inte utesluta att kolindustrin försvinner efter 2005. Om den tyska kolindustrin skulle försvinna, skulle kraftindustrin tvingas använda importerad kol, vilket enligt uppgifter från Tyskland skulle innebära kraftigt ökade kostnader, inte minst för att transportera kol från hamnarna.

(43) Om man antar att gruvdriften skulle försvinna efter 2005, skulle det innebära en fullständig neutralisering av värdet på elproduktionen. Om kolproduktionen skulle fortsätta i Tyskland efter 2005, uppskattar däremot […] värdet på elproduktionen till […] miljoner tyska mark.

(44) Övriga områden inom det vita området som inte är elproduktionen värderade […] enligt följande: a) fjärrvärme: […] miljoner tyska mark, b) miljö: […] miljoner tyska mark, c) handel och tjänster: […] miljoner tyska mark, d) gummi: […] miljoner tyska mark.

(45) […] har å ena sidan analyserat resultaten i den vita sektorn och å andra sidan resultaten av försäljningen av vissa segment i sektorn efter sammanslagningen. Av analysen framgick att lönsamheten inom dessa verksamheter under perioden 1992–1996 var mycket låg: […] %. Det finns alltså inget som tyder på att Saarbergwerkes verksamhet inom det vita området skulle ha inneburit ett mervärde för RAG. Försäljningen efter sammanslagningen av vissa verksamhetsområden var tydligen förknippad med förluster på […] miljoner tyska mark.

(46) Mot bakgrund av dessa redogörelser kan man göra bedömningen att det totala värdet på det vita området ligger på ett svagt plus. Av […]-analysen framgår att det värde som […] räknat fram är realistiskt. Värdet har satts till mellan […] och […] miljoner tyska mark mot bakgrund av de hypoteser som gjorts ifråga om kolindustrins framtid efter 2005.

V.3 **Försäljning av företaget**

(47) Tysklands argumentering i dess skrivelse av den 8 maj 2000 bygger på argumenteringen att man bara kunde beakta en avyttring av hela Saarbergwerke och att en sådan lösning uppvisade ett negativt värde. Det positiva värdet hos några av de vita områdena skulle inte ha kunnat uppväga det ansenliga negativa värdet hos den svarta sektorn, oavsett om driften fortsatt inom sektorn eller om den likviderats. Mot bakgrund av de kroniska underskotten i Saarbergwerkes kolsektor innebar försäljningen av företaget för två tyska mark ”i befintligt skick” för Tysklands del den bästa lösningen.

(48) Tyskland understryker att en uppdelning av Saarbergwerke genom försäljning av de olika företagsdelarna inte hade lett till ett positivt värde.

(49) Härtill kan man lägga att de olika verksamhetsområdena inom Saarbergwerke-gruppen inte var skilda åt strukturellt sett. Detta innebär att en likvidation av en eller flera förlustdrabbade sektorer – i synnerhet kolsektorn – måste kompenseras genom det positiva värde som skulle uppstå genom försäljning av andra verksamhetsområden. En likvidering av gruvområdet, vars negativa värde uppskattas till […] miljarder tyska mark av […] skulle till stora delar ha slukat vinsten från en försäljning av de lönsamma delarna av företaget.

(50) Genomgången av RAG:s bokföring bekräftar bilden av att övertagandet av Saarbergwerke inte har lett till ett positivt värde. Snarare är det så att operationen som slutresultat ger ett negativt värde på […] miljoner tyska mark. Det negativa värdet har främst framkommit genom bokföringsmässiga justeringar efter sammanslutningen. Enligt god bokföringssed borde flera av dessa justeringar ha genomförts av Saarbergwerke före sammanslagningen. Andra justeringar kunde motiveras med att Saarbergwerke använde sig av annan bokföringsteknik än RAG. […] anser att en del av dessa justeringar var för höga, men att det bara rör sig om […] miljoner tyska mark. […] kommer till slutsatsen att RAG inte gjort någon vinst vid försäljningen av Saarbergwerke som skedde 1998.

V.4 **Det påstådda värdet på en miljard tyska mark**

(51) Enligt rapporten från Roland Berger & Partner från mars 1996 kan värdet på det vita området beräknas till ungefär en miljard tyska mark. Rapporten var dock inte upplagd som en värdering med tanke på en privatisering av Saarbergwerke. I sin skrivelse av den 8 maj 2000 påpekar Tyskland att beloppet stöds på hypotesen att de omstruktureringsåtgärder som anses nödvändiga skulle vidtas, vilket inte skedde när företaget privatiserades. Värdet på en miljard tyska mark vilade därför inte på en värdering av företaget i ”befintligt skick”, utan föregrep de omstruktureringsåtgärder som Roland Berger & Partner ansåg nödvändiga. Det rörde sig alltså om ett ”omstruktureringsvärde”.

(52) Det värde för det vita området som Roland Berger & Partner angav i sin rapport från mars 1996 bekräftades för övrigt inte i någon annan rapport, vare sig från […], […] eller från den […]-undersökning som kommissionen beställt.

(53) Kommissionens skrivelse av den 4 februari 2000 i vilken Tyskland uppmanades att inkomma med information och enligt vilken privatiseringen av Saarbergwerke skulle kunna innehålla ett statligt stöd på en miljard tyska mark, stödde sig framförallt på det faktum att åtgärder som kolkompromissen innehöll, och då i synnerhet en sammanslagning av affärsområdena kolgruvor i Saarbergwerke och Preussag Anthrazit inom RAG, dels syftade till en regionalomfattande rationalisering, dels till att anpassningsprocessen skulle omfatta sociala hänsyn, bägge med syftet att göra gruvsektorn konkurrenskraftig även efter år 2005.

(54) Tyvärr måste man konstatera att omstruktureringen av gruvindustrin efter privatiseringen av Saarbergwerke år 1998 inte lett till någon märkbar förbättring av lönsamheten inom sektorn. Omstruktureringarna, som lett till mer omfattande nedläggningar av gruvor och större produktionsminskningar än vad som anges i kolkompromissen, har inte botat problemet med den svaga lönsamheten i sektorn. Med tanke på dessa omständigheter är det mycket tvivelaktigt om stenkolssektorn har någon framtid i Saarland.

V.5 **Undersökning av försäljningen mot bakgrund av kommissionens rutiner vid försäljning av företag i grupp (”Cluster-sales”)**

(55) Så som sägs i skälen 20 och 21 ansåg kommissionen att försäljningspriset på två tyska mark skulle kunna innehålla ett statligt stöd eftersom det var kopplat till ett eventuellt högt positivt värde. Även om det låga priset, mot bakgrund av samtliga de affärsområden som såldes, var motiverat, utgår kommissionen, i de fall där myndigheterna kräver att skilda affärsområden skall säljas tillsammans, normalt sett från att försäljningen inte sker utan vissa villkor och att den därigenom kan innehålla statligt stöd. I synnerhet när ett affärsområde med negativt värde och ett annat med positivt värde säljs tillsammans kan man anta att försäljningen innehåller statligt stöd för det första området. Samma sak gäller om områdena säljs separat till ett negativt pris.

(56) Ett exempel på ovanstående är kommissionens skrivelse av den 8 december 1992 till Tyskland (SG(92)D/17613) där följande anförs: ”I de fall där sådana företag inte har växt samman historiskt sett, anser inte kommissionen att en konstgjord fusion av företag uppfyller kommissionens krav att erbjudandena inte får vara kopplade till villkor.” Detta anfördes särskilt vid försäljningen av Lintragruppen (stöd nr N 49/95) ([13]). Detta kan i synnerhet motiveras om man betänker hur en investerare som agerar enligt marknadsprinciper skulle handla i samma situation. Denne skulle förmodligen hellre likvidera ett företag med negativt värde, än att avstå från intäkterna från försäljningen av ett företag med positivt värde.

(57) Kommissionen har undersökt om ovanstående resonemang kan appliceras på fallet Saarbergwerke och kommit fram till (se skäl 49) att en investerare som agerar enligt marknadsprinciper och som hade varit i samma situation som ägaren till Saarbergwerke, inte skulle ha haft någon möjlighet att förhindra att det positiva värdet på det vita området hade neutraliserats av det negativa värdet på det svarta området, eftersom Saarbergwerkes kolsektor inte utgjorde en separat juridisk person. Som framgår av företagets uppbyggnad hörde kolsektorn till holdingbolaget Saarbergwerke AG.

(58) Enligt kommissionen är detta dock ingen helt övertygande analys. Med tanke på den dåliga lönsamheten och de höga potentiella skulderna inom den svarta sektorn, som för sin överlevnad helt och hållet måste förlita sig på statligt stöd, måste man betvivla om en investerare som agerar enligt marknadsprincipen hade tillåtit att förmögenhetsvärden med ett betydande potentiellt värde skulle vara så oskyddade. Av den anledningen kan en sådan investerare inte användas som måttstock.

(59) Å andra sidan har Tyskland också poängterat att det mellan Saarbergwerkes olika affärsområden finns historiska och kommersiella kopplingar, i synnerhet mellan kolsektorn och den elproducerande sektorn. Man skall dock inte glömma bort att tyskt kol i allt högre utsträckning ersätts av importkol (från 1992 till 1998 gick det tyska kolet tillbaka från 72 miljoner ton stenkolsekvivalenter till 47 miljoner ton stenkolsekvivalenter, vilket är en trend som håller i sig: för år 2000 ligger produktionen under 35 miljoner ton stenkolsekvivalenter). Vid sammanslagningen 1998 fanns det åtminstone mellan Saarbergwerkes olika verksamhetsområden ett visst samband, och om tyskt kol för snabbt hade ersatts med importkol hade det kunnat leda till svårigheter. Med

([13]) EGT C 168, 12.10.1996, s. 10.

beaktande av samtliga dessa fakta har kommissionen kommit till slutsatsen att argumenten rörande försäljning av företag i grupp (”Cluster-sales”) i det här fallet inte är relevanta. Kommissionen poängterar dock att vid försäljningar i klarare fall (i synnerhet om affärsområdena inte har någon inbördes kommersiell eller historisk koppling och om de hör till olika bolag) kommer kommissionen även i framtiden att använda argumentet på det sätt som beskrivs i skälen 55 och 56).

VI. **SLUTSATS**

(60) Privatiseringen av Saarbergwerke genom försäljningen till RAG till ett pris av två tyska mark innehåller inget statligt stöd. Försäljningen av företaget i ”befintligt skick”, dvs. utan föregående finansiella konsolideringsåtgärder var, mot bakgrund av de betydande ekonomiska riskerna, en åtgärd där de offentliga myndigheterna uppträdde som en marknadsorienterad säljare som eftersträvar ett så högt försäljningspris som möjligt.

(61) Saarbergwerkes brist på positiva värden är kopplad till kolsektorn, som kännetecknas av kroniska underskott och en mycket osäker framtid. Bristen på positiva värden bekräftas genom tre rapporter; en av dem gjord av ett företag inriktat på företagsanalyser på kommissionens uppdrag.

(62) Enligt rapporten från […] är Saarbergwerkes framtida värde ett negativt sådant på […] miljoner tyska mark, uppdelat på ett negativt värde på […] miljoner tyska mark för det svarta området och ett positivt värde på […] miljoner tyska mark för det vita området.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Privatiseringen av företaget Saarbergwerke AG genom försäljning till företaget RAG AG till ett pris av två tyska mark innehåller inget statligt stöd.

Artikel 2

Detta beslut riktar sig till Förbundsrepubliken Tyskland.

Utfärdat i Bryssel den 7 maj 2002.

På kommissionens vägnar

Loyola DE PALACIO

Vice ordförande

KOMMISSIONENS BESLUT

av den 12 mars 2002

om den stödordning som Tyskland har genomfört till förmån för Flender Werft, AG, Lübeck

[delgivet med nr K(2002) 913]

(Endast den tyska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(2002/632/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR FATTAT DETTA BESLUT

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 88.2 första stycket i detta,

med beaktande av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, särskilt artikel 62.1 a i detta,

med beaktande av rådets förordning (EG) nr 1540/98 av den 29 juni 1998 om fastställande av nya regler för stöd till varvsindustrin [1],

efter att i enlighet med nämnda artiklar ha gett berörda parter tillfälle att yttra sig,

och av följande skäl:

I. FÖRFARANDE

(1) Genom en skrivelse av den 20 oktober 2000 underrättades kommissionen om Tysklands stödordning till förmån för Flender Werft Lübeck. Genom skrivelser av den 15 december 2000 och den 15 februari 2001 lämnade Tyskland ytterligare upplysningar till kommissionen.

(2) Genom en skrivelse av den 18 april 2001 underrättade kommissionen Tyskland om sitt beslut att inleda det förfarande som anges i artikel 88.2 i EG-fördraget avseende detta stöd.

(3) Kommissionens beslut om att inleda förfarandet har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* [2]. Kommissionen har uppmanat berörda parter att inkomma med sina synpunkter på stödet i fråga.

(4) Kommissionen har inte mottagit några synpunkter från berörda parter.

II. DETALJERAD BESKRIVNING AV STÖDET

(5) Det anmälda stödet avser regionalt investeringsstöd som skall beviljas Flender Werft AG, Lübeck, genom den godkända ordningen "Gemeinschaftsaufgabe: Verbesserung der regionalen Wirtschaftsstruktur" (GA) [3]. Den investering som skall få stöd är en ny flytdocka med en lyftförmåga på 20 000 ton. Kostnaden för dockan uppgår till 16,4 miljoner euro och stödbeloppet till 869 000 euro.

(6) Den nya dockan skall ersätta den gamla flytdockan med en lyftförmåga på 16 000 ton. Den gamla dockan såldes och överlämnades till den nye ägaren i februari 2001. Köpeskillingen på 9,2 miljoner euro användes till att finansiera den nya dockan.

(7) Stödmottagaren är skeppsvarvet Flender Werft AG. Det är beläget i Lübeck, Schleswig-Holstein, som är ett stödområde enligt den mening som avses i artikel 87.3 c i EG-fördraget. Varvet bygger havsgående handelsfartyg och har för närvarande 780 anställda. Varvet ägnar sig åt både nybyggnad och fartygsreparationer. Räknat i mantimmar utgör fartygsreparationerna omkring 5 % av arbetet på varvet.

(8) I sitt beslut att inleda förfarandet fastställde kommissionen att enligt artikel 7 i rådets förordning (EG) nr 1540/98 [4] (nedan kallad varvsförordningen) kan regionalstöd endast beviljas för investeringar för att förbättra eller modernisera befintliga varv i syfte att öka produktiviteten i befintliga anläggningar. Enligt kommissionens åsikt omfattar artikel 7 endast förbättringar av befintliga anläggningar för att öka deras produktivitet och därmed öka de berörda varvens konkurrenskraft. Därför hyser kommissionen tvivel på huruvida en ersättning av den tidigare flytdockan med en lyftförmåga på 16 000 ton med en ny docka med större lyftförmåga kan betraktas som en modernisering eller förbättring enligt den mening som avses i artikel 7 i varvsförordningen.

III. KOMMENTARER FRÅN TYSKLAND

(9) Tyskland förklarar att det till följd av den ständigt tilltagande östersjötrafiken är nödvändigt att den största tyska östersjöhamnen Lübeck förfogar över tillräcklig kapacitet för fartygsreparationer. Därför har Flender Werft särskilt inriktat sig på fartygsreparationer och under många år tillhandahållit den nödvändiga kapaciteten. Den gamla

[1] EGT L 202, 18.7.1998, s. 1.
[2] EGT C 191, 7.7.2001, s. 15.
[3] 29:e ramprogrammet, statligt stöd E 3/2001. Genom skrivelse D/50559 av den 8 februari 2001 underrättades Tyskland om vilka lämpliga åtgärder som vidtagits.
[4] Se fotnot 1.

flytdockan på 16 000 ton har varit i bruk sedan 1986, men har allt oftare visat sig vara för liten i förhållande till nuvarande krav. När de storfärjor, som snart kommer att tas i bruk på Östersjön, är klara kommer den alltför lilla dockan göra att varvet tvingas tacka nej till reparationer av minst sexton fartyg. Utan anpassning av dockan till denna utveckling kommer varvets verksamhet inom detta område inte blott att stagnera utan också uppvisa en minskande omsättning, eftersom erfarenheten visar att kunderna söker sig till det varv som kan möta deras behov. Därigenom skulle en situation uppstå där personalen inte kan få full sysselsättning, vilket skulle minska varvets konkurrenskraft och leda till uppsägningar. Med den nya flytdockan skulle denna utveckling kunna stoppas och arbetstillfällena och varvets konkurrenskraft bibehållas. Genom att bygga en större flytdocka anpassar sig Flender Werft till marknadsutvecklingen och ser till att det finns tillräcklig reparationskapacitet för den efterfrågan som finns på marknaden.

(10) Tyskland har förklarat att den gamla flytdockan, av godtagbara tekniska skäl, inte längre kunde förlängas, breddas eller på annat sätt byggas ut. Därför vore det tekniskt omöjligt att modernisera dockan. Enligt Tysklands uppfattning är det marknadsbetingelserna som styr förnyelsen av dockan och därför är den förenlig med bestämmelserna för beviljande av investeringsstöd i varvsförordningen.

(11) Dessutom framhåller Tyskland att varvsförordningen främst syftar till att minska fartygsbyggnadskapaciteten, medan man i föreliggande fall avser att stödja ersättningen av en gammal flytdocka, som praktiskt taget uteslutande är avsedd för reparation, dock med undantag för målning av nya fartyg. Utan den nya dockan är det omöjligt att underteckna kontrakt om reparation av de nya storfärjor som kommer att segla på Östersjön.

IV. **BEDÖMNING AV STÖDET**

(12) Enligt artikel 87.1 i EG-fördraget är stöd som ges av en medlemsstat eller med hjälp av statliga medel, av vilket slag det än är, som snedvrider eller hotar att snedvrida konkurrensen genom att gynna vissa företag eller viss produktion, oförenligt med den gemensamma marknaden i den utsträckning det påverkar handeln mellan medlemsstaterna. Enligt rättspraxis i Europeiska gemenskapernas domstol och förstainstansrätt föreligger begränsning av handeln om stödmottagaren ägnar sig åt en näringsverksamhet inom vilken det bedrivs handel mellan medlemsstaterna.

(13) Kommissionen konstaterar att det anmälda stödet omfattar finansiering med statliga medel, där varvet i fråga normalt skulle ha fått bära delar av kostnaden vid ett förvärv av en ny flytdocka. Dessutom är fartygsbyggnad en ekonomisk verksamhet som omfattar handel mellan medlemsstaterna. Därför omfattas stödet i fråga av artikel 87.1 i EG-fördraget.

(14) Enligt artikel 87.3 e i EG-fördraget kan stöd av annat slag anses vara förenligt med den gemensamma marknaden i enlighet med vad rådet på förslag från kommissionen kan komma att bestämma genom beslut med kvalificerad majoritet.

(15) Kommissionen konstaterar att rådet antog varvsförordningen utifrån detta rättsunderlag den 29 juni 1998 ([5]). Enligt artikel 2 i denna förordning skall stöd som beviljas direkt eller indirekt för nybyggnad, reparation och ombyggnad av fartyg betraktas som förenliga med den gemensamma marknaden endast om de överensstämmer med bestämmelserna i denna förordning.

(16) Enligt artikel 10.2 b i varvsförordningen skall medlemsstaterna till kommissionen på förhand anmäla beslut om att tillämpa en allmänt tillämplig stödordning, inbegripet allmänt tillämpliga regionala stödordningar, på de företag som omfattas av denna förordning för att deras förenlighet med artikel 87 i EG-fördraget skall kunna kontrolleras.

(17) Kommissionen konstaterar att begreppet ”varvsindustri” i förordningens mening innebär en industri som inom gemenskapen konstruerar havsgående fartyg med automatisk framdrivning. Dessutom konstaterar den att Flender Werft bygger sådana fartyg och därför är ett företag som omfattas av förordningens tillämpningsområde. Genom sin anmälan av stödet har Tyskland fullgjort sina skyldigheter enligt artikel 10.2 b i förordningen.

(18) I artikel 7 i varvsförordningen anges att stöd som beviljats för investeringar för att förbättra eller modernisera befintliga varv och som inte är kopplat till en finansiell omstrukturering av varven i fråga i syfte att öka produktiviteten i befintliga anläggningar kan betraktas som förenligt med den gemensamma marknaden under förutsättning att stödnivån inte överstiger 12,5 % eller det tillämpliga taket för regionalstöd, beroende på vilket som är lägst, i de regioner som uppfyller kriterierna på undantag enligt artikel 87.3 c i EG-fördraget.

([5]) Se fotnot 1.

(19) Varvet är beläget i Lübeck, Schleswig-Holstein, som är ett stödområde enligt innebörden i artikel 87.3 c i EG-fördraget med en högsta stödgräns på 18 % (bruttobidragsekvivalent). Kommissionen konstaterar att den nya dockan kommer att kosta 16,4 miljoner euro. Den gamla dockan såldes och köpeskillingen på 9,2 miljoner euro användes till att finansiera den nya dockan.

(20) Kommissionen konstaterar att enligt Tysklands mening skulle ersättningen av den nuvarande flytdockan med en ny docka med större lyftförmåga inte betraktas som en nyinvestering utan en investering för att ersätta och egentligen modernisera den gamla dockan. Därför skall differensen mellan kostnaderna för den nya dockan och intäkten från försäljningen av den gamla dockan betraktas som bidragsberättigande kostnader, på vilka stödnivån skall beräknas. Om de stödberättigande kostnaderna beräknas till 7,2 miljoner euro, skulle stödet på 896 000 euro innebära en stödnivå på 12 % och följa bestämmelserna i förordningen.

(21) Vad gäller frågan huruvida ersättningen av den gamla dockan med en ny och större kan betraktas som en förbättring och modernisering i den mening som avses i artikel 7 i varvsförordningen, vill kommissionen påminna om Tysklands synpunkter på att inleda ett förfarande. Kommissionens uppgifter bekräftar att de fartyg som för närvarande finns i Östersjön ([6]) ständigt blir större och att en större flytdocka uppenbart är nödvändig för att kunna fortsätta att verka på reparationsmarknaden under kommande år. Detta konstaterande bygger inte blott på uppgifter om dockvikten utan beror också på fartygens tilltagande storlek. En flytdockas bredd och lyftförmåga hänger alltid samman, dvs. dockan måste vara större för att få en större lyftförmåga. På grund av den lägre lyftförmågan och den gamla flytdockans omfång skulle det vara mycket svårt att reparera de nya stora fartygen ([7]).

(22) Kommissionen konstaterar att man uppnår en produktivitetsökning inom varvets reparationsverksamhet om den gamla flytdockan ersätts med en ny. Mot bakgrund av marknadsutvecklingen hade den gamla flytdockan nått sina gränser, varför man kan ifrågasätta om personalen skulle kunna få full sysselsättning under kommande år. Med en större docka kan man sluta reparationsavtal för alla fartygsstorlekar på marknaden. Om varvet är konkurrenskraftigt och kan inhämta uppdrag i alla marknadssegment, kommer det att bättre kunna utnyttja sin arbetskraft och på så sätt öka sin produktivitet. Den nuvarande potentiella produktivitetsökningen beror emellertid inte på den större flytdockan utan på varvets generella konkurrenskraft. Den större flytdockan kommer främst att vara en förutsättning för denna potentiella utveckling.

(23) Dessutom bekräftar kommissionens uppgifter att den gamla flytdockan av tekniska skäl inte hade kunnat byggas ut eller att den hade kunnat byggas om till en docka med större lyftförmåga. Det enda sättet att förbättra flytdockan är således att byta ut den mot en ny.

(24) I fråga om kapaciteten konstaterar kommissionen att det berörda varvets fartygsbyggnadskapacitet ökar om man använder sig av en flytdocka vid nybyggnad av fartyg. Enligt kommissionens uppgifter används emellertid för närvarande 95 % av världens flytdockor för reparation och ombyggnad av fartyg och inte för nybyggnation.

(25) Flender Werft använde den gamla dockan för fartygsreparationer. Man sålde den sedan till hamnmyndigheten i Dunkerque, Frankrike, där flytdockor endast används till reparationer eftersom där inte byggs några fartyg. Tyskland bekräftar dessutom att Flender Werfts nya docka endast används till fartygsreparationer – dock med undantag för målning av nya fartyg.

(26) Av dessa skäl, och framför allt mot bakgrund av det faktum att den gamla flytdockan av tekniska skäl inte hade kunnat byggas ut och att de allt större fartygen på Östersjön kräver en anpassning av reparationsmöjligheterna för att varvet skall kunna fortsätta sin verksamhet på området, anser kommissionen att ersättningen av den gamla flytdockan med en ny bredare som har större kapacitet och som endast kommer att användas till fartygsreparationer kan betraktas som en förbättring av det befintliga varvet i den mening som avses i artikel 7 i varvsförordningen.

(27) Kommissionen anser att ersättningen av flytdockan endast kan betraktas som en förbättring av det befintliga varvet i den mening som avses i varvsförordningen om dockan uteslutande används till fartygsreparation. Om man använder en flytdocka till nybyggnation kan detta inte betraktas som en förbättring eller modernisering. Det vore i praktiken ett helt nytt varv som skulle öka fartygsbyggnadskapaciteten. Därför kan stödet endast betraktas som förenligt med varvsförordningen och därmed med den gemensamma marknaden om flytdockans användning begränsas till fartygsreparationer. Det innebär att nybyggnation utesluts och att ingen ny produktionskapacitet tillkommer på området.

([6]) Östersjöns vanligaste fartyg är passagerarfartyg, rorofartyg, containerfartyg, fraktfartyg och små tankfartyg.

([7]) Den gamla dockans innerbredd uppgick till 34 m medan den nya är 37 m. Fartyg med maximala panamamått, såsom passagerarfartygen i Östersjön, är omkring 32 m breda.

(28) Därför uppmanar kommissionen Tyskland att säkerställa att den nya flytdockan endast används till Fender Werfts fartygsreparationer. Det enda undantaget är om dockan används för att måla nya fartyg. Dessutom måste Tyskland garantera att den flytdocka med en lyftförmåga på 20 000 ton som används av Flender Werft verkligen används till reparationer och att dockan inte säljs till ett varv som skulle kunna använda den till nybyggnationer, om en försäljning skulle bli aktuell.

V. **SLUTSATS**

(29) Av dessa skäl anser kommissionen att om flytdockan med en lyftförmåga på 16 000 ton byts ut mot en större docka med en kapacitet på 20 000 ton, så är det en förbättring av det befintliga varvet i den mening som avses i artikel 7 i varvsförordningen. För att garantera att flytdockan inte används till nybyggnation av fartyg, vilket skulle leda till en ökning av produktionskapaciteten på detta känsliga område, måste Tyskland garantera att dockan endast används till fartygsreparationer. Dessutom måste en garanti lämnas för att flytdockan inte säljs till ett varv som skulle kunna använda den till nybyggnationer, om en försäljning skulle bli aktuell.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Det statliga stöd som Tyskland har genomfört till förmån för Flender Werft, Lübeck, till ett belopp av 869 000 euro är förenligt med den gemensamma marknaden enligt artikel 2 i fördraget.

Artikel 2

Tyskland skall säkerställa att Flender Werft endast använder flytdockan med en lyftförmåga på 20 000 ton till fartygsreparationer och målning av nybyggda fartyg.

Tyskland skall också säkerställa att Flender Werft endast säljer flytdockan med en lyftförmåga på 20 000 ton till ett varv som inte skulle kunna använda den till nybyggnation av fartyg, om den skulle avyttras.

Artikel 3

Tyskland skall inom två månader från dagen för offentliggörandet av detta beslut meddela vilka åtgärder som vidtagits för att efterleva beslutet.

Artikel 4

Detta beslut riktar sig till Förbundsrepubliken Tyskland.

Utfärdat i Bryssel den 12 mars 2002.

På kommissionens vägnar

Mario MONTI

Ledamot av kommissionen